O LUME FĂRĂ TINE
beth revis
youngart

Beth Revis este o cunoscută scriitoare americană de romane Young Adult, traduse în zeci de limbi. Beth s-a născut în North Carolina şi a studiat la NC State University. Înainte de a-şi dedica tot timpul scrisului, a fost o vreme profesoară, activitate care, spre surprinderea ei, i-a plăcut la nebunie şi la care i-a fost greu să renunţe. În prezent locuieşte în North Carolina, cu soţul ei şi câinele lor pe nume Sirius, botezat astfel după personajul Sirius Black din *Harry Potter*.

Beth Revis spune despre *o lume fără tine* că e o carte cu adevărat specială pentru ea, cu referinţe semi-autobiografice, în care a ascuns o mulţime de aluzii şi indicii referitoare la filmele sau cărţile ei preferate, de la *Doctor Who* la *Harry Potter*.

BETH REVIS

O LUME FĂRĂ TINE

Traducere din limba engleză
de Iulia Arsintescu

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Corector: Theodor Zamfir
Operare corecturi: Roxana Pogonici
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REVIS, BETH
O lume fără tine / Beth Revis; trad. din engleză de Iulia Arsintescu. — Bucureşti: Youngart, 2017

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

Beth Revis
A World Without You
Copyright © 2016 by Beth Revis

© **young**art, 2017, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui Luke, motivul pentru care
am început să scriu această carte,
şi lui Jack, motivul pentru care
am terminat-o.
Dei gratia.

„Universul se desfăşoară, fără îndoială,
aşa cum ne aşteptăm de la el”.
Max Ehrmann, *Desiderata*

Capitolul 1

— E vremea, Bo, zice Ryan, punându-mi o mână pe umăr.

Mă scutur de sub mâna lui.

— Haide, prietene.

Se întinde din nou spre mine, dar mă trag într-o parte. „Prietene”. Ryan nu-mi e prieten şi n-are rost să pretindă că mi-ar fi. Ryan nu este prieten cu nimeni.

Paşii mei sună dogit pe scândurile roase ale vechii faleze de lemn, dar curând trebuie să mă opresc. Poarta uriaşă de metal din faţa mea este vopsită în verde, ca să fie în armonie cu mediul ambiant, ceea ce e o prostie, pentru că mediul ambiant de aici nu e tocmai verde. În orice caz, mă opreşte să înaintez. Nu că aş avea unde să evadez.

Academia Berkshire, locul unde trăiesc cinci zile pe săptămână, se află pe o insulă. Nu-i un paradis tropical – nici vorbă. Dintre toate locurile din lume, se află taman în *Massachusetts*. Tot ce e minunat la traiul pe o insulă aici este pe dos. Insulele au plaje şi ocean, aşa-i? Le găseşti şi pe Insula Pear, dar baftă dacă încerci să te distrezi la soare aici! Avem şi noi soare, fără îndoială, dar este mereu ascuns de nori. Şi de ploaie. Uneori de zăpadă. Ninge foarte des. Şi bate vântul. Vântul este teribil de puternic şi îţi suflă nisipul în faţă de parcă ar avea o răfuială personală cu tine. Iar în

vara scurtă pe care o avem, când chiar străluceşte soarele, avem o lună în care ne potopesc roiuri de muşte.

Nu muşte drăguţe, care numai bâzâie, ci muşte verzi şi grase. Înţeapă şi muşcă şi sunt cele mai ticăloase zburătoare cu putinţă, parcă făcute special să strice ziua oricui ar îndrăzni să creadă că traiul pe o insulă înseamnă să nu ştiu, să zaci pe plajă sau să te bucuri de soare.

Nu avem nici măcar o faleză de scânduri ca lumea. Faleza noastră a fost construită acum cincizeci de ani şi e cam nasol să mergi desculţ pe ea. Ca să nu mai vorbim că trece printr-o *mlaştină*, aşa că singurii care chiar *vor* s-o folosească sunt boşorogii care se uită după *păsări*.

Ce-mi mai place viaţa pe insulă!

— Hai, frate, zice din nou Ryan, de data asta ceva mai nerăbdător. E timpul să plecăm.

Mă întorc şi mă reazem cu spatele de poarta de metal.

— N-are niciun rost.

Ryan ridică din umeri.

Mă desprind de poartă şi îl urmez înapoi spre Berkshire, conacul de cărămidă care abia se vede printre copaci, în depărtare.

Doctorul spune că Berkshire a fost amplasat aici – la marginea unei insule care nu-i deloc un paradis tropical – datorită unei subvenţii guvernamentale speciale. Mare parte din insulă este parc naţional. În capătul sudic, unde suntem noi, se află numai Berk şi nişte ruine vechi de-acum şaptezeci de ani unde a fost o „tabără”

pentru bolnavi de poliomielită. Partea de nord a insulei este plină de chioşcuri cu îngheţată şi de turişti, dar noi ajungem foarte rar acolo.

Ryan merge târându-şi picioarele înaintea mea şi tace. Bun. Nu am chef de vorbă.

Sunt furios.

Toată povestea asta nu are niciun sens. Toată ziua asta. Nu există vreun motiv pentru care să fiu aici. Pentru care să fac asta.

— Trebuie să înţelegi, mi-a spus dr. Franklin de dimineaţă, când l-am anunţat că nu mă duc la adunare. Oamenii au nevoie de împăcare.

— Eu n-am, am bombănit.

Doctorul mi-a adresat zâmbetul acela mieros şi compătimitor al oamenilor care cred că ştiu mai multe decât tine.

— Vino chiar şi aşa, a zis el.

Am sperat că dacă hoinăresc cât mai departe pe insulă, o să uite de mine. Sau măcar se va preface că a uitat. O să mă lase măcar de data asta să fiu invizibil.

Dar nu.

Dăm colţul şi Academia Berkshire se ridică în faţa noastră austeră şi oficială. Pe hârtie, probabil că viaţa mea pare cât se poate de minunată, din moment ce trăiesc într-un conac aflat pe o insulă. Dar exact aşa cum Insula Pear este o variantă deformată a ceea ce ar trebui să fie o insulă, la fel este şi clădirea enormă de cărămidă cu turle ascuţite. Nu-i palatul lui Bruce Wayne[1]; este o şcoală cu internat.

1 Numele real al supereroului Batman (n. red.).

Respir adânc şi îmi potrivesc paşii ca să merg lângă Ryan, nu în urma lui. Sunt un ticălos. Sunt furios şi nu vreau să fiu aici – şi nu mă refer la insulă, vreau să spun *aici*. Pe insulă vreau să fiu. Vreau să fiu şi la Berk. Nu mă înţelegeţi greşit, povestea cu muştele, cu frigul şi tot restul e nasoală, dar Academia Berkshire în sine… Locul ăsta este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dar nu vreau să fiu… aici. Nu în acest moment. Nu în felul ăsta. Vreau să mă aflu aici, dar cu două săptămâni în urmă, când totul era bine. Sau acum şapte luni, când am urcat prima oară cu maşina drumul de pietriş spre uşile deschise ale Academiei. Sau acum opt luni, când nici măcar nu venisem la Berkshire şi încă nu aflasem că urma să devină noul meu cămin. Aş vrea să fie atunci.

Nu acum.

Deasupra arcadelor uşilor de nuc din capătul de sus al scărilor, unde încă mai zăbovesc nişte elevi, atârnă pânze negre. Pe aleea circulară din faţă sunt parcate câteva maşini. Recunosc Buickul tatii. Grozav! Aşadar, au fost invitate şi familiile. Dr. Franklin, conducătorul grupului nostru, iese grăbit din clădire şi coboară scările de cărămidă. Îi cade privirea pe mine şi faţa i se destinde; ridurile din jurul ochilor i se îmblânzesc, iar maxilarul i se descleștează.

— Vino, îmi spune cu blândeţe.

Pe urmă se întoarce spre elevii care încă pierd vremea pe-afară şi le aruncă o privire severă.

— Hai, toată lumea, a venit momentul.

Dr. Franklin ne conduce prin sălile cu pardoseală de lemn de la parterul conacului Berkshire. Foarte rar foloseşte cineva parterul – este un loc oficial, rezervat pentru Ziua Familiei, pentru banchetele academice, pentru ceremoniile de absolvire şi, la un moment dat, după o adunare de fonduri, pentru un bal elegant dat de consiliul academiei în cinstea celor mai importanţi susţinători financiari ai şcolii. Sofia şi cu mine ne-am strecurat în bucătărie în dimineaţa de după bal şi am şterpelit ce mai rămăsese în sticlele aproape goale de şampanie trezită, care urmau să fie aruncate.

Îl urmăm pe doctor prin saloanele principale, cu paşii înfundaţi de covoarele groase care acoperă duşumeaua. La parter, totul este întunecos şi sumbru – îmi place mult mai mult sala comună de la primul etaj pe care o împart cu cei din grupul meu. Personalul de la bucătărie a aranjat de-a lungul unui perete un bufet cu autoservire. Cred că azi vom mânca toţi deodată, nu în serii, ca de obicei. Oare de ce atunci când se iveşte în viaţă o undă de tragedie, oamenii în vârstă nu-şi doresc decât să gătească? Nu e ca şi cum o farfurie cu mâncare poate rezolva ceva. În jurul nostru pluteşte miros de caşcaval topit şi de legume coapte, iar eu îmi încleştez pumnii.

O cină plăcută nu ne va face să ne simţim mai bine.

Doctorul deschide uşile largi din capătul holului lung şi le ţine ca să ieşim în curte. Ceilalţi elevi de la Berkshire ne aşteptă deja în micul amfiteatru

unde profesorii ţin uneori cursuri în aer liber, atunci când nu e prea frig. Cercetez repede mulţimea şi îmi descopăr familia undeva în spate, îmbrăcaţi în hainele cele mai bune. Tata probabil că îmi simte privirea. Se întoarce şi mă urmăreşte cum cobor în spatele doctorului Franklin scările care duc la mica scenă de jos. Îmi vede blugii rupţi şi tricoul negru decolorat şi clatină din cap. Las să se uite, treaba lui! Există un motiv pentru care eu sunt la o şcoală cu internat, iar el este acasă – suntem amândoi bucuroşi să fie nişte kilometri între noi şi prezenţa lui nu face decât să sublinieze cât de nasoală va fi ziua de azi.

Directorul şcolii – un bărbat mai în vârstă, chel, cu sprâncenele ridicate spre cer – stă în mijlocul scenei, în faţa unei mese. Pare plictisit, dar când dr. Franklin îi face semn, dă din cap, îşi îndreaptă spatele şi arborează o mască plină de bunăvoinţă.

— Ne aflăm azi aici ca să comemorăm pe cineva dintre noi, psalmodiază el.

Vorbeşte încet, dar aproape toată lumea îl ascultă atent.

Nu şi eu. N-am nevoie de minciunile lui. Urmăresc în schimb cum o parte din personal aranjează lampioane pe masă. După o clipă, directorul ridică vocea.

— Acum, vreau să-i invit aici pe cei mai apropiaţi prieteni ai Sofiei Muniz – colegii de grup şi îndrumătorul ei – ca să spună câteva cuvinte.

Se trage înapoi, iar pentru o clipă arată ca şi cum are de gând să înghiontească pe toată lumea şi să dea buzna la mâncare. Dar unul dintre

profesori îi oferă un scaun lângă masă şi se aşază acolo.

Doctorul ne împinge în faţă pe Ryan şi pe mine. Gwen şi Harold, ceilalţi elevi din grupul nostru, coboară deja treptele de granit spre masa cu lampioane. Cum nu mă clintesc, dr. Franklin mă mai împinge o dată.

Bine. O s-o fac. Chiar dacă-i ceva fals.

Doctorul ia cuvântul primul. Vorbeşte despre Sofia ca despre eleva lui vedetă – şi într-un fel cred că aşa a şi fost. *Este*. Este, adică. Dintre noi toţi, Ryan are mai multă putere şi control decât a avut vreodată Sofia, dar Sofia este genul de elevă liniştită şi atentă pe care o plac profesorii. Nu face probleme niciodată. Şi nici n-o dă în bară.

Spre deosebire de mine.

Vocea doctorului este încordată, ca şi cum ar încerca să-şi reţină lacrimile, şi abia acum, urmărindu-l cum încearcă să explice ce a însemnat Sofia pentru el – pentru noi toţi –, simt cum mi se pune un nod mare în gât. Clipesc des şi mă uit în altă parte, încercând să mă concentrez asupra iederii care se caţără pe pereţii Academiei. Nu numai pe mine mă afectează absenţa Sofiei – trebuie să mă forţez să-mi reamintesc asta. Tuturor ne lipseşte.

Când doctorul termină de vorbit, se întoarce spre noi. Îşi îndreaptă privirea spre mine şi este clar ce aşteaptă: vrea să vorbesc. Vrea să-mi iau rămas-bun.

Scrâşnesc din dinţi, mijesc ochii şi nu mă clintesc din loc.

Dr. Franklin oftează şi îi priveşte pe ceilalţi. Harold n-ar vorbi niciodată în public; arată ca şi cum ar fi gata să vomite chiar în clipa asta, numai pentru că stă aici. Întrucât toată treaba nu-l priveşte deloc, Ryan nu pare să dea nici măcar o ceapă degerată pe faptul că e aici. Dar Gwen tremură lângă mine şi cuvintele stau să dea pe dinafară dinlăuntrul ei, aşa cum apa clocotită zgâlţâie capacul unei oale. Vrea să vorbească, ştiu sigur. Dar se uită la mine şi clatină foarte uşor din cap, iar doctorul încuviinţează, acceptându-ne tăcerea.

Trecem în spatele mesei pe care personalul a pregătit-o pentru noi. Sunt cinci lampioane pe ea, toate de un alb palid. Gwen întinde mâna către primul şi degetele îi scapără scântei, dar dr. Franklin îi acoperă mâna cu a lui şi o trage înapoi. Sunt părinţi de faţă, oameni care nu fac parte din şcoală. Nu-i putem lăsa să vadă. Personalul aprinde lampioanele cu chibriturile lungi folosite pentru şemineuri, apoi ne întind fiecăruia câte unul. Dr. Franklin parcă ar da să mai spună ceva, ceva poetic, dar înainte să se lanseze într-o litanie funebră, las lampionul să-mi alunece printre degete, şi se ridică spre cerul cenuşiu fără altă ceremonie. Ceilalţi mă urmează, dar dr. Franklin dă drumul lampionului său abia după ce mai murmură ceva numai pentru sine, cu ochii închişi şi cu capul plecat. Toată lumea se uită în sus. O rafală de vânt zgâlţâie lampionul lui Howard, şifonându-i hârtia umflată, dar apoi luminiţa prinde din nou avânt şi le urmează pe celelalte în

direcţia oceanului.

Nimeni nu mă observă când plec.

Am învăţat asta de la Sofia. Este foarte uşor să te faci invizibil.

Mă afund în grădină – care înseamnă de fapt doar câţiva copaci cioturoşi şi nişte tufişuri încâlcite – apoi ocolesc Academia şi o iau spre marginea domeniului. Nu către ocean – nu înspre locul unde lampioanele se luptă cu vântul ca să se înalţe şi mai sus –, ci către poarta şi ruinele de lângă Berkshire.

Spre ultimul loc unde am văzut-o.

Comemorarea asta cu vorbe goale şi lampioane fragile nu-i decât o prostie. Şi tot doliul ăsta n-are niciun rost.

Pentru că Sofia n-a murit.

Capitolul 2

O aud înainte să o văd. Nu mă surprinde că este singura care s-a obosit să mă caute după comemorare.

— Salut, Gwen, zic eu, în timp ce ea se aşază lângă mine.

Îmi aruncă o privire posomorâtă. E ofticată că am plecat de la ceremonie.

— Nu doar ţie îţi este dor de ea, să ştii.

— Ştiu.

Se uită urât la mine, dar apoi îi trece cheful de ceartă.

— Asta a fost mai întâi locul meu, zice ea cu voce mai blândă. Eu i l-am arătat Sofiei.

Nu ştiam. M-am gândit mereu la horn ca la locul *meu* de pe insulă. L-am descoperit în prima săptămână, după ce am cercetat câte ceva despre Berkshire şi am descoperit că pe insulă se află ruinele uneia dintre cele mai vechi case construite de colonişti. Privirea îmi alunecă spre placa înnegrită de bronz prinsă de cărămizile sfărâmicioase de lângă hotarul domeniului academiei: RUINELE CASEI LUI CEDRIC MOOREHEADE. DISTRUSĂ DE UN INCENDIU ÎN 1775. CONSTRUITĂ INIŢIAL ÎN SALEM ÎN ANII 1660 DREPT CASA LUI ISAAC GOODALE DIN IPSWICH ŞI MUTATĂ PE INSULA PEAR ÎN 1692.

— De ce-ai venit aici? o întreb pe Gwen.

Pocneşte din degete şi stârneşte o flacără săltăreaţă.

— Îmi plac hornurile.

— Aha. Bine.

Mie îmi place istoria, aşa că am cercetat, desigur, ruinele, dar n-a mai rămas în picioare decât hornul. Totuşi, mie îmi place locul ăsta pentru ceea ce a fost cândva – o casă construită înainte să fi fost America o ţară – şi pentru ceea ce trebuie să fi reprezentat – visul cuiva, locul de naştere al cuiva, raiul sigur al cuiva. Insula Pear n-a fost foarte populată. Demult, coloniştii aduceau aici cirezile de vite la păscut. Dar la un moment dat, o familie a hotărât că insula, cu roiurile ei de muşte înţepătoare, cu vânturile ei sălbatice şi cu vremea ei oribilă… insula asta ar putea reprezenta un cămin perfect. Hornul şi vatra sunt tot ce-a mai rămas dintr-o familie. Oameni adevăraţi care au

rezistat aici, acum câteva secole, cu vieţile pierdute în decursul timpului.

Dar lui Gwen nu-i pasă de istorie. Ei îi place locul pur şi simplu pentru ceea ce este acum. Se uită în centrul înnegrit al căminului, unde trebuie să fi ars de-a lungul timpului sute de focuri. Acum, acolo nu-i decât muşchi verde şi câteva plante agăţătoare. Gwen îşi împreunează palmele, mişcă prin aer degetul mare şi în mijlocul lor apare o minge mică de foc. O aruncă spre iarba şi plantele care cresc în vatra căminului, dar pământul este prea ud şi verdeaţa prea crudă ca să se aprindă. Pe cărămizi se prelinge un firicel de fum, apoi dispare.

Asta este puterea lui Gwen. Pirochinezie. Abilitatea de a aprinde şi de a controla focul.

Gwen se uită la fum. Umbrele copacilor ajung până la noi, iar aerul este umed, rece şi puţin sărat.

După o tăcere lungă, Gwen începe să vorbească.

— Lui Harold nu-i place deloc aici. Zice că sunt vrăjitoare prin preajmă, spune ea, dându-şi ochii peste cap. Băiatul ăla e *nebun* de legat. Nu are doar nişte probleme, este nebun-nebun.

Harold vorbeşte cu morţii. Puterea lui este probabil mai mare decât oricare dintre puterile noastre, dar este cea mai puţin folositoare şi s-ar putea ca până la urmă să-l dea complet peste cap. Doctorul lucrează des cu el, încearcă să-l ajute să-şi controleze darul şi să filtreze vocile auzite, ca să poată culege măcar câteva informaţii folositoare de la ele.

Gwen îşi întinde picioarele în faţă, cu privirea fixată pe cămin. Liniştea dintre noi e tihnită. Eu nu simt nevoia să vorbesc; ne simţim amândoi în largul nostru stând pur şi simplu împreună.

Înainte să vin la Berkshire, mă credeam singur. Am nişte puteri pe care nu le are nimeni altcineva. Pot controla timpul… În fine, *control* este un cuvânt prea mare. Pot *uneori* să controlez timpul. Alteori mă controlează el pe mine, aruncându-mă aiurea prin istorie până când reuşesc să mă întorc acolo unde ar trebui să fiu. Când au început episoadele astea, am crezut că ceva nu-i în regulă cu mine. Nu ştiam ce se întâmplă, aşa că îmi era frică. Acum nu-mi mai este. Numai atunci când pierd controlul.

Prima oară am pierdut controlul asupra puterilor mele când aveam cincisprezece ani. Eram la ora de istorie şi profesoara ne preda despre Războiul Civil. Ne vorbea despre Bătălia de la Shiloh, una dintre cele mai sângeroase, şi ne-a spus cum s-a colorat în roşu un iaz de lângă câmpul de bătălie de la sângele curs din rănile soldaţilor. Ne-a explicat că asta-i o legendă şi că probabil nu s-a întâmplat niciodată astfel, dar apoi am clipit.

Şi am ajuns acolo.

Pur şi simplu. Acum eram în clasă, iar în clipa următoare ajungeam la nenorocita de Bătălie de la Shiloh, în Tennessee, şi era gălăgie, atât de mare gălăgie, încât aerul părea dens ca ceaţa şi mirosea a sânge. Oamenii strigau, se trăgea cu puşca şi cu tunul, iar eu puteam vedea toate astea. Şi pe urmă

am văzut iazul. Era exact cum îl descrisese profesoara: mic şi roşu din cauza sângelui.

Nu ştiu ce s-a întâmplat mai departe. Cred că m-am pierdut. Am început să ţip, să ţip, să ţip şi pe urmă am clipit din nou.

Şi m-am întors în clasă.

Am speriat rău pe toată lumea, evident. Toată clasa se holba la mine. Trecusem dincolo atât de rapid, încât nu observase nimeni – în ochii celorlalţi, urlam pur şi simplu fără motiv. Ei nu ştiau că mie aerul încă îmi mirosea a sânge, a praf de puşcă şi a moarte.

După episodul acela m-am speriat rău de tot. Dacă rămâneam blocat în trecut? Dacă îmi petreceam tot restul vieţii sărind dintr-un timp în altul, fără să mă pot opri?

Dar m-a găsit dr. Franklin şi am venit aici. Aici, unde Gwen îşi poate înfăşură flăcări în jurul mâinilor, de parcă ar fi mănuşi, unde Harold vorbeşte cu spiritele, iar ele îi răspund, unde Ryan poate mişca obiectele cu mintea şi poate influenţa gândurile oamenilor. Toţi cei de-aici avem puteri, mai puţin unii dintre membrii personalului şi câţiva profesori. Chiar şi dr. Franklin este unul dintre noi. Se poate vindeca pe sine şi pe alţii, ceea ce pare o ironie, pentru că este doctor, într-adevăr, dar doctor în sens academic, nu medical. Însă cu toate diplomele şi cu toată experienţa lui, n-a reuşit să mă ajute să progresez prea mult.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Gwen, rupând tăcerea.

Ridic din umeri. E destul de jenant să recunosc

că nu-mi pot controla prea bine puterile. De când am ajuns la Berkshire, ceilalţi par să progreseze mult mai rapid decât mine. Doctorul e de treabă, dar îmi dau seama că îl nemulţumeşte şi pe el lipsa mea de progres.

Când m-a descoperit dr. Franklin şi le-a spus părinţilor mei despre Academie, am fost cu toţii foarte uşuraţi. Eu m-am bucurat că în sfârşit mă înţelegea cineva şi oricum nu-mi prea plăcea liceul meu, aşa că îmi prindea bine o schimbare de decor. Mi-a plăcut şi că Berk era şcoală cu internat. Vreau să zic că ţin la părinţii mei, dar nu mă simt cu adevărat în largul meu acasă. Nu m-am simţit niciodată. Sincer să fiu, cred că mă înţeleg cu tata mai bine acum, când am plecat de lângă ei. Ne tolerăm mai uşor dacă stăm în aceeaşi casă doar în weekend. Relaţia noastră este construită pe absenţă.

Nu-i de mirare că Berkshire a devenit adevăratul meu cămin.

— Aş vrea să ştiu la ce se gândea, zice Gwen, cu ochii încă aţintiţi asupra vetrei.

Îmi aruncă o privire scurtă, dar apoi se uită iar în altă parte.

— Ştii tu, înainte.

Nu vreau să vorbesc despre asta, despre ziua în care a dispărut Sofia.

Mă doare inima numai când mă gândesc. O durere ascuţită, sfâşietoare.

Şi limba. Ce ciudat! Dacă mă gândesc la ziua în care Sofia a rămas blocată în trecut, mă doare *limba*. Undeva în spate, în gât. Mă doare pur şi

simplu. Parcă-i spaima fierbinte care ţi se ridică în gâtlej atunci când simţi nevoia să plângi şi nu poţi.

Deschid gura. Nu ştiu ce-o să-i spun lui Gwen, dar oricum nu contează, pentru că în clipa aceea, ea dispare. Aerul rece al amurgului este înlocuit de pâcla şi de rouă dimineţii, iar umbrele copacilor cad dintr-odată în direcţia opusă mie.

Şi mă trezesc că stau în faţa căminului cu horn în ziua în care a dispărut Sofia.

Capitolul 3

Inima îmi bubuie în piept şi simt că-mi vine să vomit. Mă aplec, cu mâinile sprijinite de genunchi, şi încerc să-mi trag sufletul.

De când a dispărut Sofia, puterile mele au devenit tot mai capricioase, dar nu m-au adus niciodată înapoi aici, în acest moment. Deşi am încercat. Am încercat de multe ori să mă întorc.

Mă adun şi respir aerul înţepător al dimineţii. Poate că n-am intenţionat să ajung aici, dar asta nu înseamnă că nu pot folosi momentul.

În ziua dispariţiei Sofiei m-am dus să mă plimb de unul singur. Am luat-o pe faleză către poarta dinspre nord, apoi m-am întors şi mă îndreptam din nou spre şcoală. Am cotit însă şi m-am apropiat mai mult de plajă, ca să trec pe lângă ruinele fostei tabere. Acum se află în proprietatea statului şi nu avem voie să hoinărim pe-acolo. Dar în ziua aceea am ignorat regulile doctorului.

Mă uit în jur, apoi în sus. Aţi fi surprinşi cât de repede ajungi să te pricepi să afli ora după soare,

atunci când nu ştii niciodată unde şi când te vei trezi. După poziţia de acum a soarelui, îmi dau seama că eu cel din trecut, eu cel care mă duc să mă întâlnesc cu Sofia şi să-i distrug viaţa, mă aflu probabil aproape de ruinele taberei bolnavilor de poliomielită.

Colonia lor abandonată a rămas aici din perioada dinainte de vaccinare, când bolnavii erau ţinuţi în carantină. A fost construită în anii ’50, dar a rămas deschisă până în anii ’80. Acum, neglijată de atâta vreme, este doar o adunătură de căsuţe putrede din lemn care arată ca o tabără de vară bântuită. Berkshire a fost construită după abandonarea coloniei şi nimeni nu şi-a bătut capul să mai întreţină clădirile părăsite.

Tot nu ştiu de ce am venit aici în ziua aceea. Dar am venit.

Şi am văzut-o pe Sofia.

Ca să fiu exact, i-am văzut mai întâi pantofii. Roşii, aşezaţi pe marginea unei foste piscine din mijlocul grupului de clădiri părăginite. N-a mai rămas din ea decât o groapă de beton fără apă, iar Ryan spune mereu că ar trebui transformată într-o rampă de skateboard, numai că doctorul Franklin zice că ar fi lipsă de respect.

Sofia stătea pe marginea bazinului şi-şi legăna picioarele în gol.

— Salut, am zis.

Sofia nu mi-a răspuns.

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea, cu pantofii roşii între noi. Mi s-a părut ciudat că se descălţase. Era o dimineaţă friguroasă, rouă de pe

firele de iarbă străluceau ca nişte cristale de gheaţă. Nu mai era chiar iarnă, dar nici nu trecuse prea mult de când se terminase. Cred că Sofia pur şi simplu nu voia să ia în seamă vremea.

— Care-i treaba? am întrebat-o.

Tot nu mi-a răspuns.

Mi-am dat seama că plângea.

Nu tare, ca atunci când hohoteşti, îţi bagi capul între umeri şi te ustură faţa. Îi curgeau pur şi simplu lacrimi pe obraji şi pe urmă îi picurau de pe bărbie. Părea pierdută în tristeţea ei şi nu sunt sigur că mi-a remarcat prezenţa până când nu i-am atins faţa rece ca să-i şterg o lacrimă cu degetul mare.

— Hei, am zis cât de blând puteam. Ce s-a întâmplat?

Am dat pantofii deoparte ca să mă pot muta lângă ea, dar s-a ridicat brusc şi s-a îndepărtat de marginea piscinei.

— Nimic, a zis, şi mi-am dat seama că nu era adevărat, dar ea a început să se îndepărteze, păşind desculţă pe pământul rece, nisipos.

M-am gândit că dacă însemna atât de mult pentru ea să nu vorbească, atunci n-avea decât să-şi păstreze secretele. Cu toate astea, m-am dus după ea. Ştiam că voia să fie singură, dar era ceva în felul în care mergea, în felul în care suspina încet atunci când îşi ştergea lacrimile şi se prefăcea că nu existaseră vreodată… Ceva care m-a făcut să nu mi se pară în regulă s-o las singură.

Poate că trebuia s-o fi lăsat. Poate că atunci nu s-ar fi îndepărtat.

Trecând pe lângă una dintre clădirile vechi ale taberei, s-a răsucit spre mine.

— Te poţi întoarce în timp, aşa-i?

— Da, i-am răspuns.

Am privit-o atent. Nu era în apele ei, dar nu ştiam cum s-o fac să se simtă mai bine.

— Poţi lua cu tine şi pe altcineva?

Am încuviinţat.

— Vrei să te întorci *aici*? am întrebat-o, făcând semn cu mâna către casele abandonate ale taberei bolnavilor de poliomielită. N-o să găseşti decât nişte copii bolnavi.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, nu aici. Dar mă gândeam că poate… poate că locul ăsta n-ar fi nici el prea rău.

— Copii bolnavi. O grămadă de copii bolnavi care umblă bolnavi de colo până colo. Mie nu mi se pare un loc amuzant.

— Nu înţelegi, a zis Sofia. Când eşti bolnav de o boală incurabilă, ceva de care n-o să te vindeci niciodată, există uneori momente când uiţi de ea. Ca şi cum ai avea în piept o greutate de plumb care îţi striveşte coastele, dar care uneori, din cine ştie ce motiv, dispare. Uiţi că eşti bolnav. Sunt sigură că în tabăra asta au existat din plin astfel de momente. Asta mi-ar plăcea să văd. Asta mi-ar plăcea să simt.

Avea dreptate. Nu înţelegeam.

— Atunci, unde vrei să mergi? am întrebat-o, încă fără să-i înţeleg dispoziţia ei schimbătoare.

Sofia s-a uitat în zare, spre ocean şi spre soare, dar fără să vadă nimic.

— Vreau să merg undeva foarte departe.

Nu s-a obosit să-mi explice mai mult. A continuat să înainteze. Nu cred că se ducea undeva anume, dar ne îndreptam spre parcul naţional. M-am gândit să dau fuga înapoi şi să-i aduc pantofii abandonaţi, ca să nu fie nevoită să păşească pe aşchiile de lemn ale falezei, dar ea a cotit spre stânga, unde terenul era moale.

Mă uit în jurul meu acum. Din clipă în clipă urmează să apară de după colţ şi să-mi iasă în faţă, lângă horn, eu cel din trecut şi Sofia cea din trecut. Acolo m-a dus Sofia în ziua aceea, iar imediat pe urmă s-a răsucit spre mine cu ochii aprinşi, cu părul negru şi lung fluturându-i pe spate, şi mi-a spus:

— Aici.

— Aici?

— Poţi să mă duci în trecut, în locul acesta? Atunci când pe insulă nu se afla decât o singură familie, cea care a construit casa asta?

— Casa n-a fost construită aici, am zis. A fost construită în Salem.

— Bine, atunci când a fost mutată aici. Să ne întoarcem… în 1692, a adăugat ea, uitându-se la placa de bronz.

— Păi… eu…

— Poţi face asta, da?

— Da, am zis imediat, dornic s-o impresionez, să fac să-i dispară îndoiala din voce. M-am întors şi mai în trecut de-atât. Numai că… De ce?

— Vreau să mă duc departe. Vreau să fiu cât mai departe cu putinţă de lumea asta. Du-mă şi mai

înapoi de 1692, nu-mi pasă. Hai să ne întoarcem în zilele când au ajuns aici nativii americani! Sau şi mai departe. În epoca dinozaurilor.

Mi se încordaseră toţi muşchii şi m-am mişcat cu multă grijă, de parcă aş fi avut înainte un animal sălbatic.

— N-am mai fost niciodată atât de departe, am zis.

Îmi părea rău să-i spun că n-o pot duce acolo. Voiam s-o iau în braţe şi s-o ţin strâns, nu s-o arunc în timp şi spaţiu. Atunci nu mi-am dat seama, dar ceva din mine o simţea îndepărtându-se şi nu voiam s-o las, chiar dacă aş fi mers cu ea.

— Nu-mi pasă, vreau numai… Vocea i s-a frânt. Am nevoie să evadez.

Am tras adânc aer în piept şi i-am luat mâinile în mâinile mele. Nu înţelegeam ce se petrecea cu ea, dar ştiam că aş fi făcut orice ca să fie fericită. Am invocat fluxul timpului. L-am văzut izvorând din noi doi şi luând-o în toate direcţiile – fiecare fir al lui ducând în alt moment şi în alt loc. Ea nu-l putea simţi; n-a reacţionat deloc, în timp ce eu mă concentram asupra datei gravate de pe cămin, asupra casei şi a acareturilor ei de odinioară, asupra insulei din trecut.

Iar pe urmă ne-am trezit acolo.

Stătusem printre ruine; acum stăteam în faţa unui cămin din cărămizi roşii pătate cu funingine. În vatră ardea un foc care arunca o strălucire portocaliu-gălbuie asupra Sofiei şi împrăştia umbre pe podeaua de lemn. Într-un colţ se uscau mănunchiuri de ierburi, iar în altul fierbea un

cazan. Casa mirosea… a cald. Ne înconjura minunată şi plină de linişte.

Sofia a oftat. În momentul acela cred că a fost fericită.

În spatele nostru s-a deschis o uşă şi am auzit o voce gravă de bărbat, cu accent.

— Doamne sfinte!

Am dat să mă întorc.

Mâinile Sofiei au alunecat dintr-ale mele.

Brusc, ca atunci când se rupe un elastic, am fost tras înapoi în prezent. M-am chinuit să respir, cu răsuflarea tăiată şi tot corpul zguduit. Fusesem aruncat peste mai bine de trei secole. Braţele şi picioarele îmi tremurau şi simţeam pământul rece, stând cu degetele încleştate în jurul unor fire tăioase din iarba lungă de pe malul mării.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Dar nu a venit niciun răspuns. Erau lângă mine doar ruinele străvechiului cămin.

De atunci am petrecut fiecare clipă în care eram treaz încercând să găsesc o cale să mă întorc la Sofia. Dar puterile mele s-au manifestat doar sporadic şi niciodată într-un fel care să-mi fie de folos. Acum însă… Acum, că sunt aici din nou, în momentul în care a fost ea prinsă în capcană…

Am o şansă.

Aş putea-o salva pe Sofia. M-aş putea împiedica pe mine cel din trecut s-o las blocată într-o lume care nu era a ei. Am încercat de foarte multe ori să ajung din nou în acest loc şi în acest timp, iar acum, că m-am întors, pot îndrepta lucrurile. Mă pot asigura că Sofia nu va ajunge niciodată să fie

abandonată în trecut, blocată undeva unde nu pot ajunge la ea.

Aud voci pe cărare. Suntem eu şi Sofia, cei din trecut. Asta e şansa mea. O pot salva.

Mă îndrept de spate, pregătit să alerg spre ea.

Fac un pas înainte, gata să strig ca s-o avertizez…

* * *

Sunt tras înapoi în prezent.

Simt pe ceafă o mână rece.

— Hei, spune Gwen cu blândeţe, te simţi bine? O clipă ai părut dus.

Dau din cap că da şi înghit în sec. Nu ştiu de ce mă aşteptam ca de data asta să fie altfel.

N-o pot salva pe Sofia. Am dus-o în trecut, am lăsat-o acolo şi n-o mai pot aduce înapoi. Am încercat şi am tot încercat. De fiecare dată când mă apropii de ea, timpul mă smulge înapoi.

Sofia este prinsă în cursă. O cursă în care eu am băgat-o.

Capitolul 4

Phoebe

— Unde s-a dus băiatul ăla? întreabă tata.

Se uită încruntat la mulţimea care se împrăştie.

Mama mă priveşte de parcă eu aş ţine secret locul unde se ascunde Bo, dar ridic din umeri. A şters-o înainte să se termine comemorarea. De

unde să ştiu eu unde s-a dus?

Se apropie de noi un negru înalt, cu mustaţă subţire şi păr ondulat, de modă veche. Dă mâna cu tata, iar mama îl întâmpină zâmbind.

— Sunt dr. Franklin, îmi spune el. Psihiatrul fratelui tău.

Tatii i se zbate un muşchi al maxilarului, atunci când aude cuvântul „psihiatru”, dar nu zice nimic.

— Ştiţi unde s-a dus Bo? îl întrebă mama.

Dr. Franklin se încruntă.

— Moartea Sofiei l-a afectat profund, zice el.

Ridică privirea. Lampioanele încă se mai văd, nişte luminiţe minuscule pe cerul tot mai întunecat.

— Erau apropiaţi, adaugă dr. Franklin, uitându-se din nou la mama.

— Era atât de tânără, zice mama. E o tragedie. Depresie? adaugă ea cu glas scăzut.

Dr. Franklin strânge buzele de parcă s-ar abţine să se încrunte.

— Era foarte bolnavă. Încă suntem zguduiţi de ce s-a întâmplat. Sofia părea să se fi adaptat bine programului nostru…

Vocea i se pierde şi rămâne cu privirea pierdută în gol.

Când ne-a sunat acasă să ne spună că murise una dintre colegele lui Bo, dr. Franklin n-a menţionat şi că s-a sinucis. Am aflat dintr-o căutare pe Google şi câteva articole de ziar. Detaliile, însă, au rămas puţine: TÂNĂRĂ DE 17 ANI CU TULBURĂRI PSIHICE GĂSITĂ MOARTĂ ÎN CAMPUS CA URMARE A UNEI PRESUPUSE

SINUCIDERI; AUTOPSIA DEZVĂLUIE CĂ A LUAT INTENŢIONAT O SUPRADOZĂ DIN MEDICAMENTELE PRESCRISE.

Bo n-a pomenit niciodată de Sofia, dar când dr. Franklin ne spune că erau apropiaţi, dăm cu toţii din cap cu un aer cunoscător. La urma-urmei, Bo a fost unul dintre cei patru elevi care au aprins lampioane. Ne-am imaginat că o cunoştea bine. Totuşi, n-a vorbit niciodată despre ea. Nu acasă.

N-aş zice că mă surprinde. Niciunul dintre noi nu prea vorbeşte despre nimic când e Bo acasă.

Se lasă o tăcere stânjenitoare, iar mama se foieşte agitată.

— Sunt sigur că Bo e înăuntru, mănâncă ceva cu prietenii lui, zice dr. Franklin.

Tata mormăie ca şi cum nu i-ar mai păsa oricum unde e Bo.

— Ce ziceţi despre Patriots?

— Eu sunt mai degrabă fan baschet, răspunde dr. Franklin.

Tata se încruntă. Dr. Franklin îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Tu eşti sora mai mică a lui Bo?

— Phoebe, mă prezint eu şi îi întind mâna.

Mi-o strânge ferm, aproape prea tare.

— Fratele tău e un băiat pe cinste, zice dr. Franklin.

Ridic din sprâncene, dar nu spun nimic. Înainte să vină Bo la Academia Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite, mergeam amândoi la acelaşi liceu şi pot garanta că niciunul dintre profesorii noştri n-ar fi spus despre el că ar fi un „băiat pe

cinste”. Întârzia mereu şi nu era atent niciodată, iar abia trecea clasa, cam la toate materiile, în afară de istorie. Majoritatea profesorilor nici măcar nu ştiau că eram fraţi, iar cei care aflau rămâneau şocaţi de fiecare dată.

— Ce-ar fi să intrăm? zice dr. Franklin.

Ne conduce înăuntru prin uşile mari de sticlă. Mama şi tata merg pe holul principal în largul lor, de parcă ar fi la ei acasă. Eu rămân mai în spate, iar doctorul încetineşte pasul ca să meargă alături de mine.

— Este prima dată când vii în campus, zice el pe ton afirmativ, dar bănuiesc că-i mai degrabă o întrebare.

Dau din cap că da.

Când l-au transferat pe Bo la academie, părinţii noştri nu m-au lăsat şi pe mine să vin. Eu aş fi vrut, dar tata a insistat. Nu-mi dau seama dacă mă apăra de imaginea lui Bo la şcoala asta sau nu voia să interacţionez cu ceilalţi copii de aici – în orice caz, am rămas acasă. Iar când vine la Berkshire să-l aducă pe Bo acasă la sfârşit de săptămână, tata călătoreşte întotdeauna singur.

Mi-am imaginat mereu Academia Berkshire ca pe un azil din filmele de groază: ziduri de beton, cămăşi de forţă, faianţă albă şi rece peste tot. Dar clădirea e din cărămidă şi e… plăcută. Grădina este îngrijită perfect, nicio frunză nu-i nelalocul ei. Alei de pietriş şerpuiesc printre plante, şi dincolo de zarva oamenilor care stau de vorbă se aude oceanul. Pe ziduri se caţără iederă, acoperind elegant cărămizile. Berkshire arată ca o casă a

unui bătrân bogat. Cu excepţia gratiilor de la unele ferestre.

Înăuntru, totul străluceşte, de la pereţii cu lambriuri de mahon până la candelabrele de cristal agăţate de tavan. Picturi în ulei – cu insula, cu şcoala, cu foştii directori – se uită în jos spre noi. Tata o ia la dreapta şi se aşază la rândul pentru mâncare, dar mama rămâne lângă mine.

— Mergeţi, îi spune dr. Franklin, apoi mă întreabă: Ţi-e foame?

Clatin din cap.

— Vrei să te duci să-l cauţi pe fratele tău?

Ridic din umeri.

— Ai vrea să-ţi arăt Academia?

— Bine.

Nu vreau, de fapt, să-mi arate Academia. Aş vrea să plec. Descopăr că aş prefera mai degrabă să nu ştiu detalii despre locul unde îşi petrece fratele meu zilele în timpul săptămânii, că prefer ignoranţa. Faptul că văd locul, că îi văd pe aceşti oameni… Totul face ca situaţia lui Bo să mi se pară mult mai reală.

Dar îl urmez pe dr. Franklin, care mă conduce pe holul auster, cu tavane înalte şi mobile ce nu par deloc comode. Covoarele care acoperă podeaua din lemn masiv sunt groase şi moi şi perfect asortate cu draperiile lungi, elegante, revărsate bogat peste geamurile ferestrelor întinse din tavan până în podea.

— Aceasta este zona comună pentru toată şcoala, zice doctorul. Peste câteva săptămâni va fi Ziua Familiei. Vei veni şi tu?

— Nu ştiu, răspund eu.

— Sunt sigur că lui Bo i-ar plăcea să te vadă aici.

Mă îndoiesc serios că lui Bo i-ar păsa, indiferent ce aş face.

Dr. Franklin se opreşte la baza unei scări largi care duce la etaj.

— Toate etajele de mai sus sunt arondate câte unui grup de lucru. Fiecare psihiatru are la dispoziţie un birou, o sală comună, săli de clasă şi dormitoare. Grupul lui Bo este la primul etaj, lângă bibliotecă.

— Arată frumos.

Mă uit în susul scărilor, dar nu văd decât şi mai mult mahon.

Doctorul păşeşte pe prima treaptă, dar eu ezit. Chiar nu vreau să văd mai mult din Academie. Îmi ajunge parterul, cu covoarele lui roşii şi grele, care îmi lasă impresia că fratele meu trăieşte într-un conac luxos şi nu într-o şcoală pentru copii incontrolabili, la marginea nebuniei. Nu vreau să văd gratiile de la fereastra camerei lui.

— Am impresia că nu te simţi în largul tău, zice dr. Franklin, cu ochii aţintiţi asupra mea.

Ridic din umeri.

— Gândeşte-te la Berkshire ca la orice altă şcoală, continuă dr. Franklin. Una mai mică, desigur…

— Nu mi se pare mai mică.

— Nu sunt decât cincizeci de elevi aici, împărţiţi în zece grupuri de lucru, zice dr. Franklin. Din acest punct de vedere, este mai mică. Faptul că

avem în grijă mai puţini elevi ne permite să le acordăm mai multă atenţie decât în cazul unui liceu obişnuit. În grupul lui Bo sunt numai cinci… numai patru elevi, se corectează el, când îşi dă seama. La fiecare şedinţă cu mine, la fiecare curs, la fiecare masă nu mai participă, pe lângă Bo, decât încă trei elevi. Fiecare grup este oarecum izolat, deci e ca şi cum am avea zece şcoli mici, mai degrabă decât una mare. Grupul de lucru devine o familie.

Doctorul vede ce faţă fac şi se opreşte. Crede că n-am înţeles şi încearcă să-mi explice din nou:

— La tine la liceu, vă mutaţi dintr-o clasă în alta, nu-i aşa?

— Da.

— Noi procedăm invers. Elevii rămân în aceeaşi clasă, iar profesorii se mută de la un grup la altul.

— Deci Bo are toată ziua aceiaşi colegi? În fiecare zi?

Dr. Franklin încuviinţează.

— Nu-i aşa că-i plăcut? zice el, de parcă pe mine ar trebui să mă convingă.

Îmi amintesc că părinţii mei au participat la o prezentare a şcolii, atunci când au ales-o. Pe lângă „atenţia acordată individual”, le-a plăcut că Bo urma să interacţioneze limitat cu ceilalţi elevi.

— Numai dacă-ţi plac cei din clasa ta, zic eu. Dacă nu, e cam aiurea.

Vreau să adaug că Bo nu are nevoie de „un grup de lucru ca o familie”, din moment ce ne are pe noi, dar pe urmă îmi dau seama: Copiii de aici probabil că îl cunosc pe Bo mult mai bine decât l-

am cunoscut eu vreodată.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Nu ştiu ce să spun, iar dr. Franklin pare să fi terminat explicaţiile. Suntem două părţi diferite din lumea fratelui meu şi părem să ne potrivim ca uleiul cu apa. Mie, de exemplu, nu-mi place să fac conversaţie, dar azi totul a decurs tare ciudat. Am plecat devreme de la şcoală ca să vin cu maşina direct încoace, unde mi-am petrecut restul după-amiezii de vineri participând la o ceremonie funerară pentru o fată pe care n-am întâlnit-o niciodată, apoi tipul care îi prescrie antipsihotice fratelui meu mi-a arătat şcoala lui cu internat. Iar acum totul pare să fi ajuns într-un punct culminant al ciudăţeniei, pe care îl înconjurăm cu o faţadă de conversaţie oarecare.

Prind privirea mamei din cealaltă parte a salonului şi pesemne că îmi citeşte disperarea pe chip, pentru că pune jos farfuria cu brânzeturi şi biscuiţi şi vine lângă noi, la baza scării. Când ajunge, mă mângâie pe părul prins în coadă de parcă aş fi un animăluţ de casă, dar nu-mi pasă. De-acum n-are decât să umple ea tăcerile în locul meu.

— Nu l-am văzut pe Bo. Dumneavoastră l-aţi văzut? întreabă mama.

Dr. Franklin se încruntă.

— Poate că s-a dus în camera lui.

Degetele mamei se crispează, trăgându-mă puţin de păr. Mă feresc, dar ea rămâne lângă mine.

— Probabil că va trebui să plecăm în curând.

— Aşa cum v-am spus adineauri, Bo a fost destul de apropiat de Sofia, zice dr. Franklin. Aş vrea să vă gândiţi să-l lăsaţi aici şi în timpul weekendurilor pe viitor. Nu cred că este înţelept să întrerupă terapia.

— O, nu! zice mama. Nu mi-ar plăcea deloc!

— Ce nu ţi-ar plăcea? întreabă tata şi se apropie de noi ţinând în mână o farfurie plină cu chipsuri, sos, brânză şi felii de salam.

— Vrea să-l ţină pe Bo aici, zice mama, cu o voce puţin mai stridentă.

Tata se întunecă la faţă cât ai clipi.

— Suntem obligaţi să-l lăsăm? îl întreabă el pe doctor, agresiv.

Dr. Franklin face ochii o idee mai mari.

— Nu tocmai, zice el. Dar aş vrea să nu întrerupă terapia şi mi se pare că are nevoie de mai multă atenţie.

— De ce?

Mi se pare teribil de ciudat să-l văd pe tata în felul ăsta, gata să se certe cu un bărbat în sacou de tweed în timp ce ţine în mână o farfurie cu mezeluri.

— Doar nu-i închis într-o casă de nebuni, îl putem lua acasă, adaugă tata mai mult pentru sine decât pentru dr. Franklin.

— Sigur că-l puteţi lua, zice dr. Franklin. Nu e deloc obligatoriu să rămână. Numai că moartea Sofiei l-a afectat profund şi…

— Nu mi s-a părut afectat, zice tata pe un ton aspru. Nici măcar n-a rămas până la sfârşitul comemorării. Unde-i băiatul acum, la urma urmei?

Credeam că respectaţi o disciplină, aici, doctore, dar văd că nici măcar nu ştiţi unde-i Bo.

— Cred că a avut nevoie de puţin timp să se adune, zice dr. Franklin.

Doctorul pare să se priceapă de minune să-şi controleze emoţiile, dar tot îmi dau seama că nu-i obişnuit să fie luat la întrebări aşa cum o face tata. Îmi doresc, totuşi, ca tata să tacă odată.

— Bo este un băiat bun, zice mama, trăgându-se mai aproape de tata şi atingându-l în treacăt pe braţ. Ne-ar spune, dacă ar avea ceva. Sunt sigură că se simte bine.

Bine? *Bine*? O fată din clasa lui tocmai a murit, iar el n-a reuşit să se adune nici măcar cât să rămână la toată ceremonia de comemorare. E clar că nu se simte bine. Clatin din cap dezgustată.

Încă de când a devenit limpede că Bo avea nevoie de ajutor, tata pare să creadă că se poate certa cu faptul că Bo este bolnav, iar mama crede că poate pretinde că lucrurile stau altfel decât în realitate. L-au băgat pe Bo într-o şcoală care seamănă cu un conac, în loc de azil, iar ăsta-i un lucru bun, dar n-are rost să se prefacă şi ei că ar fi altceva. Şi mai ales n-ar trebui să se prefacă deloc că lucrurile merg bine. *Bine* este un cuvânt care nu are ce căuta acum în vocabularul nostru – a devenit, practic, un cuvânt străin.

Dr. Franklin întinde mâinile cu palmele ridicate, ca şi cum i-ar ruga pe părinţii mei să vadă lucrurile şi din perspectiva lui.

— Cu toate acestea, cred în continuare că ar fi mai bine ca Bo să rămână aici măcar în *acest*

weekend. Abia s-a ţinut comemorarea, iar în următoarele săptămâni vor mai avea loc şi alte schimbări în cadrul şcolii, mi-ar plăcea să-l ajut să se pregătească pentru ele.

— Schimbări? întreabă mama.

— Vom avea… o inspecţie. Una de rutină, dar orice schimbare cere adaptare, iar…

— Bine, bine, lăsăm băiatul aici weekendul ăsta, zice tata. Să ştiţi că nu băteam atâta drum numai pentru o comemorare şi nişte lampioane, dacă ştiam că nu-l luăm pe Bo acasă.

— Dar… dă să protesteze mama.

— Îl luăm săptămâna viitoare, da, doctore? zice tata.

— Ce-ar fi să-mi daţi joi un telefon? răspunde doctorul.

— Ce-ar fi să-l iau pur şi simplu vineri?

Tata se întoarce şi pleacă păşind apăsat, apoi aruncă farfuria la coşul de gunoi de lângă uşa de la ieşire.

Mama mă mângâie şi mai apăsat de păr, aproape că îmi smuceşte capul pe spate. Mă trag mai departe de ea.

— Tu cum te simţi? mă întreabă dr. Franklin, cu blândeţe în ochi. Ştiu că acum îi acordăm multă atenţie lui Bo, dar tu cum te simţi?

Şi el, şi mama se uită fix la mine, aşteptând un răspuns.

— Mă simt… bine, zic eu în cele din urmă.

Capitolul 5

Părinţii şi sora mea ies pe uşile înalte ale academiei exact atunci când eu şi Gwen ajungem la baza scării.

— Iată-te! zice dr. Franklin din spatele lor.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, spun eu, aruncându-i o privire tatii. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că vă grăbiţi.

— Nu-i nicio grabă, zice tata. Tu rămâi aici.

Gwen urcă scările în fugă şi dispare înăuntru, dar eu înlemnesc.

— Rămân?

Mama dă din cap că da.

— Doar weekendul ăsta, scumpule, bine? Te luăm acasă săptămâna viitoare. E în regulă?

— Da, bine, zic eu.

Mintea mea freamătă deja. Nu-i doar bine, e *nemaipomeniţi* Am nevoie de timp ca s-o salvez pe Sofia, iar mersul acasă n-ar fi făcut decât să mă încurce. Cine ştie când voi mai avea o şansă ca asta. Părinţii mei vin cu maşina până aici în fiecare săptămână şi mă iau acasă ca să petrecem „timp în familie”, ceva la care mama n-ar renunţa nicicum.

Tata merge cu un pas în urma lor în drum spre maşina parcată pe aleea circulară din faţa academiei. În timp ce mama mă îmbrăţişează şi tata mormăie ceva de rămas-bun, Phoebe stă de-o parte, cu ochii la inscripţia de pe frontispiciul şcolii din cărămidă şi din bronz strălucitor: ACADEMIA BERKSHIRE PENTRU COPII CU NEVOI DEOSEBITE.

O parte din mine ar vrea s-o trag deoparte pe

sora mea şi să-i spună că titulatura nu-i decât o faţadă. Nu putem dezvălui tuturor ce este şcoala cu adevărat, ce putem face cu adevărat cu toţii. Dr. Franklin şi restul profesorilor grupului au şi ei puteri şi ştiu cât de important este să păstreze secretul. Mă scoate din sărite, totuşi, că Phoebe crede că sunt printre handicapaţi.

Sau poate că ştie adevărul. Nu-mi pot da seama – nu în ceea ce o priveşte – şi sunt prea obosit să mai încerc. Mai ales azi, după comemorarea cuiva care n-a murit.

După ce am încercat din nou s-o salvez pe Sofia. Şi după ce am dat greş. Din nou.

— Weekendul viitor, şopteşte mama, desprinzându-se din îmbrăţişarea strânsă. Nu te deranjează să rămâi aici, da?

— Da, da, sunt în regulă, zic eu.

Părinţii şi sora mea se urcă în Buick şi familia mea dispare înainte să apuc să intru în conac.

— Aş vrea să avem mâine o şedinţă specială, zice doctorul, ţinându-mi uşa.

— Sigur că da, răspund.

O şedinţă în plus m-ar ajuta cu siguranţă. Chiar dacă dr. Franklin nu poate controla timpul la fel de bine ca mine, spune că blocajul meu se datorează emoţiilor, care mă trag înapoi în prezent de fiecare dată când încerc să ajung la Sofia. Dacă o şedinţă cu el pe tema „sentimentelor” mă poate ajuta să-mi redobândesc controlul asupra puterii mele, abia aştept s-o ţinem.

Când am venit la Berk, habar n-aveam că atât de

mult din abilitatea de a-mi controla puterea vine din capul meu. Am petrecut aproape toată prima săptămână cu psihanaliza. Doctorul m-a asigurat că toţi elevii treceau prin astfel de reprize, ca să se asigure că sunt „potriviţi pentru mediul special oferit de Academia Berkshire”.

Urc la etaj, calculând cât timp mă pot concentra asupra salvării Sofiei. Avem o zi liberă, ca urmare a falsei ceremonii de comemorare, dar cursurile se reiau de luni. Poate că aş reuşi să negociez nişte timp în plus cu unii dintre profesori. Cursurile noastre sunt scurte şi adaptate individual, în funcţie de capacităţile fiecăruia. Eu sunt cu câteva lecţii în urma lui Ryan la matematică, dar la istorie am trecut deja la un alt manual decât toţi ceilalţi. Poate că puţin „studiu pe cont propriu” în timpul orelor mi-ar oferi timp în plus pentru salvarea Sofiei.

Când ajung la etaj, doctorul îmi urează noapte bună şi îmi aminteşte de stingere, deşi au mai rămas câteva ore până atunci. El o ia pe alt culoar şi se îndreaptă spre scările din spate, cele care duc la ultimul etaj, unde locuieşte personalul. Este destul de ciudat să te gândeşti că atât de mulţi oameni locuiesc într-o singură casă. Datorită felului în care a fost împărţit conacul şi ni s-a organizat activitatea, eu mă întâlnesc în treacăt numai cu câţiva elevi. Singurele persoane cu care stau de vorbă cu adevărat sunt Harold, Gwen, Ryan, Sofia şi profesorii noştri, care se mută de la un grup la altul. Stăm toată ziua în clasa noastră mare şi ni se servesc istorie, matematică şi ştiinţe,

toate presărate cu lecţii despre cum-să-ţi-controlezi-puterile şi un strop de încearcă-să-nu-arunci-totul-în-aer.

Eu n-am avut control asupra puterilor mele… niciodată, de fapt. Sunt ca unul care n-a învăţat niciodată să conducă o maşină, dar într-o zi cu soare a ghicit cam cum se merge pe drum drept. Am reuşit ocazional să-mi conduc călătoria în timp, dar atunci când contează cu adevărat, ca în cazul salvării Sofiei, mă simt de parcă aş fi la volan pe serpentine, pe ceaţă şi pe gheaţă. Tot ies de pe traseu şi mă lovesc de copaci.

Dar asta nu mă va împiedica să încerc. Mai devreme am fost atât de aproape! Sofia era *chiar acolo*.

Imediat ce ajung în cameră, iau carnetul de însemnări pe birou şi dau la paginile unde obişnuiesc să notez toate eforturile de a-mi salva prietena.

Iată ce ştiu: Sofia Muniz, o fată de origine latino-americană care vorbeşte cu accent, îmbrăcată în haine moderne, este blocată în lumea foarte albă, foarte severă şi foarte conservatoare a coloniştilor puritani din Massachusetts în anul 1692. Are deprinderea de a deveni invizibilă şi nu este întotdeauna capabilă să controleze când se petrece asta, prin urmare nu mă îndoiesc că puritanii vor considera această trăsătură un truc grozav pentru petreceri, fără legătură cu diavolul. Şi eu sunt cel care a dus-o acolo, iar acum n-o pot salva. De fiecare dată când mă apropii, sunt tras înapoi în prezent – fără ea.

Parcurg lista rapid. Am încercat să mă întorc în 1692. Am încercat să mă întorc puţin înaintea momentului în care am plecat într-acolo. Adaug repede câteva note despre ce s-a întâmplat azi – cât de aproape am fost s-o văd din nou.

Ceva a fost diferit astăzi. Nu intenţionam să revin în ziua dispariţiei Sofiei, dar m-am trezit acolo. Dacă îmi pot da seama cum am ajuns, dacă aş putea face din nou ce-am făcut ca să ajung…

Nu există moment mai bun să încerc decât prezentul, închid ochii şi invoc fluxul timpului.

Mai degrabă simt decât văd cum timpul întreg se desfăşoară în jurul meu. Fluxul temporal este alcătuit din fire care se întind până departe, învolburându-se ca pe suprafaţa unei ape. În anumite puncte sunt noduri strânse – sunt locurile unde nu am voie să mă duc.

Printre aceste fire se împleteşte unul roşu aprins – viaţa Sofiei.

Îmi plimb degetele pe deasupra lui, atent să nu-l ating şi să mă tragă în trecutul ei. Nu încă, în orice caz. Pot desluşi modelul acestui trecut – casa din Austin, familia, prietenii, apoi Berk. Şi eu. Firul vieţii ei se unduieşte în jurul firului meu ca într-o îmbrăţişare.

Apoi se întoarce, violent şi brusc, direct în 1692. Acest punct din istorie arată ca o gaură neagră, e mai întunecat decât oricare altul din fluxul timpului. Firul Sofiei se termină undeva acolo şi dispare în gol. Într-un loc unde nu-l pot ajunge, întind mâna oricum spre punctul acela, sperând să simt cu degetele ceea ce nu pot vedea. Mă

încordez ca să mă apropii de acel moment şi simt pe piele dureri ascuţite, ca nişte descărcări electrice. Scrâşnesc din dinţi, strâng pumnul şi lovesc vârtejul temporal negru ca cerneala.

În ochii minţii mele izbucnesc fulgere intens strălucitoare, imaginile se succed într-o goană atât de violentă, încât nu pot reţine decât crâmpeie: o ureche cu un cercel cu diamant, un copac cu frunze verzi şi tinere, zgomot de valuri care se sparg, gustul vomei, conturul acoperişului unei case, miros de fum, senzaţia altei mâini în mâna mea, degetele care alunecă din strânsoarea mea. Strig frustrat şi orbecăi prin întuneric, dar fluxul temporal îmi respinge prezenţa, mă împinge afară.

Timpul se luptă cu mine, iar eu mă retrag înainte să pierd şi puţinul control pe care îl am asupra lui.

Braţele mi se zbat necontrolat şi ating cu degetele un fir gros, din roşu, albastru, verde şi maro adunate laolaltă, şi văd într-o străfulgerare alt moment din timp, unul pe care nu intenţionam să-l revizitez.

Prima mea lecţie cu dr. Franklin.

Deşi avem cu toţii puteri diferite, doctorul ne învaţă metodele elementare de a le controla. Se aplică aceleaşi principii. Acesta a fost mereu scopul Academiei Berkshire: să le furnizeze elevilor controlul de care au nevoie ca să se integreze în societate. Dr. Franklin nu încearcă să ne pregătească să fim supereroi sau ceva de felul ăsta. Nu urmează să ieşim în lume cu mantii şi cu măşti. Vrea doar să putem păşi în ea fără să

producem daune.

Când călătoresc în timp, mă mut fizic în trecut, dar în acest moment nu m-am transpus de tot, doar l-am survolat. Nu mă transport în el, îl văd ca pe un film care rulează în mintea mea.

Stăm toţi pe scaune albastre de plastic în jurul biroului doctorului. Fiecare dintre noi poartă o insignă, genul pe care scrie: BUNĂ, MĂ NUMESC… Harold şi-a scris numele cu litere atât de mici, încât nu le pot citi. Gwen, pe de altă parte, a folosit un marker lucios şi numele ei străluceşte, Sofia a scris cu unul ascuţit şi a avut grijă să pună accent pe i: Sofia. A terminat cu o înfloriturăă, apoi s-a uitat vinovată în jur, de parcă trebuia să se ruşineze de o asemenea extravaganţă.

— Acum, că ştim cu toţii cum ne cheamă, zice doctorul, haideţi să ne prezentăm puterile. Harold?

Dr. Franklin se întoarce mai întâi spre Harold. Mai târziu va învăţa să nu facă asta, să lase vocile celorlalţi să umple încăperea înainte să încerce să audă cuvintele murmurate de Harold. Dar chiar şi aşa, Harold se ridică la înălţimea aşteptărilor.

— Vorbesc cu spiritele.

Vocea lui e aproape o şoaptă.

— Şi ele îţi răspund? întreabă Ryan pe un ton batjocoritor.

Doctorul îi aruncă o privire plină de înţeles.

— Da, zice simplu Harold.

— Eu pot face ceva mai folositor, zice Ryan.

Ridică mâna brusc şi scaunele albastre pe care

stăm încep să plutească. Harold scânceşte şi se apucă zdravăn de marginile scaunului său, ca să nu cadă. Gwen dă din picioare şi se leagănă.

— Mulţumesc, zice dr. Franklin, iar din tonul vocii lui se înţelege: *Ajunge*.

Ryan dă din mână într-o doară şi scaunele cad la loc. Sofia îşi pierde echilibrul şi e gata să se răstoarne. Eu cel din trecut întind braţul şi o prind.

Iar ea devine complet invizibilă.

Trag mâna şocat, dar doctorul dă încet din cap şi zâmbeşte. O aştept să redevină vizibilă, dar nu o face.

— E rândul meu, zice Gwen şi îşi aprinde părul, apoi se scutură şi împrăştie scântei.

Toată lumea se întoarce spre mine.

— Eu mă pot deplasa prin timp, spun stângaci. Să mă întorc, adică. În trecut.

Toată lumea aşteaptă să-mi arăt puterea.

— Haide! zice Ryan nerăbdător.

Închid ochii. Încerc să fac ceva impresionant.

Nu se întâmplă nimic.

Din punctul meu de observaţie de deasupra timpului, mă crispez. Voiam tare mult să-i impresionez pe toţi, dar nu-mi puteam controla puterile nici măcar cât pot acum. Nu-i de mirare că dr. Franklin a spus pe un ton superior:

— O să ne ocupăm de asta.

Din emoţionat, am devenit furios. Am văzut roşu în faţa ochilor, de-a dreptul – adică am văzut lumea ca printr-un filtru roşu şi asta mi-a adus aminte de iazul însângerat. Mintea a început să mi

se învârtă şi m-am trezit dintr-odată în trecut, în casa din munţi a bunicii. Era părăginită, cu pereţii exteriori izolaţi cu plăci de azbest şi înăuntru cu covoare roase până la urzeală, care miroseau a praf şi a fum vechi de ţigară, dar era locul meu preferat din întreaga lume. Când am deschis ochii, stăteam în curtea ei din faţă, sub nuc, şi înjur ningea. Puteam auzi zăpada scârţâindu-mi sub tălpi, iar când am păşit, am simţit gustul frigului din aer.

Acum, ca observator al acestui moment, văd ce au văzut toţi ceilalţi. În clipa asta eram aici, în clipa următoare am dispărut. Ryan se ridică şi flutură cu mâna prin locul gol unde stătusem adineauri.

— Trucul ăsta e mai şmecher decât al tău, îi spune el Sofiei, care a redevenit vizibilă până la urmă.

— Du-te la locul tău, zice dr. Franklin. Nu ştii când se va…

Revin în faţa lor, dând din braţe aiurea.

— Îmi cer scuze! strig, în timp ce doctorul se trage înapoi.

Căderea mea în timp a fost rapidă şi m-a dezorientat, n-am vrut să-i ard un pumn în faţă doctorului Franklin, atunci când m-am întors.

Doctorul doar îşi freacă obrazul şi roşeaţa dispare brusc.

— La asta vom lucra cu toţii, zice el. La control.

Simt fluxul timpului îndepărtându-se şi momentul păleşte. Îmi aţintesc ochii asupra Sofiei şi rog timpul să-mi îngăduie să-i arunc o ultimă

privire. Chiar dacă ştiu că ea nu mă poate vedea în această amintire, apleacă faţa atunci când mă întorc spre ea, dându-mi iluzia că se uită direct la mine. Buzele i se deschid ca şi cum ar vrea să spună ceva, iar inima mea o ia razna; parcă ar vorbi cu mine, deşi este imposibil, prin timp şi spaţiu.

Clipesc şi pe urmă nu văd decât biroul şi carnetul din faţa mea.

Nu-mi pot scoate însă din minte imaginea ochilor disperaţi ai Sofiei.

Capitolul 6

Phoebe

— E timpul pentru aventură! strigă mama, dând de perete uşa de la camera mea.

Sar din pat.

— Cât e ceasul? întreb, dar nu sunt sigură nici măcar că am rostit cuvintele cu voce tare.

A sunat mai degrabă a *câeceau*.

— E şapte dimineaţa într-o superbă zi de sâmbătă, răspunde ea cu voce cântată. Hai, trezeşte-te, plecăm în aventură!

Mă frec la ochi ca să alung somnul şi încep să mă trezesc de-a binelea. O aventură? Mama punea mereu la cale aşa ceva în timpul vacanţelor de vară, când eu şi Bo eram mici. Făcea planuri complicate şi elaborate şi le ţinea absolut secrete faţă de noi, iar pe urmă dădea buzna în camerele noastre într-o dimineaţă oarecare, strigând:

„Aventură!” Ne lua pe sus cu ce ne trebuia pentru o zi şi nu ne spunea unde mergem până când nu ajungeam la destinaţie. Uneori era o simplă excursie în oraş pentru un tur al golfului cu vaporaşul, sau o vizită la un muzeu. Odată ne-a făcut noaptea valizele, ne-a dus la aeroport şi, abia când am aterizat la Orlando, ne-am dat seama că mergeam la Disney World.

Tata venea rar în aceste aventuri – avea de lucru –, dar ne însoţea în cele în care rămâneam undeva peste noapte, iar acelea erau întotdeauna cele mai grozave. Mă uit în jur, dar nu văd pe hol nicio valiză şi mi-aş fi dat seama oricum dacă mama mi-ar fi luat din haine ca să facă un bagaj. Mă las să cad din nou pe perne.

Mama se aşază pe pat.

— Mă gândeam să mergem la Faneuil Hall, zice ea mai încet. Umblăm prin târg, poate mâncăm ceva… Ca fetele.

— Da, zic. Sigur. Stai numai să mă îmbrac.

Iau nişte haine pe mine şi cobor la parter. Tata e acasă, dar uşa de la biroul lui e închisă bine. Se pare că nu e invitat la aventura asta.

* * *

Mergem la Bickford’s să luăm micul dejun şi mama îmi povesteşte cum vrea să renoveze casa după ce „cuibul o să rămână în cele din urmă gol”. Se preface că se supără când îi spun că aş prefera să văd cu prietenii mei şi nu cu ea ultimul film cu Spiderman, deşi ştim prea bine amândouă că ea

nu se duce decât la comedii romantice şi producţiile Disney. Plănuim să ne facem pedichiura, dacă voi avea numai note maxime la sfârşitul trimestrului, ceea ce e inevitabil.

— Nici nu-mi mai aduc aminte când am fost ultima dată în aventură! zice mama voioasă, atunci când ne urcăm din nou în maşină şi ne îndreptăm spre autostradă.

Mă uit la ea cu coada ochiului, dar pare sinceră. Să fie oare adevărat? Chiar nu-şi aduce aminte ziua ultimei aventuri-surpriză? Pentru că eu mi-o amintesc. A fost în vara dinainte să înceapă Bo liceul, când eu abia aşteptam să-mi rămână şcoala generală numai mie. Mama a dat buzna în camerele noastre într-o marţi şi ne-a urcat în maşină, spunând numai că urma să avem parte de cea mai grozavă masă din viaţa noastră. Am pornit spre nord de-a lungul coastei şi peste câteva ore a parcat lângă un vas de croazieră din Portland, Maine, pe care se mâncau homari.

N-am plecat însă niciodată în croaziera aceea. Ea avusese de gând să ne urcăm cu toţii pe vapor, să tragem afară din apă câteva capcane, să mâncăm cei mai proaspeţi homari cu putinţă şi la sfârşit să luăm unul acasă pentru tata.

Dar Bo a refuzat să păşească în larg.

A fost teribil de ciudat. Mai fusese înainte pe ambarcaţiuni. Îi plăcea să pescuiască. Dar atunci golful l-a speriat îngrozitor, s-a apucat de piept de parcă făcea infarct şi a refuzat cu desăvârşire să păşească pe pasarela de lemn. Mama a încercat să stea de vorbă cu el, dar parcă vorbea cu cineva

care surzise. Vasul a plecat fără noi şi am rămas să mâncăm la un restaurant pescăresc oarecare de pe ţărm. Pe urmă mama a condus până acasă şi n-a mai pomenit deloc despre criza de nervi a lui Bo.

După aceea n-am mai plecat în vreo „aventură”.

La Faneuil Hall este mare aglomeraţie. Vremea a început în sfârşit să se încălzească şi oamenii au ieşit afară de parcă ar fi fost prizonierii iernii, iar acum simt în aer gustul libertăţii. Spaţiile goale dintre clădirile pieţei sunt pline de chioşcuri şi tarabe, un amestec de produse artizanale şi de haine, de gustări şi de suveniruri. O statuie vivantă se apleacă de mijloc şi îi oferă mamei o floare imaginară, încercând s-o atragă mai aproape. Ne îndreptăm către clădirea dinspre nord a pieţei, iar mama îmi cumpără nişte ochelari albaştri în formă de ochi de pisică, în timp ce eu încerc să o conving să cumpere unii în formă de inimă din plastic roşu. Petrece mult prea multă vreme încercând pantofi şi încurajându-mă să fac la fel, dar chiar dacă prietena mea Jenny îmi spune că sunt ciudată din cauza asta, mie chiar nu-mi pasă cu ce sunt încălţată.

— Şi, ce zici de Patriots? spune mama în timp ce ne îndreptăm spre o prăvălioară unde se vând rochii de vară, coborând vocea cu o octavă, ca să semene cu a tatii.

Nu mă pot abţine să nu râd. Majoritatea oamenilor fac conversaţie despre vreme. Tata preferă fotbalul. Nu contează că de la Super Bowl au trecut deja două luni, se poate discuta oricând

despre sezonul următor.

Mama mă înghionteşte în umăr.

— Hai, fetiţo, spune-mi ce te roade.

— Nu mă „roade” nimic, râd eu.

Iau de pe un raft o rochie şi o ţin în faţa mea, deşi ştiu că n-aş purta-o niciodată.

— La şcoală totu-i bine?

Pun rochia la loc.

— Da, aşa cred. Deşi cursurile sunt mai grele anul ăsta.

— Te descurci de minune, să ştii, zice mama mai încet, mai serios. Nu ţi-o spun destul de des, dar ştii că ăsta-i adevărul.

Ridic din umeri.

— Am nevoie de bursă.

Mama nu se oboseşte să nege. Dacă nu obţin o bursă, nu-mi rămâne decât să fac un credit pentru studii sau să petrec vreo doi ani la o şcoală postliceală, înainte să mă transfer la universitate, dar niciuna dintre aceste opţiuni nu-i prea atrăgătoare. Vreau să evadez. Vreau să mă duc cât mai departe. Nici măcar nu ştiu unde. Vreau să ajung într-un loc unde să nu mă cunoască nimeni. Toţi cei de-acasă şi-au făcut deja o părere despre cine sunt. Vreau să mă pot defini în termeni proprii.

— Chiar vreau să plec din statul ăsta, zic eu.

Mama se încruntă.

— O să vedem.

Oftez şi ies din magazin. Cumpărăturile nu mi se mai par aşa de interesante. Ce înseamnă o rochie nouă, în comparaţie cu o viaţă nouă?

Când îşi dă seama că am plecat, mama dă fuga să mă ajungă din urmă.

— Şi în ce te gândeşti să te specializezi? mă întreabă ea. Te-ai hotărât?

Nu! îmi vine să ţip. Nu. Procedez cum mă pricep mai bine – adun cursuri, învăţ pentru testele finale şi aleg activităţi extraşcolare care ar da bine într-o cerere de admitere la facultate. Dar habar n-am ce voi face după aceea. Nu m-am gândit la o specializare, nici măcar la o facultate anume. Sper numai că tot ce fac acum va însemna că pot să plec de aici. Nu-mi pasă unde. Vreau numai să plec.

— Nu ştiu, răspund.

Mama îşi muşcă buza de jos şi face o faţă de parcă ar trebui să-mi spună că mi-a murit căţelul sau ceva asemănător.

— Scumpa mea, trebuie să te hotărăşti cât mai curând.

— Nu *ştiu*, zic eu, cu mai multă asprime decât intenţionam. Am timp.

— Dacă vrei să te sfătuieşti cu noi sau să te ajutăm cu cererile de înscriere, poţi oricând să vorbeşti cu mine sau cu tata.

— Bine, îi răspund.

Mama îmi ciufuleşte părul.

— Să ştii că sunt foarte mândră de tine, zice ea. Eşti atât de încrezătoare în propriile forţe! Niciodată n-a trebuit să-mi fac griji pentru tine.

Accentuează puţin ultimul cuvânt.

Intrăm în Quincy Market şi mama vine cu ideea perfectă pentru masa de prânz: Trebuie să

mâncăm fiecare cel puţin trei lucruri diferite din trei locuri diferite. Eu încep cu un covrig-pizza, iar ea îşi ia o cafea de la Starbucks, ceea ce nu mi se pare corect, pentru că ştiam amândouă că oricum avea de gând să bea cafea. Eu iau un pateu de la o patiserie, iar ea alege nişte caramele de la cafeneaua de alături. Pentru felul principal, eu mă aşez la rând la standul cu macaroane cu brânză şi comand o porţie mare.

— Ei, hai! exclamă mama atunci când înfig lingura în castron. Vreau şi eu din asta!

— Ai spus trei lucruri diferite din trei locuri diferite, zic eu în timp ce ling lingura.

Mama scoate limba, dar zâmbeşte larg şi mă conduce spre o tarabă de unde comandă nuci prăjite.

— Nu-s la fel de bune ca macaroanele cu brânză, o iau eu peste picior.

Mama se încruntă ameninţător, dar râde şi mă trage spre standul cu îngheţată.

— Nu mai pot, sunt ghiftuită! mă prefac eu că protestez.

— Trebuie să înveţi cum se joacă jocul ăsta, zice mama. Comanzi câte puţin ca să laşi loc pentru desert.

Încerc să nu comand nimic, dar mama a cerut deja pentru mine un cornet de îngheţată cu frişcă şi cu biscuiţi. Eu chiar m-am săturat, dar e drăguţ să văd că îşi aminteşte ce fel de îngheţată îmi place mie.

— E scârbos, îi spun, uitându-mă cum îşi linge îngheţata de afine.

— N-o să înţeleg niciodată cum pot să nu-i placă fructele de pădure unui copil de-al meu.

— Îmi plac căpşunile.

— Astea nu se pun.

După o vreme, pornim în cele din urmă către casă. Bancheta din spate a maşinii e plină de pungi – mama s-a cam întrecut pe sine la magazinul de lumânări –, iar noi suntem pline amândouă de îngheţată şi de voie bună. Încep să-i spun toate lucrurile pe care vreau mereu să i le spun, dar n-o fac niciodată, de exemplu cum îmi fac griji că n-o să mai fiu prietenă cu Jenny şi Rosemarie după liceu, pentru că Rosemarie vrea să rămână aici, iar eu vreau să călătoresc, iar Jenny probabil că va alege o facultate de biologie marină şi se va muta în California.

Nu că mama mi-ar da pe drum vreun sfat care să-mi schimbe viaţa sau ceva. Mai mult mă ascultă. Poate că sunt eu copilul independent din familia noastră, dar uneori este plăcut să mă prefac, măcar cât ţine o tură cu maşina, că nu e nevoie să fiu astfel.

Abia când aproape că am ajuns acasă îmi dau seama că aşa ar fi viaţa noastră tot timpul, fără Bo. Mama intră pe strada noastră, iar eu tac şi mă uit pe geam, gândindu-mă care ar fi preţul unei asemenea vieţi.

Capitolul 7

Îmi petrec cea mai mare parte din weekend la mine în cameră, cercetând fluxul timpului în

căutarea unui mod de a o salva pe Sofia. Ca să călătoresc, trebuie să aleg un fir anume şi să mă afund în timpul respectiv. Ca să ajung la Sofia, trebuie să strâng între degete capătul firului ei roşu – dar firul acela dispare în vârtejul care acoperă Insula Pear în 1692. Reuşesc să văd o parte din firul timpului ei, însă nu şi capătul, nu locul unde se află ea.

Dar dacă în loc să încerc să ajung la Sofia, aş aduce-o pe ea la mine? Dacă i-aş apuca firul de la mijloc, aş putea s-o trag din trecut şi s-o aduc înapoi în prezent?

Localizez firul roşu al Sofiei şi îmi tremură mâna când mă întind după el. Imediat ce îl ating, mă străfulgeră amintiri. Dacă trag prea tare, mă voi întoarce pe mine în timpul acela. Dar dacă smucesc doar puţin şi îi dau drumul repede, poate că reuşesc să eliberez firul temporal al Sofiei din gaura neagră care înghite anul 1692. Dacă pot s-o fac să se întoarcă la mine, nu mai contează că nu mă pot duce eu după ea.

Respir adânc. Trebuie să mă mişc rapid; dacă mă las absorbit în trecut, voi pierde timp preţios.

Încerc să nu mă gândesc cât de ironic este ca un călător în timp să se teamă că pierde timpul.

Reperez un anumit moment din timp, o porţiune a firului. Îl înşfac înainte să mă cuprindă îndoielile şi pe urmă îi dau drumul la loc cât pot de repede. Îl văd îndoindu-se şi pe urmă *văd* trecutul. Sunt obişnuit să mă trag pe mine, fizic, prin timp, dar acum este altfel: rămân pe loc şi urmăresc trecutul derulându-se în mintea mea ca un film.

Suntem la o şedinţă cu dr. Franklin de la începutul anului. Doctorul ne propune un joc prin care să ne cunoaştem mai bine. El urmează să strige ceva de genul: „Cine-i născut înainte de august să se ridice în picioare! Cine-i născut în august sau mai târziu să rămână aşezat!” Sau: „Cine preferă vacanţa la plajă să sară în sus, iar cine preferă vacanţa la munte să fluture braţele!” Ryan zice că e o prostie, dar toţi ceilalţi se distrează.

Îl văd pe doctor zâmbindu-ne. A trecut ceva timp de când nu l-am mai văzut zâmbind.

— Cine-i copilul cel mai mare din familie, în picioare! zice el. Cine-i mezinul să se aşeze pe podea! Cine-i copil mijlociu să sară în sus! Iar cine-i singur la părinţi să rămână pe scaun!

Eu, cel din viziune, sar în picioare şi mă uit în jur, dornic să văd ce au făcut ceilalţi. Ryan catadicseşte să se ridice, apoi întoarce scaunul şi se reazemă de el, oftând de parcă asta i-ar cere un efort prea mare. Gwen se lasă să cadă pe podea, iar Harold – micuţul, tăcutul Harold – începe să ţopăie. În încăpere izbucnesc râsete; niciunul dintre noi nu l-am mai văzut vreodată purtându-se atât de caraghios.

Şi niciunul dintre noi n-am mai văzut-o vreodată pe Sofia atât de tristă. N-a ştiut cum să reacţioneze, pentru că era copil mijlociu, dar acum a rămas singură la părinţi. Abia dacă îmi rămâne o clipă să remarc tristeţea profundă de pe chipul ei, pentru că devine transparentă şi se face nevăzută.

Scutur tare din cap, încercând să alung

viziunea. Trag cu ochiul la fluxul timpului şi văd că planul meu a funcţionat cât de cât. Firul Sofiei s-a mai eliberat puţin şi s-a desprins uşor din mănunchiul celorlalte. Mica victorie este însă umbrită de melancolie – nu mă pot abţine să nu-mi amintesc cât timp i-a luat Sofiei până să vorbească despre familia ei cu restul grupului, şi încă şi mai mult ca să-mi spună mie în particular ceva mai personal decât numele membrilor ei.

În săptămâna înmormântării familiei ei, Silvia a rămas invizibilă şi tăcută. Tatăl ei a stat beat şi deloc tăcut. Era furios, extrem de furios că îşi pierduse soţia şi fiicele, dar nu înţelegea că, deşi Sofia trăia, o pierduse şi pe ea.

Mă bucur că Sofia a locuit la Academie, nu cu el.

Locuieşte. Nu „a locuit”. Locuieşte.

Mă străduiesc să alung amintirile. Am treabă.

Aleg un alt punct din fluxul temporal în care pot apuca firul roşu. Mă adun, pregătit să întâmpin aducerile-aminte, apoi ciupesc firul şi îi dau drumul cât de repede pot. Aud vocea Sofiei şi pe a lui Gwen înainte să văd salonul comun din ziua când a împlinit Harold şaisprezece ani – fapt care ne-a şocat pe toţi, pentru că arăta de doisprezece. Aniversarea a picat într-un weekend, şi chiar dacă eu şi Gwen ne duceam de obicei acasă la sfârşit de săptămână, am hotărât să rămânem, pentru că Gwen voia să organizeze o petrecere în cinstea lui.

Gwen, Sofia, Ryan şi cu mine stăm în jurul mesei mari; Harold stă în picioare într-o parte şi sporovăieşte cu fantomele lui.

— Cărţile lui preferate sunt cele din seria *Harry*

Potter, spune în şoaptă Sofia.

— Putem porni de la asta, zice Gwen. Poate inventăm o scrisoare din partea Şcolii de Magie Hogwarts şi i-o strecurăm pe sub uşă.

— Jalnic, zice tărăgănat Ryan.

Gwen se uită la el.

— Tu ce propui?

Ryan se reazemă lenevos de spătarul scaunului.

— Hei, Harold, strigă el. Vrei să jucăm Quidditch?

Harold se luminează la faţă.

Viziunea din mintea mea se stinge, dar rămân zâmbind la amintirea celor ce-au urmat. Ryan avea dreptate – din moment ce avem puteri, de ce să nu le folosim? Sofia a adus patru mături, Gwen a găsit nişte mingi de volei în dulapul cu articole de plajă, iar Harold, Ryan şi cu mine ne-am dus în curte. Ryan s-a folosit de telekinezie ca să ne facă să zburăm călare pe mături – să ne facă să plutim, mai precis, sau să înaintăm încetişor, întrucât nu-şi putea controla prea bine abilitatea. Dar cu puţin efort, am pus de-un Quidditch. Sau pe-aproape. În orice caz, am râs şi ne-am distrat.

Când a venit doctorul să vadă ce făceam, Ryan i-a ridicat în aer stiloul auriu din buzunar şi l-a folosit pe post de smici de aur. Cred că a avut el grijă s-o prindă Harold; Ryan nu era la fel de ticălos pe atunci. Dar Ryan era Ryan, totuşi, aşa că a avut grijă să-l lovească mingea mare în cap, atunci când a prins stiloul în aer. Harold s-a prăbuşit pe iarba moale de sub noi şi a râs de s-a prăpădit.

Pe măsură ce viziunea dispare, văd mai clar fluxul timpului. Firul Sofiei este puţin mai aproape, dar nu-i destul. Capătul a rămas prins în continuare în pata neagră de deasupra anului 1692. Mă mişc repede şi aleg alt moment de-a lungul lui, apoi îl înşfac precum o cobră şi îl trag din încâlceală.

Ryan, Harold şi cu mine pierdem vremea împreună prin mlaştină. Harold poartă pantaloni scurţi; suntem tot la sfârşitul verii. Ryan începe să vorbească şi îmi dau seama că această amintire datează din primele zile petrecute la Berkshire, când lumea încă se aduna şi cursurile nu începuseră.

— Am mai fost încă la trei, zice Ryan.

Adună o grămăjoară de pietre şi pe urmă începe să le arunce spre mlaştină, după păsări.

— Trei ce?

— Scoli ca asta.

Eu nici nu ştiam că mai există alte şcoli ca Berkshire.

— Voi? întreabă el.

— Pentru mine e prima.

— Şi pentru mine, zice Harold încet, cu ochii în gol, de parcă ar vorbi cu altcineva, nu cu noi. Berkshire. Îmi place numele. Sună a loc unde ar putea trăi hobbiţi.

— Arată destul de bine, recunoaşte Ryan. E mai frumos decât unde am fost ultima dată. Dărăpănătura aia semăna cu o puşcărie.

— Ia uitaţi!

Harold ne face semn către cărarea spre

academie şi maşina neagră care trage pe aleea din faţa clădirii.

— Sunt cu noi în clasă, zice Ryan, apoi chicoteşte: cu ultima piatră aruncată aproape că a nimerit o coţofană.

Văd întâi fata cea mai scundă şi îmi dau seama imediat că este genul care adoră să i se dea atenţie. E Gwen, poartă agrafe viu colorate în părul brunet – ale cărui vârfuri sunt vopsite în roşu – şi o bluză atât de decoltată, încât îi văd chiar şi de-aici despicătura dintre sâni. Mă ridic în picioare. Ea îşi arată puterile aprinzând flăcări mici în palme, de parcă n-ar fi mare lucru.

Exact când dau să mă uit în altă parte, o văd pe Sofia.

Apoi n-o mai văd.

Aproape că îl împing pe Ryan în mlaştină ca să nu mai vorbească măcar două secunde despre tâmpitele lui de păsări şi mă aplec în faţă, încercând s-o zăresc din nou. N-a fost vizibilă decât o clipă, dar clipa aceea a fost de ajuns – mi s-a întipărit în minte. Gwen e genul de fată care îşi doreşte să fie observată, dar Sofia este exact invers. Îi plac locurile liniştite, întunericul şi să observe de pe margine. Nu vrea ca eu – ca nimeni, de fapt – s-o remarce… Ceea ce mă face, desigur, s-o remarc şi mai tare.

Imaginea îmi dispare din minte cât ai clipi. S-o văd din nou pentru prima oară pe Sofia i-a amintit inimii mele toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de ea de la bun început. Un nod dureros şi ciudat mi se ridică în gât; înghit ca să

scap de el. Trebuie să-mi controlez emoţiile, altfel voi pierde controlul asupra fluxului temporal.

Mi se pare că încă o smucitură zdravănă va smulge capătul firului Sofiei din anul 1692. Nu ştiu cum se răsfrânge asupra ei cea din trecut acest lucru – oare mă simte manipulând timpul în jurul ei, atunci când mă străduiesc să o aduc acasă? Dar este singurul lucru pe care mă pot gândi să-l fac.

Mă întind şi trag din nou de firul roşu, deja pregătit pentru amintirea care va pune stăpânire pe mine.

Gwen ţopăie de încântare.

— Aproape că e timpul! strigă ea, împingând-o pe Sofia într-o parte ca să ne conducă pe toţi afară.

Dr. Franklin pare aproape la fel de entuziasmat ca ea. Ne îndreptăm spre plajă mult după ora stingerii, dar doctorul a obţinut permisiunea să ne lase să urmărim lansarea unei rachete NASA de undeva din Virginia, vizibilă însă şi de aici. Gwen nu-i vreo pasionată de ştiinţă, dar o obsedează puterea focului şi a implorat să fie lăsată să vadă cum zboară racheta în spaţiu.

Noaptea este mai mult decât geroasă. Port canadiana matlasată, un hanorac şi încă două tricouri, dar *tot* mi-e frig.

Observ că lângă mine Sofia tremură, aşa că-mi scot hanoracul şi i-l întind ei. Asta se întâmpla înainte, ştiţi, să fim prieteni, dar acceptă hanoracul şi îşi trage gluga peste cap şi rămâne cu mânecile atârnându-i peste mâini. Haina îi este

caraghios de largă şi ea flutură din braţe.

— Mulţumesc, zice, şi continuă să se răsucească astfel încât mânecile hanoracului s-o lovească peste spate.

Eu nu ştiu ce să spun pentru că sunt un idiot şi rămân pur şi simplu acolo, cu un rânjet pe faţă.

— Ora H fără cinci minute! strigă Gwen, uitându-se la telefonul mobil.

Ea şi dr. Franklin aşteaptă încântaţi în picioare, pe plajă. Harold murmură ceva cu unul dintre spiritele lui, iar Ryan se joacă pe mobil, fără să-i pese prea mult ce se-ntâmplă în jurul lui.

Sofia şi cu mine ne retragem din grup. Nu atât de departe încât să atragem atenţia, dar destul cât să simţim că suntem puţin singuri.

— Mulţumesc, spune ea din nou.

— Nicio problemă, zic eu, închizând fermoarul canadienei.

— Nu, vreau să zic… îţi mulţumesc că eşti de treabă. Nu doar acum, aşa… în general.

Se uită la mine, iar eu sunt atât de tulburat, încât nu ştiu ce să spun sau ce să fac. În timp ce mă holbez la ea, pupilele îi devin transparente. A fost prima oară când am remarcat acest lucru, dar pe urmă l-am observat de fiecare dată. Ochii Sofiei deveneau invizibili primii, înaintea oricărei alte părţi. Nu ca şi cum i-ar fi dispărut brusc pupilele şi i s-ar fi văzut creierul, mai degrabă ca şi cum ar fi devenit o reflectare a lumii concentrată cât într-un vârf de ac.

Iar cum în spatele ei se află oceanul şi cerul, aceste imagini îi umplu ochii.

Eu o privesc în continuare fix, iar în ochii ei se aprind toate – toate stelele de pe cer şi pe urmă toate stelele reflectate în valuri. Apoi transparenţa se întinde asupra inşilor. Pe gene îi dansează lumina lunii.

O prind de mână.

— Nu pleca, îi spun.

Aşa că ea clipeşte, stelele dispar şi se întoarce.

În spatele meu izbucneşte un fulger. Mă întorc şi o văd pe Gwen scoţând scântei, cu părul electrizat, cu flăcărui mărunte sfârâindu-i pe piele.

— Las-o mai moale un pic, se plânge Ryan.

— Aproape că a decolat! strigă Gwen, fără să-l bage în seamă.

Sofia se apropie de mine. În timp ce ochii tuturor sunt aţintiţi asupra rachetei, buzele mele se lipesc de ale ei.

Capitolul 8

Când deschid ochii îmi dau seama că tremur din tot corpul. Să retrăiesc aceste amintiri îmi tulbură mintea.

Va merita, însă, dacă reuşesc să desfac urzeala timpului. Mă uit în jos la minunatul şi haoticul flux temporal desfăşurat în faţa mea. Pot să văd cele trei bucle pe care am reuşit să le fac firului roşu. Mă întind să mai trag de el o dată, dar chiar în timp ce îl privesc, firul roşu al evenimentelor trecute ale Sofiei se întinde şi devine din nou neted. Orice şansă să-i smulg capătul din vârtej dispare sub ochii mei.

Timpul ştie să se corecteze singur, n-o voi putea salva astfel pe Sofia.

Mă clatin şi aproape cad, atunci când mă ridic de pe scaunul de la birou. Greutatea amintirilor mă trage în jos şi îmi aminteşte cât de mult am de pierdut dacă o pierd pe Sofia.

Şi totuşi, la fel ca un dependent de droguri care caută o nouă doză, vreau să mă cufund din nou în timp şi să retrăiesc şi alte întâmplări. Aproape că sunt gata să încep iar, dar mă forţez să mă întind pe pat.

Este periculos să stărui să trăieşti în trecut. Nu-i nevoie să fii călător în timp ca să înţelegi asta. În plus, nu-mi pot permite să mă mulţumesc numai cu amintiri. Trebuie să găsesc o modalitate de a o salva pe Sofia cea adevărată, nu doar imaginea ei pe care o port în minte.

Of. Simt nevoia de aer proaspăt.

Pe vremuri, uram duminicile. Erau prea aproape de ziua de luni şi de obligaţii. De când am venit la Berkshire, însă, duminicile au devenit zilele mele preferate. Atunci mă întorc de-acasă de la părinţii mei aici, unde e cu adevărat locul meu, şi la Sofia.

Ies din cameră şi aud că cineva – Ryan, probabil – joacă un joc video zgomotos în salonul comun. Un şuvoi de înjurături urmează unei explozii foarte puternice de la televizor – sigur e Ryan. Mă duc afară. Vreau linişte. Am nevoie de ocean.

Am crescut în partea de coastă a statului Massachusetts, aşa că n-am fost niciodată prea departe de Atlantic. Dar n-am apreciat cu adevărat apropierea de apă decât după ce m-am

mutat la Berkshire. După ce m-a luat Sofia să ne plimbăm pe nisip.

Ajung pe plajă şi îmi arunc pantofii din picioare. Vântul îmi umflă cămaşa şi o face să fâlfâie, iar pământul nisipos cu petece încăpăţânate de iarbă face loc nisipului adevărat. Simt în aer gustul sării, aspru şi curat, iar valurile oceanului îmi alungă gândurile negre.

Ultima dată când am fost aici a venit şi Sofia cu mine. Era frig în ziua aceea, iar vântul înăsprea vremea. Nori negri de furtună se rostogoleau deasupra oceanului, dar deşi peste valurile din larg vedeam cum fulgeră, pe noi nici măcar nu ne-a plouat. Sofia se putea uita la mare ore în şir, dar în ziua aceea nu erau valuri albastre şi frumoase, totul arăta frământat şi cenuşiu, de parcă apei i-ar fi fost silă de ea însăşi şi încerca să se arunce afară din ocean.

Am mers spre nord cât de departe am putut, până în locul unde plaja de nisip face loc unei culmi stâncoase în vârful căreia se ridică farul. Pe urmă ne-am întors şi am mers spre sud, trecând de Academie, până în vârful ascuţit din capătul insulei.

— Mamei îi plăcea plaja, dar ura soarele, a zis Sofia, ridicând faţa spre cerul cenuşiu înnorat.

— Înseamnă că locul ăsta i s-ar fi potrivit perfect.

Sofia a râs, dar avea un tremur în voce şi zâmbetul i-a dispărut de pe chip aproape imediat.

Voiam să o întreb ce s-a întâmplat cu familia ei. Nu vorbea prea des despre mama şi surorile ei,

ştiam doar că muriseră. S-a uitat la mine şi cred că a văzut întrebarea nerostită.

— Accident de maşină, a zis ea.

— Nu-i nevoie să…

— Nu mă deranjează. Dr. Franklin spune că ar trebui să vorbesc despre asta. Şi s-a întâmplat demult. Acum aproape un an.

Fluxul creştea; apa sărată ne-a stropit picioarele, iar Sofia a oftat surprinsă şi m-a tras mai departe de plajă.

— Un şofer beat, a adăugat ea fără să se uite la mine.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nu ştiu niciodată ce trebuie să simt în legătură cu asta, mi-a mărturisit. Doctorul pare să creadă că mă simt vinovată, dar nu-i adevărat. N-a fost vina mea. Ştiu că unele persoane suferă de vina supravieţuitorului şi cred că uneori mă încearcă şi pe mine, adică mă întreb de ce eu trăiesc şi ele nu? Dar nu asta simt cu adevărat.

— Şi ce simţi cu adevărat?

Am privit-o atent, aşteptându-mă să se facă nevăzută şi sperând în acelaşi timp că n-o să se facă.

— Mă simt goală, a zis Sofia.

Valurile erau tot mai înalte şi aerul devenea tot mai rece. Ne-a izbit o rafală de vânt care parcă voia să ne secere.

— Hai să mergem înăuntru, a zis Sofia, frecându-şi umerii.

M-am uitat la ceas pe telefon.

— Bucătăria s-a închis, am mormăit.

După masa de seară, bucătăria rămânea deschisă să ne luăm gustări până cu o oră înainte de stingere. De obicei era ticsită cu fructe şi cereale, dar Ryan reuşea aproape întotdeauna să găsească şi chipsuri. Se pricepe de minune să obţină ce vrea.

— Haide, a zis Sofia. Îţi pregătesc eu ceva.

Chiar dacă accesul în bucătărie nu ne era interzis, mi se părea că încălcăm regulile, dacă intram acolo chiar înainte de ora stingerii. Nu cred că se presupunea că elevii aveau voie să gătească, dar n-a venit nimeni să ne oprească atunci când Sofia a scos un cofraj de ouă şi a pus la fiert o oală cu apă în care a adăugat un praf de sare.

— Eu şi sora mea numeam ochiurile în apă „ouă-stafii”, a zis Sofia.

— Înseamnă că lui Harold i-ar plăcea, am răspuns eu, străduindu-mă prea tare să fiu amuzant.

Dar ea a zâmbit oricum.

— Din cauza felului cum arată când sunt gata, a zis ea.

Când apa a început să bolborosească, s-a mişcat rapid.

A învârtit în oală cu o lingură de lemn, făcând apa vârtej, apoi a spart un ou cu o singură mână. Oul a atins apa şi a fost tras imediat şi răsucit în mijloc, iar albuşul transparent s-a făcut alb şi s-a răsfirat în jurul gălbenuşului. Arăta… delicat. Minunat.

— Vezi? Ouă-stafii.

Avea dreptate. Ochiul în apă chiar arăta ca o mică stafie care plutea.

După un minut, a scos oul din apă cu o lingură cu găuri, l-a pus pe o farfurie şi mi l-a întins, cu sare şi piper.

— Surioara mea ar fi spart gălbenuşul şi ar fi strigat: „Am făcut stafia să sângereze!” a zis ea. Era destul de macabră.

— Mmm, sânge de stafie, am zis eu, lingându-mi furculiţa.

Sofia a zâmbit, dar trist. Îi era dor de ele. Nu în acelaşi fel în care ne era tuturor dor de familii cât stăteam la Berkshire. Îi era dor într-un mod mai profund, pentru că ştia că n-o să le mai vadă niciodată. Nu plecase ea de lângă ele, ele plecaseră de lângă ea.

* * *

Am vorbit mult despre familiile noastre, Sofia şi cu mine. Nu de la început. Sofia îşi păstra familia aproape de inimă, ca pe un secret, dar în cele din urmă s-a deschis.

— Carmen era cu doi ani mai mare decât mine, mi-a spus că după ce am sărit peste poartă şi am pornit împreună pe faleză.

O barză ne-a urmărit din mlaştină când am trecut pe-aproape.

— Iar Maria era doar cu unsprezece luni mai mică. Lumea obişnuia să-i spună mamei că eu şi cu Maria eram gemene irlandeze, dar ea nu înţelegea expresia şi răspundea că nu, „suntem

latino, nu irlandezi”.

A râs şi barza şi-a luat zborul, iar de pe picioarele lungi i s-au scurs stropi de apă ca nişte cristale strălucitoare.

— Mi-e dor de ele, a zis Sofia şoptit.

S-a apropiat de mine şi mi-a atins dosul palmei, ca şi cum voia să-şi aducă aminte că nu plecasem de lângă ea. Aşa cum plecaseră ele.

— Carmen încerca mereu s-o facă pe mama cu mine, chiar şi când mama era prin preajmă, a continuat ea. Se prefăcea că ştia totul despre cum se cresc copiii. Iar Maria…

Sofia a izbucnit în râs.

— Maria încerca mereu să-i pună beţe în roate, ştii? Carmen spunea că o poate convinge pe Maria să mănânce legumele, aşa că Maria îşi umplea gura cu toată mazărea din farfurie şi pe urmă o împroşca pe Carmen când nu se uita mama.

Faţa Sofiei s-a întristat din nou.

— Avea numai paisprezece ani, a zis ea, începând să devină invizibilă pe margini.

Am tras-o pe o bancă de lângă faleză. Dădea spre o parte de mlaştină unde terenul era destul de uscat ca să crească flori de echinaceea şi de splinuţă.

— Sunt tot aici, i-am şoptit la ureche şi am continuat s-o ţin de după umeri până când a redevenit complet vizibilă.

— Mi-a plăcut tare mult să fiu soră, a zis ea.

S-a cuibărit mai bine la mine în braţe; începea să se întunece şi să se facă frig.

— Parcă făceam parte dintr-un club exclusivist

în care eram membre numai noi.

— Mi se pare nemaipomenit, am zis eu.

— Povesteşte-mi despre sora ta.

Am ridicat din umeri şi, chiar dacă era un moment plăcut, m-am ridicat şi am luat-o spre Academie.

— Nu-i nimic de spus, am zis.

N-am fost în stare niciodată să-i explic Sofiei cu adevărat cum era familia mea. Pentru ea, familia însemna o legătură inexpugnabilă bazată pe încredere, loialitate şi dragoste, iar asta suna frumos de tot, dar la mine acasă nu era la fel. Nu vreau să spun că nu aveam nimic din toate acestea. Sunt sigur că dacă aş fi avut nevoie de familia mea, mi-ar fi fost alături. Numai că nu-mi era alături şi în restul timpului.

Phoebe, de exemplu. Ai crede că nici măcar nu suntem rude. Nu semănăm absolut deloc. Nu ne purtăm la fel. Nu avem prieteni comuni. Suntem pe cât de diferiţi pot fi doi oameni.

Sofia nu ştie cu adevărat cum să trăiască într-o lume în care ea nu este soră. Cu Phoebe, lucrurile stau exact pe dos. Nici nu se gândeşte la noi doi ca şi cum am fi frate şi soră. Eu sunt doar un băiat împreună cu care a crescut şi avem întâmplător aceiaşi părinţi.

Mereu a fost aşa, chiar şi când eram copii. Ea şi-a văzut de treaba ei şi eu de a mea.

Când am început să merg la liceu şi Phoebe încă era în şcoala generală, în familia noastră au apărut probleme. Nu cred că le-am observat la vremea aceea. Abia acum, aici, departe, îmi dau

seama de ele.

Mama spunea mereu că într-o bună zi se va întoarce la lucru, poate când o să ajung eu la generală. Dar ziua aceea a venit, a trecut şi ea nu s-a întors. În loc de asta, a devenit tot mai cicălitoare. Când Phoebe şi cu mine eram mici, mamei nu părea să-i pese ce făceam toată ziua, atâta timp cât nu eram gălăgioşi şi o lăsam să-şi vadă liniştită de treburile ei. Pe măsură ce am crescut, însă, a devenit mai băgăcioasă. Mă sâcâia să-i povestesc amănunţit despre prietenii cu care umblam, despre ce aveam de gând să fac în ziua aceea, în weekend, în toată viaţa mea. Iar după ce am căpătat puterea, lucrurile s-au înrăutăţit şi mai tare.

Tata trăia pentru serviciul lui. Se întorcea în fiecare seară acasă la aceeaşi oră, dar nu era niciodată prezent cu adevărat.

— E bine să ai mult de lucru, insista el, încuindu-se în birou.

Iar Phoebe… Ea pur şi simplu… se învârtea repede de colo-colo. Semăna cu balerinele din cutia muzicală ieftină pe care a primit-o în dar când a împlinit şapte ani. Dădea fuga de la şcoală la diferite cercuri, la lecţiile de violoncel, la prietene şi uneori dădea fuga şi prin casă, dar nu părea să remarce cu adevărat nimic şi pe nimeni.

Şi nici eu n-am părut s-o remarc vreodată cu adevărat pe ea.

Când a intrat Pheebs la liceu, eu eram în anul doi. Într-o zi, în timp ce mergeam pe hol preocupat şi fără să bag în seamă nimic, am dat

peste o fată cu pulover albastru, cu părul împletit în codiţe şi cu ruj roz aplicat perfect pe buze.

— Scuză-mă, am mormăit şi deja mă îndepărtam când mi-am dat seama…

Era Phoebe.

Devenise cumva o străină pentru mine. Avusese un moment, scurt, dar real în care fusese cu adevărat o persoană pe care nu o cunoşteam sau recunoşteam. Cumva, în timp ce eu mă retrăgeam la mine în cameră ca să ascult muzică şi să iau notiţe la istorie, ea se învârtise repede de colo-colo şi se îndepărtase de noi toţi. În tot acest timp devenise cumva o altă persoană decât cea pe care o cunoşteam, o străină. Un om pe lângă care puteam trece fără să-l recunosc.

Capitolul 9

M-am săturat de amintiri, nu le mai vreau. Nu vreau să trăiesc în trecut. Daţi-mi viitorul, pe Sofia şi o a doua şansă!

Plec de lângă ocean şi mă târăsc înapoi la Academie. Mi se lipeşte nisipul de picioare şi mă curăţ fără prea mare tragere de inimă înainte să intru în conac. În drum spre scări mă intersectez cu nişte elevi din alt grup. Par puţin mai mici decât mine, sunt doi băieţi şi o fată. Mă întreb ce puteri au. Se strâng laolaltă şi se trag lângă cealaltă balustradă atunci când urc scara pe lângă ei. Încerc să le zâmbesc prietenos, dar ei se grăbesc să plece. Aha. Reputaţia mi-a luat-o înainte. Poate că-i bine că grupurile sunt atât de

independente şi că nu interacţionăm cu alţi elevi. Sau poate, dacă am interacţiona, ar şti că nu sunt un monstru. Că pierderea Sofiei a fost un accident.

Închid uşa de la camera mea şi rămân singur în mijlocul ei.

Clipesc şi fluxul timpului se desface în jurul meu, un amestec minunat de lumini opalescente şi de fire. Arată haotic, dar tot păstrează un model pe care mi se pare că aproape îl înţeleg.

Iată şi locurile înnodate, încâlceli în care nu pot să pătrund. Nodurile sunt locuri unde am mai fost înainte. Le scrutez, încercând să-mi văd cursul vieţii în schema mare a timpului şi a universului. *Aici* m-am născut, *aici* şi-a rupt mâna sora mea, *aici* am luat menţiune la istorie în şcoala generală, *aici* mi-am descoperit puterile.

Iar *aici*… Degetele mele aleargă pe deasupra nodului încâlcit al momentului când Sofia a rămas prizonieră în trecut. De când am pierdut-o, am tot încercat să găsesc o cale să dau din nou de ea. Iar ieri am ajuns acolo cât ai clipi. Cel puţin până în clipa când am încercat s-o avertizez.

Timpul ştie cum să se păstreze echilibrat şi în siguranţă. Ori de câte ori încerc să modific ceva ce ar urma să se întâmple – fie să-i trag un pumn în faţă lui Hitler, fie să-mi schimb propriul curs al vieţii, timpul mă ţine la distanţă. Mă respinge. Îmi aminteşte că el este şeful. Aşadar… s-ar putea să fi reuşit să mă întorc chiar înainte de momentul când Sofia a rămas prinsă în trecut numai pentru că nu intenţionam cu adevărat să încerc să schimb

nimic.

Când este vorba despre timp, intenţia contează.

Îmi dau seama încet de importanţa reală a acestui gând, dar lucrurile încep să capete sens. Când am încercat mai devreme să mă întorc, mă concentram asupra salvării Sofiei. Dar timpul nu *vrea* s-o salvez. Mă împiedică s-o salvez. Ştie de la început că asta vreau să fac.

Intenţia contează. Dacă mă întorc în trecut fără intenţia să schimb ceva, doar cu gândul numai s-o văd pe Sofia…

Aş putea.

Aş putea face asta!

La naiba, chiar aş putea!

Mă întind după agendă. Este un model care are o pagină pentru fiecare zi. Sofia râdea mereu de mine că folosesc o agendă de hârtie, în loc de telefon, ca un om normal, dar atunci când ai abilitatea să te strecori prin timp, este important să ţii bine socoteala zilelor, iar pe hârtie te poţi baza mai cu nădejde.

Sunt meticulos în ce priveşte agenda; fac în fiecare zi o însemnare folosind un cod inventat de mine. Notez dacă am călătorit sau nu în timp în respectiva zi, dacă s-a întâmplat accidental sau din dorinţa mea, unde m-am dus şi când.

Acum dau paginile şi mă uit la zilele dinaintea datei la care am lăsat-o pe Sofia blocată în trecut. Vreau să găsesc un moment când n-am fost împreună, ca să fiu sigur că nu voi da peste mine cel din trecut. *Intenţia contează*. Vreau numai s-o văd. Am nevoie doar să găsesc o dată când eu cel

de acum mă pot întoarce ca s-o văd pe Sofia…

Las agenda pe pat şi mă concentrez asupra fluxului timpului, clipind atunci când curge prin faţa mea ca un râu de fire care ar pluti pe suprafaţa unei bule. Firele timpului şi spaţiului se răsfiră în faţa mea, albastre, aurii, cenuşii şi cafenii, fiecare legându-mă de altă persoană, de alt loc, de alt timp. Dar firul care mă leagă de Sofia este roşu şi uşor de găsit. Urmăresc cu privirea firul roşu.

Aleg momentul cu mâinile tremurând. Un weekend în care eu să fi fost acasă şi Sofia să fi rămas la Berkshire. Cândva după prima noastră întâlnire, când totul era încă nou, dar în acelaşi timp începuserăm să ne simţim în largul nostru. Când amândoi acceptam cumva realitatea celuilalt.

3 octombrie. O seară de sâmbătă.

Ezit. Nu voi putea să fac asta des – poate că nicicând altcândva. Pot minţi şi mă pot preface că am hotărât să rămân la Berk, în loc să mă duc acasă. O dată va funcţiona, dar nici vorbă să mă mai creadă a doua oară.

Dar acum am nevoie de asta. Mă concentrez asupra momentului respectiv, al unui moment în care n-am fost înainte, dar în care aş putea ajunge acum. Mă întind cu mâinile tremurând şi ating locul respectiv din finii timpului, pe care mi-l înfăşor pe deget.

Şi ajung acolo.

* * *

Sunt în camera mea, pe cer tocmai începe să se lase înserarea. Plantele de la fereastră sunt ofilite sau pe cale să se ofilească, în loc să fie proaspăt trezite la viaţă, cum tocmai le-am lăsat. Dau fuga la birou şi citesc data din agendă.

3 octombrie.

Am reuşit. Sunt aici. Şi ea e aici, undeva în Academie.

Nu ştiu ce urmează să se întâmple. Poate că în clipa în care o voi vedea, voi fi tras înapoi în propriul meu timp. Dar dacă teoria mea este corectă, atâta vreme cât nu încerc s-o contactez sau să-i transmit un mesaj, un avertisment…

Mi se strânge stomacul. Mă simt ciudat să-mi spionez prietena şi chiar mai ciudat să-mi doresc s-o pot avertiza să se ţină departe de mine.

„*Am nevoie doar de o clipă*”, îmi spun. Vreau numai să-i văd chipul. Să i-l văd încă o dată. Mă va inspira. Trebuie să descopăr cum s-o salvez.

Gândul acesta – s-*o salvez* – face realitatea să tremure, ezitând. Simt o smucitură în buric, ca şi cum firul timpului mi s-a strâns în jurul burţii. Respir întretăiat şi ochii mi se concentrează ca nişte lasere pe un singur bloc de beton vopsit de pe perete. Trebuie să alung acest gând. Nu mă pot gândi la salvarea Sofiei, în niciun caz când sunt aici, în trecut. Dacă timpul va considera că vreau să-l trag pe sfoară, mă va arunca înapoi, în locul unde ar trebui să fiu.

Fără ea.

Îmi muşc limba, simt gust de sânge şi mă

concentrez asupra durerii. Încerc să-mi golesc mintea. Intenţia contează. Aşa că nu voi avea nicio altă intenţie decât s-o văd pe Sofia. Atât. Doar o privire.

Simt timpul slăbindu-şi strânsoarea, fluxul temporal se linişteşte şi îmi acceptă prezenţa în trecut. Mă ridic tremurând, dar curând reuşesc să mă ţin pe picioare.

O privire aruncată la ceas îmi spune că e aproape de ora cinei. Dacă nu are loc vreun eveniment special, cina se serveşte în salonul comun al fiecărui grup. Salonul nostru este chiar lângă camera mea, pe culoar.

Mă strecor pe hol. Nu sunt sigur ce se va întâmpla dacă voi fi văzut. Încep să mă gândesc, pentru orice eventualitate, la cum aş putea să explic de ce mă aflu la Academie în timpul weekendului. Dar n-am nevoie de explicaţii, nu e nimeni pe hol.

Din salon se aud zgomote şi se vede lumină. Mă reazem cu spatele de perete şi ascult zăngănitul tacâmurilor în farfurii şi zumzetul înfundat al vocilor. Un râs ascuţit – al lui Ryan – străbate aerul. Îndrăznesc să mă furişez lângă uşi şi să trag cu ochiul înăuntru.

La sfârşit de săptămână, eu şi Gwen plecăm acasă, lăsându-i aici pe Harold, pe Ryan şi pe Sofia. Stau cu toţii acum în jurul mesei rotunde din mijlocul salonului şi mănâncă ravioli. Masa este uriaşă chiar şi când suntem toţi, dar acum nu pare destul de mare pentru ei trei.

S-au împrăştiat şi vorbesc fiecare de pe câte o

latură, cât mai departe unul de altul.

Salonul nostru comun este un amestec neobişnuit de piele de modă veche şi dezordine adolescentină. Fotolii mari se înşiră pe lângă pereţi, iar printre ele sunt intercalate reproduceri înrămate după tablouri celebre, dar cumva nepotrivite între ele – *Noapte înstelată* de Van Gogh între un Renoir şi un tablou de Picasso cu femei din linii frânte. Dar în colţ există şi un televizor gigantic cu ecran plat, conectat la cel mai nou Play Station, precum şi un morman de jocuri stivuite pe masa de nuc din mijlocul încăperii.

Harold stă în partea dreaptă, se uită pe pereţi şi uneori murmură ceva. În timp ce mă uit, el se opreşte cu furculiţa în drum spre gură, cu privirea pierdută în gol. Puterea lui nu-i una de invidiat, să vadă şi să audă spiritele îl chinuie mult mai tare decât îl ajută. Ryan stă cu spatele la mine şi se joacă pe telefon în timp ce mănâncă. Corpul lui solid e gârbovit leneş peste masă.

Niciunul nu observă când Sofia ridică ochii şi mă priveşte fix.

Simt un nod în gât. Nu eram pregătit. Nu pentru asta. Nu s-o văd din nou.

Dar nu mă pot uita în altă parte.

— Bună, murmură ea.

— Bună, şoptesc.

Dă să se ridice de la masă, dar eu clatin din cap şi îmi duc degetul la buze. Pe chip îi apare o expresie nedumerită, dar nu-i pot explica. Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să dau buzna

înăuntru, să traversez încăperea alergând, să o iau de mână şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Dar nu-i pot explica de ce mă aflu aici. Ar trebui să-i spun că o vizitez în acest moment din trecut pentru că am pierdut-o în altul. Ar trebui să-i spun că n-o pot salva.

— Nu! gem eu când firul timpului se înfăşoară iar în jurul meu, strângându-mă şi trăgându-mă.

„Nu, n-am să-i spun”, aş vrea să strig. *„Nu vreau decât să o văd. Încă o clipă. Doar una. Te rog!”*

Dar cum aş putea stărui în faţa timpului însuşi?

Capitolul 10

Intenţia contează. Imediat ce abia dacă mi-a trecut prin minte s-o avertizez pe Sofia, să încerc s-o salvez, timpul m-a tras înapoi.

Mă lovesc cu capul de uşa salonului. Ferestrele sunt întunecate, mai întunecate decât în seara aceea de 3 octombrie şi nu-i nevoie să-mi verific telefonul ca să aflu că m-am întors în prezent, dar îl scot oricum.

Măcar am văzut-o. N-a fost mare lucru, dar a fost ceva.

Închid ochii şi încerc să mi-o închipui în momentul în care m-a văzut şi ochii i-au strălucit. Vreau să păstrez imaginea asta pentru totdeauna.

Este un progres. Controlul îmi slăbise, dar am vrut să o văd pe Sofia şi am reuşit. Faptul că mi-am dat seama de treaba cu intenţia mă mai apropie cu un pas de salvarea ei.

Mă întorc ca să mă duc la mine în cameră, dar

îmi dau seama că mi-ar plăcea să-mi mut puţin gândurile de la tot ce se petrece. Împing uşa salonului. Vreme de o clipă îl văd aşa cum era pe 3 octombrie, cu Sofia la masă, şi simt că pe buze îmi înfloreşte un zâmbet. Dar pe urmă clipesc, din nou, iar Sofia nu-i aici.

Ryan a aranjat piesele de şah pe tablă, iar când intru, un nebun alb răstoarnă de capul lui un pion negru. Ryan ridică pionul căzut, îl răsuceşte între degete şi se uită concentrat la tablă, iar o tură neagră alunecă înainte şi ia nebunul.

Gwen dă tare sonorul televizorului din cealaltă parte a camerei, fără să-i pese de nimeni altcineva decât de armata de zombi pe care îi împuşcă. Harold probabil că s-a băgat deja în pat.

Oricât aş fi de supărat, tot îmi place locul ăsta. E cale lungă de la casa veche şi dărăpănată unde am crescut până la Berkshire. Poate că tocmai de asta simt că încăperea mă înveleşte ca o pătură călduroasă. Casa aceea, cu hectarul ei de pământ, cu iazul şi cu sălciile, era puţin cam… provincială pentru mine. Provincial – iată un cuvânt numai bun pentru testele finale care i-ar plăcea surorii mele. Dar se potriveşte. Chiar dacă ferma nu-i tocmai în pustietate, este departe de toţi prietenii mei şi nu poţi ajunge nicăieri mergând pe jos de acolo. Într-un fel, simţeam că tot spaţiul acela mă ţinea închis ca într-o colivie. La Berk, totul este adunat şi învelit în cărămidă. Îmi place.

Dar oricât de mult aş ţine la Academie, este totuşi o şcoală, iar singurul loc unde Sofia şi cu mine ne putem relaxa pur şi simplu este salonul

comun. Aici mâncăm, aici ne destindem în pauze, aici petrecem timp împreună. Sofia s-a deschis pentru prima oară în faţa mea în această încăpere, printre fotolii. Stătea pe podea în spatele lor şi citea o carte, tot dispărând din vedere şi apărând la loc. Dacă n-ar fi fost cartea, nu ştiu dacă o observam.

I-am spus că citea cartea mea preferată, dar minţeam. Nu o citisem, voiam doar să stau de vorbă cu Sofia. Ea a început să-mi spună ce îi plăcea la carte, dar pe mine mă distrăgea felul în care redevenea treptat vizibilă, cu părul strălucind mai întâi auriu, apoi arămiu, apoi castaniu intens.

Cred că a bănuit că nu ştiam cartea. Vreau să zic că auzisem despre ea – o avusesem ca lectură suplimentară în clasa a opta, ceva despre bandele din anii ’50 –, dar eu n-o citisem, iar ei nu i-a luat mult să-şi dea seama.

— Este despre moarte, a zis. Şi despre cum trăieşti după ce moare cineva drag. Şi…

S-a oprit puţin, iar în clipa aceea a devenit complet vizibilă.

— Şi despre cum să nu te temi să fii singur. Pentru că, până la urmă, toţi suntem singuri.

— Aha, am zis, pentru că n-am ştiut ce altceva să spun.

Cartea însemna mult pentru Sofia şi o citea tot timpul.

Mie nu-mi plăceau prea multe cărţi şi nici nu ştiam ce să spun ca s-o impresionez, dar acum îmi pare rău că n-am vorbit cu ea despre puţinele cărţi care îmi plăceau. Sofia mi-a dezvăluit o parte

din ea însăşi atunci când mi-a spus ce carte citea. Ar fi trebuit să-i povestesc şi eu despre o carte care însemna şi pentru mine ceva, fiindcă nu-mi vine în minte o modalitate mai bună de a cunoaşte o fată decât văzând-o prin ochii poveştii la care ţine cel mai mult.

Mă încrunt. Nu-mi place felul în care continui să mă gândesc la Sofia, plin de amintiri şi de regrete, de parcă ar fi dispărut pentru totdeauna. Intru mai adânc în salon, indecis dacă să joc un joc video cu Gwen (probabil că aş pierde) sau să joc şah cu Ryan (aş pierde sigur). Dar pe urmă îl văd într-un colţ pe Harold. Nu s-a dus la culcare totuşi.

Harold stă cât mai departe de toţi ceilalţi şi şi-a întors fotoliul astfel încât este aproape complet cu faţa la perete, îi văd totuşi gura mişcându-se şi îmi dau seama că vorbeşte cu spirite pe care doar el le poate vedea.

Dacă vine vorba de puteri, nimeni n-a nimerit mai prost ca Harold. Poate vedea şi poate vorbi cu spiritele şi cu fantomele, dar ele îi spun ce au ele de spus şi nimic din ce-ar vrea el să audă. Nu le poate ordona ceva. Nu poate face nimic folositor cu ele. Este într-un fel prizonier, silit să asculte pentru totdeauna o grămadă de morţi pe care nu-i poate face să tacă.

O fi poate din cauza acestui weekend oribil, dar simt că mi se ridică în gât o frică teribilă. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la gaura neagră care e locul din fluxul temporal unde ar trebui să se afle Sofia. Traversez camera cu paşi mari, împrăştiind piesele de şah pe care Ryan le-a făcut

să plutească lângă tablă.

— Hei! zice el indignat, fluturând palma şi adunând piesele la loc.

Încerc să trag un fotoliu de lângă Harold, dar e greu şi scârţâie tare, aşa că mă aşez pur şi simplu pe jos la picioarele lui.

— Bună, şopteşte Harold, cu ochii aţintiţi asupra unui punct aflat cam la o palmă deasupra capului meu.

Nu sunt sigur dacă vorbeşte cu mine sau cu un spirit pe care nu-l pot vedea. Cum nu răspund, Harold coboară spre mine o privire în care licăreşte aşteptarea şi curiozitatea.

— Salut, zic eu.

De obicei, Harold se închide în sine şi petrece mult mai mult timp vorbind cu spiritele decât cu oricare dintre noi.

— Deci…

Strâng tare buzele şi mâinile îmi tremură din cauza agitaţiei.

— Deci, Sofia… Este vina mea că a dispărut şi evident că trebuie să mă duc după ea şi s-o aduc înapoi, dar… Nu pot. Adică, am încercat. Am încercat mult de tot. Dar nu ştiu de ce, n-o pot salva orice aş face. Şi…

Înghit, aproape incapabil să continui.

— Şi sunt îngrijorat că poate n-o pot salva pe Sofia pentru că ajuns deja prea departe, că n-o pot salva pentru că este imposibil.

Harold se uită la mine de parcă sunt nebun.

— Dacă aş fi în stare să mă întorc exact unde a rămas ea blocată în timp şi s-o scot de acolo… dar

nu pot. Aşa că poate motivul pentru care n-o mai găsesc în fluxul timpului este că a… poate că a…

Nu. Acel cuvânt nu poate fi rostit.

— Vorbeşti cu spiritele, da? întreb în cele din urmă.

Harold se uită în altă parte, parcă în gol, la ceva… sau la cineva pe care numai el îl poate vedea.

— Vocile vorbesc cu mine, zice el încet.

Exact pentru chestiile astea care îţi dau fiori a încasat Harold atâta bătaie la fosta lui şcoală.

Lasă să se aştearnă liniştea între noi.

— Cred că voiam să te întreb…

Harold mă priveşte atent. Aşteaptă.

— O vezi pe Sofia?

Iată. Am spus-o.

— Nu văd întotdeauna, zice Harold, pierzându-şi concentrarea din ochi. De multe ori doar aud. Şoapte. Regrete. Şoapte.

Mă ridic în genunchi. Vreau să-l apuc pe Harold, să-l forţez să-mi acorde întreaga lui atenţie.

— Dar o vezi sau o auzi pe *Sofia*? întreb, ridicând tonul. Poate că s-a dus de tot, poate că ce-am făcut… Înghit. Poate că am omorât-o. Dacă aşa s-a întâmplat, ştiu că s-ar întoarce aici. La mine. La noi toţi. A încercat să… O vezi? O auzi?

Harold întinde gâtul ca o pisică gata să sară la o pasăre care se agită în iarbă. Când vorbeşte, aproape că nu-l aud.

— Nu.

Tace.

— Nu-i printre voci. Ea… a dispărut.

Mă las să cad pe călcâie, uşurat. A dispărut – dar nu atât de departe încât să nu mai pot ajunge la ea. Nu a murit. E bine. Este blocată în trecut în spatele unui obstacol care mă împiedică s-o salvez, dar încă trăieşte.

— Mulţumesc, frate, zic eu, bătându-l pe Harold pe genunchi şi ridicându-mă în picioare.

Harold tresare la atingerea mea ca trezit dintr-un somn profund. Îl las cu fantomele lui. Mă duc lângă pernele pe care stă Gwen şi pârjoleşte cu un aruncător de flăcări hoarda de zombi care se apropie de personajul ei de pe ecran.

— Ai grijă ce spui, murmură Gwen fără să-şi desprindă ochii de la ecran.

— Poftim?

Gwen îmi aruncă o privire scurtă.

— Doctorul nu-i aici, dar totuşi este, pricepi? Coboară vocea. Ne urmăreşte.

Îi alunecă privirea spre colţul unde tocmai am vorbit cu Harold.

— Nu între…

— Uite, face ea semn tot cu ochii spre tavan, către videocamera neagră aproape invizibilă, cu obiectivul fixat spre locul unde tocmai am stat.

— De ce ne spionează doctorul? întreb, mutându-mă mai aproape de Gwen.

Cercetez încăperea şi observ încă cel puţin trei camere video, câte una în fiecare colţ, aţintite spre noi.

— Nu ştiu, ridică Gwen din umeri. Dar ne spionează.

— Sunt aici de două săptămâni, strigă Ryan de

la masa din mijlocul camerei, atent în continuare la jocul de şah. Le-au instalat după ultimul episod, adaugă el şi se uită spre Harold.

Acum trei săptămâni, Harold a fost posedat de un spirit răuvoitor pe care a încercat să-l convingă să-l lase în pace. L-a atacat pe dr. Franklin. Doctorul n-a păţit nimic, evident – s-a vindecat cu puterea lui cât ai clipi –, dar cred că directorul a hotărât să sporească măsurile de securitate.

Ca să fiu sincer, mă simt uşurat că n-au instalat camerele pentru că am dat-o *eu* în bară.

— Probabil că nu-i decât o măsură de prevedere, zic.

Nu mă pot împiedica să nu mă întreb, totuşi, în ce fel se aşteaptă directorul să fim mai în siguranţă doar pentru că ne supraveghează camerele.

— Sigur, zice Ryan inexpresiv. Da, probabil că asta e.

Capitolul 11

Duminică.

Ultima zi a weekendului. Mâine încep din nou cursurile. Iar la sfârşitul săptămânii viitoare trebuie să mă duc acasă la ai mei. Trebuie să profit de ziua de azi.

Bun, gata, voi aborda problema ştiinţific. Iau carneţelul de pe birou şi întocmesc o listă:

Ce am făcut deja:

- *Am încercat să mă întorc în trecut acolo*

unde este Sofia. Nu pot ajunge. Sunt împiedicat cu desăvârşire. Puterile nu au efect.

- *Am încercat să mă întorc cu câteva minute înainte* s-*o fi trimis pe Sofia în trecut şi să n-o mai trimit. N-a funcţionat. Fluxul timpului mă opreşte să ajung în propriul meu trecut.*
- *Am încercat să mă întorc în trecut şi* s-*o avertizez pe Sofia să nu meargă cu mine în secolul XVII. Nu pot ajunge acolo.*

Sub lista plină de neîmpliniri adaug cu litere groase şi subliniez: INTENŢIA CONTEAZĂ.

Hai să încercăm acum ceva complet diferit:

Încercarea 1: *Să mă întorc în propriul trecut şi să-mi las indicii mie însumi să n-o duc pe Sofia unde poate rămâne prizonieră în trecut.*

Aleg din nou un weekend când n-am fost la Berkshire, ca să fiu singur că nu mă voi întâlni cu mine cel din trecut. Dar în loc să mă duc s-o văd pe Sofia, rămân în camera mea. Îmi ţin mintea cât mai goală cu putinţă, iau de pe birou o foaie de hârtie şi scriu un bilet enorm de avertisment pentru mine însumi. Mă aştept ca timpul să mă tragă în prezent, dar nu se întâmplă aşa. Termin de scris biletul, îl las pe pat şi mă întorc în prezent.

Dar este evident că nu are efect, pentru că Sofia tot dispărută este, iar trecutul nu s-a modificat.

Nu-mi amintesc nici eu să fi primit vreun bilet de avertisment, deci ce s-a întâmplat?

Notez cu grijă în carneţel ziua în care am călătorit. Mă răsucesc şi îmi cad ochii pe pat. Când eram mai mic, obişnuiam să ascund anumite lucruri de băgăcioasa de soră-mea între somieră şi saltea. Verific şi, desigur, găsesc biletul acolo, dar fără să ştiu de ce şi cum a ajuns.

Vreau să mă întorc, vreau să încerc din nou, dar fiecare weekend în care revin formează în fluxul temporal o minusculă ruptură. Cu cât încerc mai mult în mod inutil, cu atât creşte riscul să creez în firele timpului încâlceli şi noduri. Dacă nu-mi folosesc atent atuurile, îmi voi distruge toate şansele.

Universul nu vrea ca eu s-*o salvez pe Sofia*.

Încercarea 2: *Forţă brută*.

Firul roşu al timpului Sofiei se distinge uşor printre miriadele de fire gri, cafenii, verde închis şi albastre care reprezintă Academia Berkshire în diferite perioade. Mă uit mai atent la unduirea lor şi simt un nod în gât când văd cum se împleteşte firul Sofiei cu al meu, chiar înainte să dispară în gaura neagră a anului 1692.

Firul roşu se pierde în beznă. Să încerc să-l înşfac chiar când dispare în vid este o nebunie, parcă aş încerca să apuc un fir electric sub tensiune căzut la pământ.

Dar tot o fac.

Firul îmi taie palma – parcă aş încerca să urc un munte ţinându-mă de o aţă, în loc de o frânghie. Vârtejul din momentul şi locul unde se află Sofia ameninţă să mă arunce în lături, dar nu dau drumul firului. Simt timpul în jurul meu,

apăsându-mă din toate părţile, vrând să mă elimine. Mă împotrivesc din răsputeri forţelor timpului care încearcă să mă respingă. Firele încep să se desfacă şi mă lovesc peste mână, biciuindu-mi pielea.

Scrâşnesc din dinţi şi trag mai tare. Acum simt firul de parcă ar fi sârmă ghimpată încărcată cu electricitate. „Nu”, îmi spun – doar acest cuvânt, doar *nu*.

Dar sunt nevoit să-i dau drumul. Nu-l mai pot ţine. Firele timpului îmi alunecă printre degete şi se învârtejesc din nou în volbura unde e prinsă în cursă Sofia.

Ies să mă plimb. Merg pe domeniul Academiei, de la treptele de cărămidă până la tabăra pentru copii bolnavi, apoi până la poarta verde de la marginea falezei şi înapoi. Zăbovesc în faţa căminului din cărămizi arse, singura legătură dintre locul unde sunt eu acum şi cel în care se află Sofia în trecut. Mă uit lung la el. Mă cert cu cărămizile înnegrite. Mă cert cu timpul. Mă cert cu mine însumi.

„Trebuie să existe o cale”.

Aş vrea să înţeleg mai multe despre puterile mele. Aş vrea să pot spune: „Îmi doresc să ajung în locul cutare, în timpul cutare”, şi să mă transport direct în momentul ales. În loc de aista, bâjbâi mereu şi totul este oarecum întâmplător, oarecum incontrolabil. Ca atunci când înoţi în ocean. Alegi un loc în depărtare unde valurile încă nu se sparg şi pe urmă înoţi şi tot înoţi, dar în cele din urmă cel mai probabil nu ajungi exact în locul

acela. Oceanul este pur şi simplu prea mare şi curentul se mişcă permanent.

Până să mă întorc înapoi la Academie, aproape că s-a întunecat. Reflectoarele uriaşe din jurul faţadei de cărămidă parcă se aţintesc asupra mea, acuzându-mă că n-am respectat ora stingerii. Când mă strecor în holul mare pe uşile enorme de lemn, îl descopăr aproape pustiu. Parcă deja mă aşteptam să-l găsesc acolo pe dr. Franklin, încruntat, cu ochii după mine, dar în locul lui mă trezesc nas în nas cu şefa altui grup. Se ocupă de elevii mai mari, cei care în mod normal trebuiau să fi absolvit deja, dar ale căror puteri sunt fie neobişnuite, fie foarte necontrolabile şi astfel au fost nevoiţi să rămână la Academie.

— Bo, zice ea şi dă din cap în direcţia mea.

Mă surprinde că ştie cum mă cheamă, dar pe urmă îmi dau seama că doctorul a trimis-o probabil special să mă aştepte. De la dispariţia Sofiei mă supraveghează mai atent. Cred că mă crede deprimat, dar nu sunt. Sunt doar furios. Pe mine, pe puterile mele, pe întreaga situaţie.

Dau din cap spre conducătoarea de grup, iar ea verifică ceva pe telefon şi se apucă să securizeze clădirea. Porneşte sistemele de alarmă, apoi încuie toate ferestrele şi toate uşile cu un simplu semn din cap – probabil că se pricepe la telekinezie, la fel ca Ryan. Pe urmă îmi zâmbeşte şi pleacă ţăcănind din tocuri spre bucătărie. O parte din personal s-a apucat să dea jos pânzele negre întinse pe hol pentru comemorarea Sofiei.

Mă întreb ce cred restul celor din şcoală că s-a

întâmplat.

Toate grupurile sunt foarte discrete. Abia dacă ne întâlnim vreodată cu alţi elevi. Mâncăm în grupuri mici, mereu aceleaşi. Sunt foarte puţine adunări cu toată şcoala, iar atunci când au loc, ni se spune să ne ascundem puterile, să nu le dăm în vileag. Se tem, poate, că cineva care vrea să se dea mare ar putea pierde controlul. Sau poate că există alte motive pentru care suntem atât de secretoşi.

Bag mâna în foc că majoritatea au crezut că slujba de comemorare a fost pe bune.

Mă întreb dacă se gândesc că am omorât-o eu.

La urma urmei, eu sunt de vină că Sofia nu se află aici în clipa asta.

Oare ce li s-a spus? Oare ceilalţi conducători şi profesorii ştiu adevărul, sau mă cred toţi o tragedie pe două picioare? Scutur din cap. Nu contează. N-au decât să creadă ce vor. Urc scările anevoie şi paşilor mei le răspund ca un ecou paşii conducătoarei de grup. Rămâne cu şase sau şapte trepte în urma mea, dar merge în ritmul meu, urmându-mă pe tot holul etajului la care locuiesc. Rămâne uitându-se tăcută după mine până când intru în camera mea şi închid uşa. Înainte să plece, încearcă clanţa. N-am încuiat şi nu intră, dar scârţâitul clanţei îmi sună în urechi ca o ameninţare.

Îmi amintesc de camerele video care ne supraveghează acum în salon. Nu m-am gândit că au fost instalate din cauza mea, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Înainte să mă bag în pat, trec prin toate colţurile de supraveghere şi mă uit după noi luminiţe roşii ascunse în penumbră. Nu găsesc nicio altă cameră, dar nu pot scăpa de senzaţia că sunt urmărit.

Capitolul 12

Phoebe

Ultimele note din *Toccata* şi *Fuga în re minor* de Bach umplu sala de concerte de la Liceul James Jefferson, zăbovind printre afişele motivaţionale şi portretele laminate ale unor compozitori morţi de mult. Domnul Ramirez lasă capul în piept, cu ochii închişi, ascultând cum muzica se pierde în linişte. Îl aşteptăm cu toţii să reacţioneze cumva. Când ridică din nou capul, ochii îi ard.

— Bravo! strigă el. Aşa! A fost exact aşa cum trebuie!

Întreaga orchestră pare să răsufle uşurată. Repetăm piesa de luni în şir şi a fost prima dată când a ieşit totul bine. Pe la jumătate simţeam efectiv cum creşte tensiunea din încăpere şi cum ne aşteptam s-o dea în bară cineva. Dar n-a greşit nimeni. Am cântat perfect.

— Te-ai descurcat bine, zice Kasey de lângă mine, în timp ce-şi examinează firele uzate ale arcuşului.

— Şi tu, zic la rândul meu.

Eu sunt primul violoncel, deşi Kasey mă depăşeşte uneori. Cred că dacă se lua la întrecere

cu mine săptămâna asta, mă trecea pe scaunul celui de-al doilea violoncel. Dar lui Kasey nu-i pasă niciodată de ierarhii.

— Mai este doar o lună până la concert, strigă domnul Ramirez peste vocile entuziasmate ale elevilor. Şi chiar dacă piesa aceasta iese acceptabil, mai avem mult de lucru. Violoncelele, nu uitaţi să vă repetaţi suitele!

— Ai avut un weekend ca lumea? mă întreabă Kasey în timp ce îmi strâng violoncelul. Unde-ai fost vineri?

La o ceremonie de comemorare a unei fete moarte din clasa fratelui meu.

— Nicăieri, răspund. Tu ce-ai făcut?

Pe Kasey o preocupă mai întâi, în mod intenţionat, să-şi închidă cutia violoncelului.

— Domnul Ramirez a vrut să dau o probă pentru o tabără de vară.

— Tabără de vară?

— Un program de pregătire, mai degrabă. Pentru muzicieni, zice Kasey, tot fără să se uite în ochii mei. I-am spus să nu se obosească cu mine, că tu ai merita mai mult, dar a insistat să mă duc la audiţie.

— Foarte tare! zic eu.

Nu ştiu de ce pare atât de jenată de toată povestea. Faptul că eu simt primul violoncel nu înseamnă că sunt cu adevărat mai bună decât ea. Eu stăpânesc bine violoncelul din punct de vedere tehnic – adică ştiu notele şi când să le cânt, dar practic nu fac decât să respect instrucţiunile. Nu sunt mai talentată decât o bucătăreasă care

urmează o reţetă.

Kasey, în schimb, abia dacă se uită pe partitură. Ea *simte* muzica. Singurul motiv pentru care stă pe al doilea scaun este că nu-şi bate capul cu Bach. E mult prea ocupată să cânte muzica din capul ei ca să-i stea mintea la repetiţiile cu simfoniile unor tipi morţi de multă vreme.

— Felicitări, îi spun din nou, sperând să-şi dea seama că vorbesc din inimă. Eşti formidabilă. Sper să te accepte.

Zâmbeşte uşurată.

— Mulţumesc. Când termin, mă gândesc să încerc la Juilliard. Tu?

Pufnesc în râs.

— Eu nu-s nici pe departe de nivelul tău, dar frumos din partea ta că te porţi ca şi cum aş avea talent.

— Ai, să ştii! protestează Kasey, dar se înşală.

Aptitudinile tehnice nu înseamnă talent. Eu nu pot cânta fără partitură şi nu pot face decât ce-mi spun notele să fac. Kasey cântă de un milion de ori mai bine când este numai ea cu violoncelul, şi asta-i diferenţa care contează.

— În plus, adaug eu, nu cred că o să mai cânt după ce mă duc la facultate.

M-am înscris în orchestră pentru că am vrut să pot arăta în cererea de admitere la universitate că sunt polivalentă, iar fanfara cerea prea multă muncă. Fanfara cântă la toate meciurile şcolii; orchestra dă numai două concerte pe an.

Îmi bâzâie telefonul în buzunar. Rosemarie şi Jenny vor să mergem după repetiţie la o îngheţată

şi îmi cer să mă grăbesc.

— Ar trebui să cânţi în continuare, eşti foarte bună! zice Kasey, punându-şi violoncelul în spate.

Ridic din umeri.

— N-o să mă specializez în muzică.

— Dar în ce-o să te specializezi?

Îmi potrivesc cureaua violoncelului. Aş vrea să nu-mi m-au pună lumea întrebarea asta. Eu nu semăn cu Kasey. Nu am niciun talent anume. Nu simt vreo pasiune arzătoare să mă dedic unui lucru anume. Kasey va deveni o nouă Yo-Yo Ma şi îşi va petrece toată viaţa în mijlocul muzicii, dar mă îndoiesc că s-a oprit vreodată să se gândească cât e de norocoasă – nu numai pentru că are talent, ci şi pentru că ştie exact ce vrea să facă cu el.

Poate că am şi eu vreun talent, dar nu am pasiune. Nu aşa ca ea.

Kasey rămâne în urmă ca să-i spună domnului Ramirez ce a făcut la audiţia pentru programul estival de pregătire, iar eu mă îndrept spre dulap. Ştiu că fratele meu mă crede o ciudată pentru că-mi place şcoala, dar chiar îmi place.

Liceul e uşor. Ştiu cum merg lucrurile. Mă descurc cu profesorii şi cu lecţiile exact la fel cum cânt notele la violoncel. Este uşor să-ţi dai seama cum să te porţi, cum să fii, cum să te descurci printre lucruri. Înţeleg tiparele.

La începutul anului am stat de vorbă cu Jenny şi cu Rosemarie despre faptul că Bo va merge la altă şcoală decât mine, dar pe urmă nu mi-au mai pus alte întrebări şi nici eu nu le-am mai dat

amănunte. O parte din mine ar vrea să le mărturisească totul – aş vrea să le spun că lucrurile au luat-o razna de tot, că nu le pot îndrepta şi că le rog, le implor să mă asculte.

Dar o altă parte mai mare preferă să se fofileze în fiecare zi. Vin la şcoală şi mă prefac că totul este în regulă, ca şi cum aş fi singură la părinţi, ca şi cum aş trăi într-o lume fără Bo. Oamenii glumesc cu mine, iar eu îmi văd de treabă, şi în timpul orelor de la opt la trei nimic nu-i în neregulă. Dacă le-aş spune despre Bo, s-ar purta altfel cu mine. Nu vreau compasiune. Vreau să mă prefac că nu există decât Phoebe. Nu Phoebe, sora lui Bo. Nu Phoebe care nu poate face altceva decât să se uite cum totul se prăbuşeşte în jurul ei. Doar Phoebe, tocilara din orchestră care s-a înscris la prea multe cercuri cu activităţi extraşcolare şi nu-şi desprinde ochii de la premiul ei: Absolvirea. Facultatea. Evadarea. Îmi place acea Phoebe.

Numai că acea Phoebe se întoarce mereu acasă.

Capitolul 13

În dimineaţa următoare sunt chemat la dr. Franklin în birou înainte să se fi terminat micul dejun. Când să ies din salonul comun unde este întins bufetul pentru masa de dimineaţă, şterpelesc un măr. Ceilalţi mă urmăresc plecând, întrebându-se fără îndoială de ce n-a mai putut aştepta doctorul încă un sfert de oră, până când începe şedinţa noastră de grup.

— Bo, zice doctorul plin de căldură şi se ridică în picioare atunci când intru în biroul lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Mi se ridică părul de pe braţe şi de pe ceafă. Îmi amintesc scârţâitul surd, metalic al clanţei încercate cu o seară înainte de şefa de grup care mă aştepta.

Doctorul oftează.

— Vineri a fost o zi dificilă pentru noi toţi. Am vrut să văd cum te simţi acum, după ce ai avut puţin timp să te gândeşti şi să-ţi analizezi trăirile.

Ridic din umeri. Ziua de vineri a fost dificilă pentru că a făcut-o el să fie aşa. Am fost obligat s-o petrec pe toată purtându-mă ca şi cum aş fi fost în doliu după Sofia, când de fapt trebuia să mă gândesc cum s-o salvez. Ştiu că trebuia să facem să pară totul real pentru personalul care nu cunoaşte scopul adevărat al Academiei, dar tot rămâne pierdere de vreme. O zi irosită care a întristat pe toată lumea fără motiv.

Iar pe mine m-a făcut să mă simt un ratat. Ca şi cum dr. Franklin şi toţi ceilalţi şi-ar fi pierdut orice nădejde în ce mă priveşte.

— Aş vrea să nu ne fi băgat în povestea aia, zic eu.

Ce simplu ar fi dacă m-aş putea întoarce pur şi simplu în timp ca să mă opresc înainte s-o pierd pe Sofia! Dar timpul nu aşa de simplu.

— Nu-i vina ta, să ştii, zice dr. Franklin.

Îi arunc o privire exasperată. Ştim amândoi că este *în totalitate* vina mea. Dacă n-o luam cu mine în trecut, n-ar fi rămas prizonieră acolo. Nu pot să

spun decât un singur lucru:

— N-are importanţă, e tot ce pot să spun.

Doctorul se încruntă.

— Uneori ne redirecţionăm emoţiile pentru că ne temem de ele, zice el rar. În astfel de momente, este important să ne amintim că durerea e un lucru natural.

— Durere? întreb. N-am de gând să jelesc după Sofia. Am de gând s-o salvez.

Doctorul se ridică şi se apropie de mine, mângâind cu palma tăblia de lemn a biroului. Bate uşurel darabana în marginea ei, cu chipul impasibil, dar cu ochii strălucitori. Mă uit la locul în care bate şi văd un trepied cu o mică videocameră. Camera nu este ceva nou: dr. Franklin a mai înregistrat şi înainte şedinţele noastre. Văd că înregistrează şi de data asta. În trecut, ne filma ca să ne putem observa singuri cum arătăm când ne folosim puterile şi să învăţăm din propriile greşeli. Numai că acum nu-mi folosesc puterea…

— Bo, nu sunt sigur că ai înţeles pe deplin ce s-a întâmplat cu Sofia, zice dr. Franklin. Nu se pune problema s-o salvezi. Nu o poţi salva. Îţi dai seama de asta, da?

Mă trag furios înapoi.

— De ce spuneţi asta? Pot. Şi o voi salva! Trebuie numai să aveţi încredere în mine. Trebuie să-mi daţi o şansă.

— Bo…

Doctorul se desprinde de birou şi vine în faţa mea, aşezându-se între mine şi camera video. Îi

cercetez chipul căutând un răspuns, dar nu-i înţeleg privirea. Preocupare, îngrijorare… şi încă ceva. Parcă ar încerca să-mi spună ceva cu ochii, dar eu nu sunt Ryan – nu-i pot pătrunde în minte ca să înţeleg ce gânduri ascunde.

— Bo, repetă el. Trebuie să înţelegi. Trebuie să înfrunţi adevărul. Sofia s-a dus.

— Nu pentru totdeauna, protestez eu slab.

— Ba pentru totdeauna. S-a dus. A murit. N-o poţi aduce înapoi.

Simt în gât gustul fierii. Îl împing deoparte pe dr. Franklin cu atâta putere, încât se izbeşte de birou. Camera video se clatină pe suport. Vreau să ţip la el să nu mă abandoneze. Ştiu că încă o pot salva. Dar cuvântul pe care l-a folosit – *a murit* – îmi răsună în minte. El ştie că nu-i adevărat. Ştie că Sofia nu-i moartă. Ştie că este prizonieră în trecut. Atunci de ce mă minte? Mă pune la încercare? Vrea să vadă dacă-mi pot păstra controlul asupra puterii în condiţii de stres? Mi se învolburează mintea. Ce vrea de la mine?

Nu-mi dau seama că dau să plec decât când doctorul mă apucă de umăr ca să mă oprească. Îmi desprinde uşor degetele pe care mi le-am încleştat în păr cu atâta forţă, încât simt cum începe să mă ia durerea de cap. Mă uit la mâinile mele, la degetele chircite şi mă silesc să respir adânc şi să-mi destind muşchii. Când lucrurile merg prost, o iau razna.

Dr. Franklin nu-mi dă drumul. Se uită fix la mine până când mă concentrez asupra lui.

— Îţi pierzi controlul, spune, iar cuvintele mi se

rostogolesc în cap cu ecou.

Îmi cade privirea pe camera video cu luminiţa pâlpâitoare de pe biroul lui. Înainte să-l pot întreba de ce ne filmează, uşa biroului se deschide. Ryan intră fără să se uite la noi.

— Oh, zice el cât se poate de normal atunci când catadicseşte să ne observe. Vreţi să aştept afară?

Dar nu se îndreaptă spre uşă. Dr. Franklin se îndepărtează de mine.

— Nu, e în regulă. Începem imediat.

Dr. Franklin trece în spatele biroului. Intră şi Gwen, urmată de Harold. Ne aşezăm toţi pe locurile obişnuite, formând un semicerc în jurul doctorului. Ryan încearcă să-mi atragă atenţia, dar eu am rămas cu ochii la camera video. De ce filmează? Ce vrea doctorul să înregistreze?

Dr. Franklin începe să vorbească, dar nu mă pot concentra asupra lui. Nu încape îndoială că azi se va vorbi mai mult despre sentimentele noastre legate de Sofia decât despre puterile pe care le avem.

Un ciocănit la uşă îl întrerupe pe doctor înainte să fi apucat să înceapă cu adevărat. Doamna Temple, profesoara de istorie, bagă capul înăuntru.

— V-au sosit oaspeţii, îi spune ea doctorului şi pe urmă se retrage pe culoar.

Dr. Franklin se duce imediat la uşă şi vorbeşte încet cu cine-o fi acolo. Lângă mine, Gwen se încinge şi în jurul hainelor ei încep să sară scântei. E un pachet de nervi.

— V-am spus, şopteşte Ryan.

Harold scânceşte agitat.

— Ce le-ai spus? îl întreb pe Ryan, întorcându-mi scaunul ca să mă uit la el.

— La micul dejun, începe Gwen cu glas scăzut, ne-a spus că…

Uşa biroului se deschide complet şi dr. Franklin conduce înăuntru două persoane: o femeie albă cu părul vopsit roşcat şi vârfurile încreţite şi un asiatic supraponderal. Bărbatul are o servietă mare şi uzată din piele maro care nu se asortează cu costumul lui negru, iar femeia cară o geantă de umăr care pare doldora de hârtii.

— Sunt toţi? îl întrebă bărbatul pe dr. Franklin, care încuviinţă din cap.

Femeia se întoarce spre noi şi întinde braţul, indicându-i doctorului Franklin că poate sta jos lângă elevii lui. Mi se pare ciudat să-l văd tratat ca unul dintre noi.

— Bună ziua tuturor, zice femeia cu un zâmbet larg şi călduros.

Mă uit cu coada ochiului la Gwen şi la Ryan. Gwen continuă să-şi frece palmele, încercând probabil să ascundă focul care i s-a iscat sub piele. Doctorul se întinde şi o bate pe spate ca şi cum ar vrea s-o asigure că totul este în regulă. Ryan şi-a încleştat maxilarul şi cred că scrâşneşte din dinţi.

— Sperăm să vă cunoaştem pe toţi în următoarele săptămâni, continuă femeia.

Are o voce dulceag-lipicioasă. Îmi displace din prima clipă.

— De ce aţi venit aici? întreabă Ryan agresiv.

Doctorul îi aruncă o privire.

— Deocamdată vrem numai să vă cunoaştem, zice femeia, cu un zâmbet fals lipit de faţă.

— Asta nu-i un răspuns, zice Gwen.

— Gwen, intervine dr. Franklin cu un glas aspru, dezaprobator.

— Anchetăm ce s-a întâmplat cu domnişoara Sofia Muniz, zice bărbatul.

Nu se clinteşte din locul unde stă sprijinit de biroul doctorului Franklin şi abia dacă aruncă o privire spre grupul nostru.

— Şi verificăm întreaga Academie Berkshire, dacă tot suntem aici, adaugă el, privindu-l direct pe dr. Franklin.

În loc să fie intimidat, dr. Franklin se ridică, se caută în buzunar şi îi întinde bărbatului un stick USB.

— Aveţi aici fişierele cerute. Nu ştiu din ce motiv, cele originale erau toate corupte şi n-am reuşit să le salvez, dar am avut o copie de rezervă.

— Mulţumesc, zice bărbatul. O să mă uit peste ele mai târziu. Înregistrările sunt şi video, şi audio?

Doctorul încuviinţează şi se aşază la loc lângă Gwen.

Ochii mei se îndreaptă spre camera video de pe biroul lui şi dintr-odată totul capătă sens. Berk se află sub *anchetă*. Procuratura nu ştie ce facem cu adevărat aici. Străinii trebuie să creadă că Sofia a murit cu adevărat. Iar moartea unui elev presupune anchetă. Doctorul nu m-a putut avertiza, nu deschis, dar a încercat. De asta m-a chemat mai devreme în biroul lui. M-a avertizat să

mă prefac. Trebuie să ne ascundem puterile şi să facem autorităţile să creadă că Sofia s-a prăpădit.

Eu ştiu – sigur că ştiu – că Sofia nu putea să lipsească prea mult fără ca lumea din afara Academiei să nu observe, iar dr. Franklin nu poate face mai mult de-atât. Nu se poate preface pentru totdeauna că Sofia e bine când se vede clar că nu se află printre noi şi probabil că nu poate explica tot ce s-a întâmplat cu adevărat. Şi totuşi, oare chiar era nevoie ca autorităţile să vină să ne spioneze?

— Mă numesc Amelia Rivers, continuă vioaie femeia, iar domnul este Carl Minh. Vom vorbi separat cu fiecare dintre voi mai târziu, am vrut numai să ne prezentăm, din moment ce vom fi prin preajmă. Dacă aveţi ceva să ne spuneţi, nu ezitaţi să ne contactaţi.

— Dr. Rivers şi domnul Minh vor locui la noi, la ultimul etaj al Academiei, împreună cu ceilalţi membri ai personalului, zice dr. Franklin ridicându-se în picioare. Şi vor participa la unele dintre şedinţele noastre. Vă rog să vă comportaţi ca şi cum nu ar fi de faţă; doresc doar să observe ce metode folosim şi cum ţinem cursurile. Când vă vor pune întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat cu Sofia, vreau să fiţi sinceri. Nu avem nimic de ascuns; nimeni dintre noi nu este vinovat.

Luminiţa camerei video se aprinde şi se stinge, se aprinde şi se stinge.

— Asta vom decide noi, zice domnul Minh, dând drumul unui carneţel în servietă şi închizând-o apoi cu zgomot. Voi să fiţi sinceri, copii. Cât puteţi

de sinceri, în orice caz.

Aruncă o privire bănuitoare spre grupul nostru, apoi ocoleşte semicercul de scaune şi se îndreaptă spre uşă.

— Amelia? strigă el peste umăr, iar colega lui se grăbeşte să-l urmeze.

— Asta-i o mizerie cât casă, zice Ryan imediat ce se închide uşa în spatele domnului Minh.

— Ryan, îl avertizează dr. Franklin.

— Sunt reprezentanţii guvernului, zice Gwen. Nu poate fi nimic bun.

— Toată lumea ştie că…

— Ryan se opreşte brusc şi se uită direct la mine – … moartea Sofiei n-a fost din vina nimănui.

În vocea lui se simte totuşi îndoiala. Doctorul se ridică în picioare.

— Cum au spus şi oficialii, vă rog să fiţi sinceri!

Trece în spatele biroului şi al camerei video. Mă uit la obiectiv. Stickul USB pe care i l-a dat domnului Minh… A spus ceva despre „audio şi video”. Probabil că sunt acolo toate înregistrările pe care le-a făcut doctorul.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. *Ne vor vedea puterile*. Nimeni de la Berk nu se străduieşte vreodată să-şi ascundă puterile – scopul Academiei este tocmai să ne înveţe cum să le folosim, să le înţelegem şi să le stăpânim. Cel puţin unul dintre noi şi-a folosit puterile în practic fiecare întâlnire comună cu doctorul. Chiar şi profesorii obişnuiţi sunt înzestraţi cu puteri, sau au legătură cu alţi oameni cu puteri, dar au fost toţi verificaţi de Academie şi consideraţi de

încredere. Niciunul nu clipeşte atunci când Gwen se enervează şi se aprinde spontan, sau când Ryan îşi predă tema făcând-o să zboare prin aer de-a curmezişul încăperii, sau când eu alunec în timp înainte şi înapoi în timpul orelor de istorie. Trebuie să ne ascundem doar de personalul de serviciu, iar dacă dăm greş, cred că dr. Franklin şi ceilalţi şefi de grup au metode infailibile de a ne proteja – metode prin care fac personalul auxiliar să uite tot ce a văzut.

Dar oamenii aceştia sunt reprezentanţi ai autorităţii guvernamentale.

Oare ce-o fi în mintea doctorului Franklin? Tocmai le-a dat de bunăvoie dovezi filmate ale puterilor noastre.

Dar poate că înregistrările au fost tăiate. Sau poate că doctorul intenţionează să se folosească de Ryan ori de alt elev cu puteri telepatice ca să modifice amintirile oficialilor la sfârşitul anchetei.

„Sau poate că doctorul lucrează pentru ei”.

Scutur din cap ca să alung gândul rău care se naşte în mintea mea. Doctorul m-a avertizat cât de mult a putut şi a avut grijă să impună minciuna că Sofia este moartă şi nu prizonieră în trecut.

La Berkshire ar trebui să învăţăm să ne controlăm puterile ca să trăim apoi în siguranţă în lumea de afară. Puteri ca ale noastre ar putea fi exploatate cu uşurinţă şi folosite pe post de arme sau de unelte de cel care plăteşte mai bine. Dar nu acesta este obiectivul Academiei Berkshire. Academia se ocupă cu educaţia, nu cu antrenamentul. Este independentă. Nu ţine de

guvern şi nici de vreun alt grup.

Cel puţin aşa am crezut eu.

— Nu are rost, zice Harold.

Harold vorbeşte atât de rar cu cei vii, încât ne oprim cu toţii şi aşteptăm să continue.

— Ce vrei să spui? întreabă doctorul.

— Nu are rost să ancheteze dispariţia Sofiei, zice Harold. Nu vor descoperi nimic. Absolut nimic.

— Poate că totuşi vor descoperi, zice dr. Franklin. N-au venit aici decât ca să fie de folos.

— N-o pot găsi. Nu are rost.

— Sigur că n-are rost, zice Ryan şi dă ochii peste cap.

— Pe Sofia au luat-o vrăjitoarele, continuă Harold fără să-l ia în seamă. Au luat-o, au ascuns-o şi nu are scăpare. Nu are scăpare. O ţin vrăjitoarele.

Capitolul 14

La naiba!

De ce nu m-am gândit la asta înainte?

Ce-am făcut? Sofia, îmi pare atât de rău!

Vrăjitoare. Răspunsul a fost tot timpul chiar înaintea mea. Şi mai spun că-mi place istoria! Îmi place, dar nu mi-am dat seama.

Inscripţia aceea. Cea de pe cămin: *Construită iniţial în Salem în anii 1660 drept casa lui Isaac Goodale din Ipswich şi mutată pe Insula Pear în 1692*.

Salem. 1692.

Procesele vrăjitoarelor din Salem.

Berkshire se află pe Insula Pear, chiar în apropiere de Ipswich. Deşi procesele se cheamă „ale vrăjitoarelor din Salem”, ele au avut loc în toată regiunea asta din Massachusetts.

N-am trimis-o pe Sofia pur şi simplu în trecut. Am trimis-o la procesele vrăjitoarelor din Salem! În haine din prezent şi cu puterea de a se face invizibilă. Nici vorbă, desigur, ca aceste lucruri s-o facă să pară vrăjitoare!

Of, Doamne!

Of, *Doamne*!

Am lăsat-o pe Sofia prizonieră în cel mai rău trecut cu putinţă.

Mă mănâncă degetele să trag de fluxul temporal, dar nu pot, nu când sunt aici oficialii guvernamentali. Gaura neagră din urzeala timpului… felul în care a dispărut în ea firul Sofiei…

Poate că este deja prea târziu. Timpul este fluid; poate că în timp ce eu încercam să mă întorc cumva la ea, ea trecea prin procesele vrăjitoarelor din Salem. Poate că exact asta înseamnă gaura neagră din fluxul temporal. Poate este dovada că n-a supravieţuit.

Poate că am omorât-o deja.

* * *

Dacă un copac din pădure cade şi nimeni nu-i prin preajmă să-l vadă, poate, totuşi, un călător în timp să se întoarcă şi să împiedice căderea

copacului?

Asta este întrebarea care mă bântuie încă de când mi-am descoperit puterile. Pentru că, vedeţi, aşa funcţionează timpul. Dacă ceva se întâmplă, devine un fapt permanent. Istoria este ireversibilă. Mi-a luat multă vreme să înţeleg asta. Nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat deja.

Atunci când mi-am descoperit puterea, am încercat să întreprind fapte de eroism evidente. Să opresc atacuri teroriste, să avertizez oamenii de apropierea unor dezastre naturale. Am avut o mulţime de planuri elaborate. Voiam să fiu de ajutor. Dar timpul n-a vrut ajutorul meu.

Timpul nu-mi dă voie să îl schimb. Sunt, în cel mai bun caz, un observator.

Nu pot rescrie istoria.

Dar nu toată istoria s-a scris deja. Este singurul lucrul care mă îmbărbătează acum. Sofia este captivă în alt timp, dar asta nu înseamnă că n-o pot salva. Necunoscutul, doar asta mă linişteşte. Atâta timp cât nu există dovada că Sofia a dispărut pentru totdeauna, înseamnă că încă mai am o şansă.

Şi totuşi… dacă îi găsesc mormântul, dacă îi văd numele scris în registrul închisorii, dacă este una dintre vrăjitoarele căreia i s-a consemnat moartea…

Atunci înseamnă că voi fi dat greş. Istoria este imuabilă. Dacă a intrat în istorie, nu mai pot schimba nimic.

N-ar mai exista nicio speranţă.

Capitolul 15

Devine clar curând că toţi profesorii fie cred că Sofia a murit, fie se prefac pentru ancheta oficialilor guvernamentali.

Cursurile de azi au fost de tot râsul toate, pline de pauze şi de lucru individual, iar când îi cer doamnei Temple permisiunea să-mi petrec timpul la bibliotecă, spune da imediat.

Îmi ţin în faţă carneţelul, sperând să-mi treacă prin minte vreun plan strălucit pentru salvarea Sofiei, dar mă simt paralizat de ce-a spus Harold, aşa că iau permanent notiţe despre Salem, mereu cu frica în sân să nu descopăr numele Sofiei pe lista vrăjitoarelor puse sub acuzare.

Vrăjitoare.

N-am crezut niciodată că au fost cu adevărat vrăjitoare, dar dacă erau oameni ca noi întorşi în trecut? Doctorul spune că nu ştie nimeni câte persoane cu astfel de puteri au existat în decursul istoriei. Avem toate motivele să ne ţinem puterea ascunsă. Dar poate că procesele de vrăjitorie au început şi pentru că măcar o parte dintre „vrăjitoare” erau oameni cu puteri, ca mine… sau ca Sofia.

Dacă vrăjitoarele au pus mâna pe Sofia, poate că este în siguranţă. Poate că o ascund. Poate că şi-au dat seama cine este şi o protejează.

Sau poate că vreau eu să gândesc optimist.

Întâi de toate, caut pe internet o listă a femeilor judecate la Salem şi în împrejurimi. Pe niciuna n-o cheamă Sofia Muniz, dar sunt cel puţin cinci

persoane încarcerate cărora nu s-a obosit nimeni să le reţină numele. Aşa că fie vrăjitoarele o ascund pe Sofia ca să fie în siguranţă (spera), fie sunt cu adevărat nişte făpturi magice şi rele, iar Sofia se ascunde de ele (improbabil), fie Sofia este una dintre prizonierele fără nume (la naiba!).

Sau poate că se apără folosindu-şi puterea de a se face nevăzută. Sofia e deşteaptă. Este mult mai uşor pentru ea să se afle prinsă în lumea aceea decât, să zicem, pentru Harold, care probabil că ar fi spânzurat cât ai clipi, sau decât Gwen, căreia probabil i-ar plăcea treaba cu arsul pe rug. Trag carnetul mai aproape şi desenez o hartă sumară a regiunii din Massachusetts în care au avut loc procesele de atunci, însemnând cu X fiecare nume şi fiecare metodă prin care au murit. Nu sunt multe nume în apropiere de Insula Pear, dar victimele puteau fi duse mai departe pe continent…

Chiar dacă Sofia o fi în siguranţă acum, nu poate rămâne aşa pentru totdeauna. Totuşi Harold mi-a spus că Sofia nu e printre spirite, aşa că deocamdată încă sper.

El a mai spus altă dată şi că unii oameni mor şi nu se mai întorc nici ca spirite. Unul dintre primele lucruri pe care le-a spus, chiar în ziua în care s-a prezentat, a fost că printre cei pe care i-a văzut ajunşi în viaţa de apoi nu s-a numărat niciodată mama lui. Dar Sofia n-ar face una ca asta. Ea s-ar întoarce, pentru mine.

Sigur s-ar întoarce.

— Hei, ratatule!

Vocea lui Ryan mă smulge din gândurile mele negre.

— Ce faci aici? îl întreb, închizând monitorul calculatorului ca să nu vadă ce caut.

Ryan ridică din umeri.

— Temple m-a lăsat şi pe mine să chiulesc, zice el.

Se uită intens la carneţelul meu, care se ridică în aer şi apoi aterizează fix în palma lui întinsă.

— Ce naiba-i asta? întreabă el, cercetându-mi notiţele. „Turte cu urină”?

Încerc să mă comport normal pentru ca Ryan să nu creadă că însemnările mele sunt importante.

— Mă documentez. Pentru o notă mai mare. Ştii că în timpul proceselor vrăjitoarelor din Salem se făceau turte cu urină ca metodă de a afla cine era vrăjitoare şi cine nu? spun eu, în timp ce Ryan se aşază în faţa mea.

— Frate, ce scârbos! zice el, aruncând carnetul la loc pe masă. Ascultă, trebuie s-o laşi mai moale cu vorbăria despre „puteri”. Ştii că nu poţi spune prostii de-astea în faţa oficialilor, da?

— Nu sunt prost, i-o retez eu.

— Asta-i discutabil.

Mă priveşte calm, aşteptând să vadă cum reacţionez. Nu fac nimic, iar el continuă:

— Dacă tot eşti tu domnul Călător prin Timp, de ce nu te întorci în perioada proceselor vrăjitoarelor din Salem ca să te documentezi personal? zice el, lăsându-se pe spătarul scaunului ca şi cum tocmai ar fi demonstrat cu fraza asta ceva foarte original.

I se simte în voce un ton batjocoritor.

— Nu merge aşa, zic eu, încercând să rămân calm.

Lui Ryan îi place să găsească la altcineva lucruri de care să se lege. Se ia de ele şi sapă, sapă, până când celălalt cedează. Face parte din arsenalul lui. Doctorul a spus de nenumărate ori că Ryan îşi va dezvolta tot mai mult puterile telepatice, pe lângă telekinezie. Aşadar, nu numai că poate muta obiecte cu ajutorul minţii, dar poate şi citi minţile altora. Sau va putea cât de curând. Este greu să-ţi dai seama dacă puterea asta s-a manifestat deja, dar se vede clar că Ryan este al naibii de manipulator.

— Deci Sofia este prizonieră în trecut, da? zice Ryan, lăsând capul pe spate şi uitându-se în tavan, ca şi cum asta ar fi mai plăcut decât să stea de vorbă cu mine.

— Da. Ştii şi tu.

— Mda… zice el încet. Dar ai grijă să nu pomeneşti aşa ceva în faţa indivizilor de la guvern.

— N-o să pomenesc, spun eu răspicat, sperând că acum Ryan va pleca, din moment ce a primit răspunsul pe care şi-l dorea.

Dar el nu înţelege aluzia şi rămâne pe loc.

— Nu-mi place de ei. Oficiali guvernamentali care să adulmece prin jur nu sunt niciodată un lucru bun pentru un loc ca ăsta. Iar dr. Franklin…

Ryan clatină din cap şi îşi împunge obrazul cu limba.

— Nici nu-mi vine să cred că le-a dat înregistrările şedinţelor noastre. Asta era pe USB,

să ştii. Filmări. Cu noi. Şi…

Ryan flutură din mână, iar stiloul pe care îl învârtea între degete zboară învârtindu-se direct spre faţa mea, până când Ryan îl opreşte cu puterile lui telekinetice şi îl face să cadă inofensiv pe masă.

— Probabil că doctorul are un plan, zic eu fără mare tragere de inimă, pentru că nu mă pot abţine să nu împărtăşesc îngrijorarea lui Ryan.

Doctorul s-a purtat foarte degajat, ca şi cum conţinutul acelor înregistrări n-ar fi fost mare lucru, când în realitate dovedesc fără tăgadă că Academia Berkshire încearcă să ne ajute să ne ascundem.

Ryan râde cu amărăciune.

— Dacă nu ne protejează el, o s-o fac eu.

Mă uit la el şi mă întreb ce vrea să spună. Pe urmă îmi amintesc că doctorul a spus ceva despre nişte fişiere deteriorate şi că pe USB sunt copii de rezervă. Oare Ryan să fi corupt fişierele? Le-a modificat el?

— Berk este prima ta şcoală de genul ăsta, nu-i aşa? întreabă Ryan. Eu umblu pe la şcoli speciale încă din clasa a şasea. Asta-i preferata mea şi am de gând s-o apăr, chiar dacă n-o face dr. Franklin.

Berkshire e un loc unde se presupune că ar trebui să fim în siguranţă. Se află pe o insulă de trei parale, însă e un loc sigur. Dar dacă doctorul vrea să colaboreze cu autorităţile… dacă e dispus să ne dea secretele în vileag, atunci suntem în pericol. Toţi elevii din Academie şi majoritatea profesorilor vor fi analizaţi pe toate părţile.

Testaţi. Folosiţi. Trataţi ca nişte ciudăţenii.

Exact la fel ca vrăjitoarele din Salem. Mă uit cu coada ochiului spre calculator. Nu-mi pot permite să fiu distras. Trebuie să mă concentrez asupra Sofiei. Dar în ce fel de viitor aş aduce-o înapoi pe Sofia, dacă ar fi la fel de persecutată aici cum poate că este acolo?

— Ia spune-mi, ce-ar vedea acei oficiali când s-ar uita la înregistrări? întreabă Ryan.

Mă înfior.

— Ar vedea-o pe Gwen aprinzând flăcări cu vârfurile degetelor, zic eu încet. Pe Harold vorbind cu morţi. Şi pe tine. Mutând lucruri cu mintea.

Ryan dă încetişor din cap.

— Gândeşte-te cât rău pot face cu aceste informaţii. Cu această… dovadă.

— Dar de ce ar vrea doctorul…

— Nu ştiu, mă întrerupe Ryan. Trebuie să fim siguri că personajele alea îmbrăcate în costume nu ne văd filmaţi cum ne folosim puterile, că nu ştiu de ce suntem în stare fiecare şi nici ce poate face Sofia. Faptul că au venit încoace numai doi şi că par de rang inferior înseamnă că au doar nişte bănuieli vagi sau nici atât. Dacă înăbuşim totul în faşă, putem reuşi să supravieţuim, putem redeveni anonimi şi putem fi din nou în siguranţă.

Mă aplec peste masă.

— Dar au înregistrările.

— Serios? zice Ryan, cu o expresie încrezută.

Casc ochii mari.

Ryan face o mutră inocentă.

— Poate că am cerut voie să plec din clasă

pentru că l-am văzut pe dr. Franklin conducându-i pe cei doi să le arate şcoala. Poate că n-am venit direct încoace. Poate că în loc de asta m-am dus în altă parte.

— Ce-ai făcut? îl întreb din nou.

Ryan scoate din buzunar un stick USB.

— M-am ocupat şi de fişierele de rezervă. Dr. Franklin va avea nevoie de altă parolă decât numele pisicii lui.

Mă uit în jur. Undeva pe-aici este o bibliotecară, dar de obicei joacă Solitaire pe calculator la biroul de la intrare şi are cu adevărat ceva de făcut doar când o cheamă vreun elev.

— O să dai de belea la maxim! şoptesc eu.

Cuvintele mele declanşează o schimbare completă în atitudinea lui Ryan. Dispare tonul glumeţ şi încrezut şi apare în loc o ferocitate nemiloasă.

— N-o să dau de nicio belea pentru că n-o să spui absolut nimănui despre treaba asta, ai înţeles?

Se apleacă peste masă şi mă priveşte provocator:

— Dacă o faci o să regreţi.

Ryan n-a fost niciodată foarte prietenos şi cooperant, dar habar n-aveam că îşi poate ieşi din fire atât de uşor. Ridic mâinile sus.

— N-aveam de gând să spun nimic, mă apăr eu. Dar nu te aştepta să treacă totul cu ceva de genul: „Vai, am pierdut toate fişierele, dar nu-i mare lucru”.

Ryan se îndreptă de spate, cu un rânjet

satisfăcut pe chip.

— Da, o să ne ia la întrebări, sunt sigur.

Scoate un pachet de gumă nou-nouţ, îl desface, lasă ambalajul să cadă pe podeaua bibliotecii şi alege o bucată pe care începe s-o mestece. Nu-mi oferă şi mie.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Dar tu ce ai de gând să faci? mă chestionează Ryan.

Ridic din umeri.

— Nu ştiu, frate.

Ryan dă ochii peste cap.

— Fii atent, chiar dacă sparg stickul cu ciocanul, tot vor găsi o bucăţică şi vor şti că l-a furat unul dintre noi. Dacă nu-l vor găsi la noi, vor scormoni în gunoi şi peste tot. Iar dacă descoperă că l-am distrus, vor fi şi mai curioşi, chestiile astea sunt al dracului de greu de făcut ţăndări. Şpilul este să-i facem să creadă că l-au pierdut. Că n-a fost decât un accident nefericit. N-am şters fişierele de rezervă ale doctorului, doar le-am făcut nefolosibile. O să arate ca şi cum ar fi formatat discul greşit atunci când le-a copiat. Tot un accident nefericit pentru care nu poţi da vina pe nimeni. Mai ales nu pe noi.

— De ce n-ai modificat pur şi simplu fişierele? zic eu.

— Le-am modificat; ţi-am spus că am stricat toată copia de rezervă a doctorului.

— Nu, vreau să zic…

Ridic mâinile în dreptul capului şi flutur din degete.

— Cu puterile tale, adică. De ce nu le-ai făcut să arate că suntem normali, fără puteri?

Ryan molfăie energic gumă şi se gândeşte.

— Am încercat, zice el. Dar n-am făcut des chestii din astea. Puteam să dau greş. Puteau reuşi să treacă peste schimbările mele.

— Şi ce ai de gând să faci cu stickul? Îl arunci în ocean?

— Nu.

Ryan îşi înfăşoară guma mestecată în jurul degetului, apoi muşcă din ea.

— Aici intervii tu, zice el.

— Eu?

— Tu.

Mă uit la el fără să înţeleg.

— Tu şi Gwen sunteţi singurii din grup care mergeţi acasă în weekend.

— Şi?

Ryan se ridică în picioare, aruncă stickul USB pe podea şi îl zdrobeşte cu călcâiul, sfărâmând plasticul de lemnul dur. Pe urmă se apleacă, scoate guma mestecată şi adună cu ea toate bucăţelele.

— Iar când te duci acasă, zice el, lipind pe sub masă guma cu resturile, te opreşti mai întâi pe aici. Iei rămăşiţele şi le bagi în buzunar. Când ajungi acasă, le arunci. Orice dovadă dispare pur şi simplu.

Ryan se ridică.

— Haide, zice el voios. Trebuie să ne întoarcem la oră.

Capitolul 16

Le-a luat doar o zi ca să observe dispariţia stickului. Eram în biroul doctorului pentru şedinţa de dimineaţă, când a bătut la uşă femeia, dr. Rivers. I-a făcut semn doctorului Franklin să se apropie şi au ieşit să stea de vorbă pe hol. Am încercat să mă uit la Ryan, dar el privea înainte, cu un zâmbet schiţat. Peste câteva clipe, dr. Franklin a băgat în laptop alt stick, apoi i-a dat imediat doctorului Rivers o nouă copie a fişierelor, fără să pună vreo întrebare. L-am văzut pe Ryan muşcându-şi buzele ca să nu zâmbească prea tare.

Înainte de prânz, oficialii ştiu deja că se petrece ceva. Suntem la ora de matematică cu doamna Okafor, pe partea cealaltă a culoarului, la numai două uşi distanţă de biroul doctorului Franklin. Dr. Rivers şi domnul Minh dau buzna la el, trântesc uşa şi imediat auzim strigăte. Îi trag un şut lui Ryan pe sub masă, dar el nu mă bagă în seamă, cu capul aplecat deasupra caietului de geometrie de parcă s-ar concentra întru totul la el, numai că a terminat deja toate problemele.

Seara ne controlează camerele. O fac în timp ce noi mâncăm în salonul comun, aşa că ne dăm seama cu toţii abia după aceea. Oficialii nu ne-au spus nimic – şi nici n-au întors totul pe dos –, dar se vede clar că s-a umblat prin camere. Aşternuturile sunt desfăcute, hainele sunt deranjate, iar colţurile afişelor de pe pereţi sunt ridicate. Mie mi-au umblat chiar şi în agendă, ceea ce mă supără mai mult decât orice.

Ryan vine la mine în cameră chiar înaintea stingerii.

— Ţi-am spus, zice el, în timp ce îmi împăturesc hainele la loc.

Dar eu nu mă pot gândi decât la expresia hăituită de pe chipul doctorului. Nu merită aşa ceva. A fost făcut să arate ca un idiot – în cazul fericit – sau ca unul care nu vrea să coopereze – în cel mai rău caz – şi va avea probleme. S-ar putea chiar să fie dat afară.

Ryan se încruntă şi intră de tot în camera mea, închizând uşa în urma lui.

— Ai remuşcări, zice el sec, dar are flăcări în privire.

Ridic din umeri.

— Nu vreau să păţească doctorul nimic.

— Nemernicul ăla le-a dat oficialilor informaţii despre noi.

— Poate că are un plan şi îi punem beţe în roate.

Ryan mă priveşte fioros. Aproape că îi văd mintea genială răsucind ideile pe toate părţile şi clocotind de ipoteze.

— Nu poţi călători în viitor, aşa-i? mă întreabă el. Ai spus de la început, din prima zi. Ai spus că eşti călător în timp, dar te poţi duce numai în trecut.

Îmi dau seama pentru prima oară că, la fel ca Ryan, n-am vorbit prea mult despre puterile mele, cel puţin nu cu tot grupul. Am discutat mai mult cu Sofia, în particular, şi toţi cei din grup ştiu că mă pot întoarce în timp, dar nu le-am explicat niciodată amănunţit. Pur şi simplu… n-a venit

vorba.

— Da, în viitor nu pot, zic eu. Pot să văd ceva ce eu numesc fluxul timpului. E ca şi cum aş sta în mijlocul unui… e ceva mare, întins, dar subţire şi abia vizibil. Ca un fel de covor de cauciuc făcut dintr-o bulă uriaşă, dar cu fire care mă leagă de diferite momente din timp şi de diferite locuri, îmi pare rău, nu ştiu să explic mai bine cum arată timpul.

— Da, trebuie să fie greu, zice Ryan hotărât.

— Şi mai pot vedea puncte luminoase, evenimente importante. Dacă mă concentrez, îmi pot da seama unde vreau să merg şi trag de firul care mă leagă de momentul respectiv, iar apoi sunt transportat acolo.

— Şi sunt numai locuri din trecut?

— Nu pot călători în viitor. Şi ceea ce pot vedea din trecut este limitat.

— Poate ar trebui totuşi să încerci.

Izbucnesc în râs.

— Crezi că n-am încercat? Fluxul temporal seamănă cu o tapiserie. Trecutul este deja ţesut într-o imagine, dar viitorul nu-i decât o învălmăşeală de fire.

— Aha, zice Ryan şi se aşază pe marginea patului, iar salteaua scârţâie sub greutatea lui. E fascinant şi ciudat să te aud vorbind asta ca şi cum ar fi real.

— Chiar este real.

Îndes restul obiectelor în sertar şi îl închid cu zgomot. Ryan spune mereu lucruri din astea. Dacă un lucru nu i se pare lui *real*, nu dă doi bani pe el.

Cu Harold se poartă încă şi mai rău. Pentru că nu poate vedea şi nu poate auzi spiritele lui Harold, le desconsideră complet şi se poartă de parcă Harold n-ar avea nicio putere.

Ryan continuă să se uite fix la mine.

— Ce vrei? îl întreb.

Ştiu că n-a venit încoace numai ca să stăm la palavre.

— Eu… începe el şi se foieşte pe pat. Sunt îngrijorat. În legătură cu oficialii. Cu ce-ar putea să facă. Şi ce s-ar putea întâmpla dacă nu mă ajuţi să scap de ei.

Mă încrunt. Şi pe mine mă îngrijorează asta, dar…

— Nu pot vedea în viitor.

— Poate că totuşi poţi, zice Ryan.

Dau să protestez, dar el ridică o mână.

— Reuşeşti să atingi anumite puncte din trecut şi să te duci acolo pentru că sunt fixate. S-au întâmplat. Din moment ce viitorul nu s-a întâmplat încă, el poate să meargă într-o direcţie sau în alta. Poate dacă te-ai gândi la el aşa.

În loc să cauţi un anumit lucru care sigur se va petrece, dacă te-ai uita, să zicem… după posibilităţi… poate că aşa ai reuşi să vezi viitorul.

Toate luminile din Academie se sting şi se aprind. Este avertismentul că urmează stingerea peste cinci minute. Ryan se ridică şi dă să plece la el în cameră, apoi se întoarce şi mă priveşte.

— Uite, încearcă numai, da? Ştiu că dr. Franklin ţi-e simpatic, dar poate nu trebuie să ai încredere în el. Nu şi de data asta.

Ryan pleacă, închizând uşa în urma lui, iar eu rămân singur cu întrebările mele şi cu frică. Peste cinci minute, când lumina se stinge definitiv, încă mai sunt în picioare.

* * *

Stau în mijlocul patului, pe întuneric, invocându-mi puterile. Apare fluxul timpului şi mă înconjoară, amintindu-mi că el e mereu acolo, fie că eu îl controlez sau nu. Firele timpului curg uşor, ca o plasă care ar pluti pe suprafaţa oceanului, iar eu sunt prins în mijlocul lor.

Am descris înainte aceste fire ca pe o tapiserie, dar este o greşeală. Tapiseria presupune organizare şi o imagine clară. Există un model şi în firele timpului – îmi dau seama de asta – dar nu este câtuşi de puţin distinct. Sunt multe fire libere, noduri şi găuri – şi totul ar trebui să arate ca o harababură, dar cu toate astea, arată minunat.

Ca întotdeauna, mă uit mai întâi la firul roşu învârtejit spre vidul anului 1692. Sofia este încă acolo. Încă vie. Prizonieră, dar nu moartă.

Mă întorc şi mă uit apoi la firele fragile care plutesc libere pe deasupra firelor deja împletite ale fluxului temporal şi îmi dau seama că pot vedea, într-adevăr, şi viitorul. Sau mai degrabă, mai multe *viitoruri*. Trebuie să cercetez firele şi să le găsesc pe cele care se întind în spatele meu, aproape nevăzute. Sunt mai subţiri, ca firele de păr sau ca pânza de păianjen, abia vizibile. Nu-i de

mirare că înainte nu le-am observat. Când le ating, simt cumva că mă golesc şi îmi dau seama instinctiv că nu voi reuşi să călătoresc în niciunul dintre aceste viitoruri. Dacă apuc un fir care duce în trecut, mă trage în istorie; e suficient să-l ating în treacăt ca să evoce amintiri în mintea mea. Dar firicelele spre viitor trebuie să mi le înfăşor în jurul încheieturii până când îmi simt pulsul în palmă şi abia dacă îmi apare în minte o secvenţă scurtă, care şi ea se împrăştie ca fumul, atunci când îmi slăbeşte concentrarea.

Aleg cu grijă firele care au de-a face cu Berk şi cu mine cel aflat chiar aici, chiar acum. Parcă aş încerca să apuc câte un singur firicel dintr-o vată de zahăr, dar în cele din urmă reuşesc să adun în palmă mai mult de zece fire. Sunt scurte toate, nişte filamente pe care abia dacă le văd, dar mi le înfăşor în jurul palmei. Cu cât se întind mai departe în timp, cu atât le disting mai puţin clar, dar măcar capăt o impresie despre viitor, iar în fiecare dintre scenarii, dacă îl ajut pe Ryan, reuşim. Când nu-l ajut, oamenii guvernului – sau altcineva – găsesc stickul şi văd filmările în care ne folosim puterile.

După aceea, viitorul devine tot mai sumbru.

Suntem supuşi la teste de laborator. Suntem folosiţi ca obiecte de studiu, ca unelte, ca arme. Manipulare genetică. Tratament cu şocuri electrice. Examene psihologice. Medicamente care amorţesc simţurile. Medicamente care le ascut. Medicamente care omoară.

Şi înainte de toate, acest moment. Acum.

Tot ce am de făcut este să iau stickul cu mine acasă şi să-l arunc acolo. Nimeni nu se aşteaptă la asta. Iar dacă o fac, oficialii guvernamentali nu ne vor vedea puterile. Nu vor şti niciodată adevărul. Vom fi cu toţii în siguranţă.

La fel şi lumea. Distopia sumbră în care devin armă sau unealtă – orice altceva decât om – dispare.

Alegerea este simplă. Trebuie să-l ajut pe Ryan. Acum ştiu sigur.

Degetele mi se golesc de vlagă şi viitorul se împrăştie la suprafaţa fluxului temporal ca nişte vălurele la suprafaţa apei. Pentru că tocmai mi-am dat seama de altceva. Nu de ceva ce aş fi văzut în vreun viitor, ci de ceva ce *n-am văzut* în niciunul.

Pe Sofia.

Nu apare în niciunul dintre viitorurile mele. Nici măcar în unul.

Capitolul 17

În ziua următoare, dr. Franklin şi oficialii guvernamentali au o întâlnire lungă, aşa că şedinţa noastră de dimineaţă se anulează. Nu-mi pot decât imagina ce se întâmplă în biroul doctorului – probabil că nu i se reproşează numai lipsa stickului USB, ci şi distrugerea fişierelor de rezervă. Oricât de mult mi-ar displăcea gândul că doctorul are probleme din cauza a ceva ce-a făcut Ryan, ştiu că trebuie să pun umărul şi eu. Dacă doctorul ar fi văzut viitorul, nu i-ar fi lăsat în veci pe oficialii aceia să se apropie de înregistrări.

Cel puţin aşa îmi place să cred.

* * *

Se apropie weekendul şi-mi dau seama că-mi pare puţin rău pentru Harold, care rămâne singur cu Ryan în salonul nostru comun. Gwen şi cu mine stăm destul de aproape ca să ne ducem acasă la sfârşit de săptămână. Părinţii lui Ryan locuiesc în Los Angeles; l-au expediat aici şi pe urmă nu i-am mai văzut niciodată. În vacanţe plătesc o limuzină neagră elegantă care îl duce pe Ryan la aeroport ca să meargă să-i viziteze, dar asta-i tot. Părinţii lui Harold locuiesc în Brooklyn. S-ar putea duce acasă, iar în weekendurile lungi sau de sărbători de obicei se duce, dar cred că se simte mai în siguranţă aici. Mereu îl imploră pe doctor să inventeze scuze pentru tatăl lui ca să rămână la Berkshire, să nu se ducă nicăieri. Cred că dacă ar putea, micuţul ar trăi sub tapet şi s-ar face una cu clădirea.

Sunt sigur însă că asta se va schimba şi Harold va începe şi el să meargă acasă în weekenduri. Ryan nu-i genul de individ cu care să vrei să stai nici măcar când e bine dispus, iar cu cât oficialii rămân aici mai mult, cu atât devine el mai furios, şi acum pare să-şi îndrepte mare parte din furie asupra lui Harold.

I-am trimis ieri mamei un mesaj şi am rugat-o să mă lase să mai rămân încă un weekend la Academie, dar a refuzat. E hotărâtă „să petrecem timp în familie”, ceva de care nu i-a păsat

niciodată înainte să plec eu. Nu ştiu la ce se aşteaptă de la mine, atunci când voi absolvi şcoala. Vreau să zic, nu cred că o să mă duc la facultate, dar nici nu cred că o să rămân pe lângă ei.

Eu şi Gwen aşteptăm împreună în foaier să vină părinţii să ne ia.

— De data asta parcă-mi pare bine că plec, zice Gwen, cu ochii pe fereastră.

Câţiva elevi din alte grupuri se învârt şi ei pe-aici, dar noi stăm într-o margine. Fiecare tinde să rămână cu cei din grupul lui.

— Da, te-nţeleg, zic eu.

Locul ăsta nu-i la fel fără Sofia, iar dacă n-aş avea şansa să-mi perfecţionez puterile, aş prefera şi eu să fiu acasă.

— A fost aiurea de tot.

Încuviinţez.

— Cred că la anul nu mă mai întorc, adaugă.

Mă întorc spre ea.

— Poftim? Serios? De ce?

— Nu-i clar? Uită-te în jurul tău!

Mă uit. Văd Academia Berkshire, un loc unde mă simt mai acasă decât acolo unde urmează să mă conducă tata. O văd pe Gwen, membră în acelaşi grup ca şi mine, o parte din familia mea. Puterile te leagă mai profund decât sângele.

Ea ridică din umeri.

— Locul ăsta… La început, l-am iubit de-a dreptul. Dar acum… Mă simt urmărită în permanenţă. Simt că nu pot fi eu însămi. Şi, nu te supăra, dar grupul nostru nu-i cine ştie ce. Tu eşti

în regulă, dar Ryan e un mare dobitoc, iar Harold este practic el însuşi o fantomă. Ce rost are? De ce ne împarte şcoala în grupuri atât de mici? Uită-te la restul.

Arată spre ceilalţi vreo zece elevi din alte grupuri care aşteaptă şi ei să fie luaţi şi duşi acasă.

— Ne-am putea împrieteni cu ei. În loc de asta, nici măcar nu ştiu cum îi cheamă, zice Gwen. Petrec ziua întreagă cu voi şi cu dr. Franklin, făcând aceleaşi cursuri cu aceiaşi profesori… Nimic nu se schimbă. Când era Sofia, măcar aveam o prietenă.

— O să se întoarcă, zic eu în mod automat.

Încă nu sunt sigur cum o pot salva, dar ştiu că o voi face.

Gwen mijeşte ochii, privindu-mă cu atenţie.

— Nici vorbă, zice ea. Înţelegi asta, da?

— Ce vrei să spui?

Îmi vâjâie urechile şi în creier mi se umflă un ocean care ar vrea să înece îndoiala de pe chipul lui Gwen. Îmi mai spune ceva, dar n-o aud. Urăsc felul în care mă subestimează toată lumea. Nu mă cred destul de bun, destul de puternic, destul de înzestrat ca s-o salvez pe Sofia. Dar sunt în stare! Pot! *O voi salva*!

— Uite-o pe mama.

Gwen îşi ia bagajul şi se duce către uşă. Înainte să plece, doctorul o strigă din capătul scărilor. Ea se opreşte, îl aşteaptă şi ies împreună. Îl văd pe fereastră pe doctor aplecându-se şi vorbind cu mama lui Gwen cu o mină serioasă. Gwen se uită

înapoi spre mine, dar nu-i pot descifra expresia. Pe urmă îşi aruncă geanta pe bancheta din spate şi pleacă cu mama ei.

Următoarea maşină este Buickul tatii. Dr. Franklin îl aşteaptă deja, iar tata coboară să stea de vorbă cu el. Dau fuga spre maşină, dar termină de vorbit înainte să ajung la ei.

— Ce ziceţi despre Patriots? întreabă tata tare când mă apropii, întrerupând orice discuţie o fi încercat doctorul să poarte cu el.

Doctorul arată vag nedumerit, dar îşi revine repede.

— Bo este un elev atât de bun, zice el.

Întinde mâna ca şi cum ar avea de gând să mă ciufulească, dar nu mai am zece ani şi ar fi un gest ciudat din partea lui, aşa că mă feresc şi urc în maşină.

Plecăm fără ca tata să spună ceva.

— Despre ce aţi vorbit?

— Despre ce am vorbit?

— Ce ţi-a spus dr. Franklin?

Tata semnalizează mult înainte de a fi nevoie şi traversăm podul fără să spună nimic, lăsând în urmă Insula Pear şi îndreptându-ne spre Ipswich.

— Treburi urâte, zice el în cele din urmă, când ieşim de pe pod şi intrăm pe şosea.

— Ce vrei să spui?

Tata clatină din cap.

— Se petrec nişte treburi urâte la şcoala asta.

Aha. Doctorul i-a povestit despre vizita oficialilor.

Mă întreb ce părere are tata despre toată

povestea. Ştie că am o superputere – el şi mama au trebuit să-şi dea acordul ca să merg la Berkshire, iar doctorul le-a explicat că Academia este destinată exact persoanelor ca mine –, chiar dacă puterea mea este extrem de rară.

Mama a fost imediat de părere să mă duc; tata a ezitat.

Tata mă considera un ciudat.

Nu mi-a spus asta în faţă. Niciodată. Dar eu chiar voiam să mă duc la Berk. Nu puteam suporta liceul la care mergeam, chiar dacă Phoebe îl adoră. Iar mama voia să mă lase, deşi e scump ca naiba. A insistat spunând că mă ajuta să mă integrez mai bine în societate după absolvire, că urma să primesc educaţie foarte bună şi că asta avea să-mi deschidă posibilităţi în viitor, bla, bla – era pentru.

Tata, nu. Sigur, taxa era mare, dar nu cred că îi păsa de asta. Sincer să fiu, cred că era dispus să plătească oricât ca să mă scoată din casă şi din zona lui de responsabilitate.

Tata se împotrivea să merg la Berkshire pentru că ar fi însemnat să recunoască faptul că nu eram normal. Nu eram „reparabil”. Călătoria în timp nu era doar o „fază” prin care treceam.

Majoritatea oamenilor ar fi spus:

— Băiatul meu are o superputere! Ce grozav!

Nu şi tata.

Ţin minte ce a spus în seara când a venit dr. Franklin să discute despre program. Mă credeau în pat, dar nu eram.

— Nu vreau să-i apară locul ăsta în dosar,

Martha, a zis tata cu voce de gheaţă. Nu vreau ca toţi angajatorii viitori să se uite la CV-ul lui şi să afle că este un ciudat.

Nu m-a deranjat că m-a făcut ciudat. Dar a contat felul în care a spus-o. Ca şi cum ar fi vorbit cât se poate de serios. Ca şi cum asta credea cu adevărat.

Lucrurile n-au mai mers prea grozav între mine şi tata de-atunci.

Capitolul 18

Phoebe

Aud cum se deschide uşa şi pe urmă cum două perechi de picioare păşesc apăsat pe gresia din bucătărie. Oare de ce fac mereu băieţii – sau bărbaţii – atâta zgomot când merg? Parcă simt nevoia să-şi anunţe sosirea.

— Am ajuns! strigă tata, evident.

Îmi las picioarele peste marginea patului şi arunc cartea pe pernă, dar nu mă ridic. E ciudat, dar nu prea ştiu ce să fac mai departe. Bo este fratele meu, dar nu i s-ar părea firesc să dau fuga de la mine din cameră ca să-l întâmpin cu o îmbrăţişare şi cu un zâmbet. Nu suntem frate şi soră în felul ăsta. Avem amintiri comune din copilărie, dar cam acolo se termină relaţia noastră.

— Phoebe! strigă mama de la baza scării. Vino să-ţi saluţi fratele!

— De ce?

Vine acasă în fiecare weekend. N-are sens să facem din asta un eveniment.

— *Phoebe*!

Dau ochii peste cap şi mă dau jos din pat, înşfăcând un pahar gol în drum spre uşă. O să-mi fac de lucru cu el, după ce cobor scările.

Mama îl îmbrăţişează pe Bo, iar eu mă strecor pe lângă ei ca să-mi umplu paharul cu Cola dietetică din frigider.

— Salut, îi spun lui Bo.

— Salut, răspunde el.

Mă întorc în camera mea.

De obicei, mama îmi ţine predici cum că petrec prea mult timp la mine în cameră. Dar nu şi în weekend.

Mă cuibăresc în pat cu laptopul şi cu *Pe patul de moarte* – *o* carte care mi-ar putea aduce o notă mai mare la literatură, deşi nu-mi place Faulkner. Restul familiei îşi vede de treabă ca de obicei. Tata se ascunde la el în birou. Bo stă cu notesul în faţă, împiedicând pe oricine să-l privească în ochi. Numai mama se foieşte prin casă, ştergând praful, dând cu aspiratorul, îndreptând tablourile, lustruind oglinzile şi trecând dintr-o cameră în alta ca şi cum ar putea umple toate spaţiile goale.

La prânz, se aude o bătaie în uşa camerei lui Bo, aflată în celălalt capăt al holului faţă de camera mea. O clipă înlemnesc, ca un iepure care a auzit un prădător. O bătaie în uşă spune multe. Un cioc-cioc este prietenos; o răpăială rapidă înseamnă ceva urgent. De data asta s-a auzit sunetul grav al lemnului lovit cu pumnul. Mă dau jos din pat pe

furiş şi întredeschid cu grijă uşa, ca să pot vedea ce se întâmplă.

Tata stă pe hol şi ţine în mână o bormaşină cu şurubelniţă.

— Ce-i? întreabă Bo.

Vrea să spună *Ce doreşti*, dar îi simt în voce supărarea şi tonul provocator, exact cum vorbea înainte să plece la Berkshire. Acest „*Ce-i*” sună mai ameninţător decât dacă ar fi ieşit cu pumnii încleştaţi.

— Îţi scot uşa, zice tata, cu încheieturile degetelor albite pe mânerul bormaşinii.

— Ce? repetă Bo. De ce?

— Dr. Franklin, zice tata, ca şi cum asta ar fi o explicaţie perfect rezonabilă.

Mă trag un pas în spate în cameră, dar rămân pe lângă uşa întredeschisă.

— Nu se poate să-ţi fi spus doctorul să scoţi uşa de la cameră, zice Bo, ridicând tonul. Opreşte-te! De ce faci asta?

Tata păşeşte în faţă şi silueta lui voinică e de-ajuns ca să-l facă pe Bo să se dea înapoi. Fixează şurubelniţa mecanică pe unul dintre şuruburile uşii.

— Stai puţin! zice Bo. E ridicol.

— Trebuie să stăm cu ochii pe tine, zice tata, concentrat asupra balamalei.

Şurubelniţa bâzâie şi un şurub e gata scos.

— Ce dracu’! strigă Bo.

— Ai grijă cum vorbeşti! se răsuceşte tata şi îl fulgeră din priviri.

— Atunci tratează-mă ca pe un om!

— Facem asta pentru siguranţa ta, mormăie tata.

— Ba pe dracu'!

— Ţi-am spus să ai grijă cum vorbeşti.

— Dacă puteam închide afurisita asta de uşă, nu erai nevoit să mă asculţi!

Închid cu grijă uşa de la camera mea, dar încă îi aud certându-se pe hol. Îmi bâzâie telefonul şi mă uit la el. Un mesaj de la Rosemarie: o fotografie de-a ei cu ochii daţi peste cap şi o expresie leşinată. „Ţine-mi de urââât!"

Pe hol, tata strigă ceva despre siguranţă, în timp ce Bo dă buzna în baie şi trânteşte uşa după el. Peste o secundă, o deschide din nou şi urlă pe hol:

— Pot să mă piş cu uşa închisă. Sau vrei s-o scoţi şi pe asta?

„Care-i treaba?" tastez eu pe telefon.

— Să te ia dracii! strigă tata, apoi aud cum cade bormaşina pe podeaua de lemn.

Nu-mi dau seama dacă tata înjură pentru că a scăpat bormaşina, sau a aruncat-o chiar el pentru că este furios pe Bo.

„Pot să trec pe la tine?" îmi scrie Rosemarie. „Superplictisită".

„Neah", tastez eu. Prietenele mele ştiu că Bo este la o academie specială, dar cred că e o şcoală militară sau ceva asemănător. Şi nu ştiu că vine acasă în fiecare weekend. Nu că ar fi secret, dar prefer să nu vorbesc deloc despre el. „Aici e plictiseală şi mai mare", scriu eu.

„Atunci vino tu încoace".

Mă uit la telefon şi la uşa închisă de la camera

mea. Afară, bormaşina tatii bâzâie din nou şi aud cum se rupe lemnul.

„Nu pot. Mama vrea să stau acasă”.

„Haaaide!” insistă Rosemarie. „Spune-i mamei tale că este ziua mea”.

„Lol, e abia luna viitoare”.

Rosemarie îmi trimite un emoticon care ridică din umeri. „Ei nu ştiu. Iar a bunicului tocmai a fost, putem mânca tort”.

Pe hol s-a făcut linişte.

Bag telefonul în buzunarul pantalonilor. Ezit o clipă, apoi întorc încet mânerul uşii şi trag cu ochiul pe culoar.

Uşa lui Bo a dispărut. Lemnul din partea de jos a tocului e ţăndări, ca şi cum tata l-ar fi rupt, nu s-ar mai fi obosit cu şurubelniţa. În podea e o gaură mare, albă, acolo unde a căzut bormaşina. Uşa băii este încă închisă, iar tata nu se vede nicăieri.

Mă strecor pe hol şi trec pe lângă uşa încuiată de la biroul tatii. Aştept până când ajung la baza scărilor şi abia atunci strig încetişor:

— Mamă?

Nu-mi răspunde, aşa că mă duc s-o caut. O găsesc în living, în genunchi, lustruind picioarele late de lemn ale măsuţei de cafea cu atâta forţă, încât broşa de pe bluză îi tremură. Tata i-a dăruit mamei broşa aceea după ce m-am născut eu: o albinuţă de aur pe o fundă smălţuită reprezentând numele meu şi al lui Bo. Mama o poartă de fiecare dată când vine Bo în weekend, dar niciodată în restul timpului.

— Pot să mă duc la Rosemarie? o întreb.

— Diseară cinăm în familie, zice mama fără măcar să ridice capul.

Înainte să plece Bo la Berkshire nici măcar nu-şi bătea capul cu ideea de „cină în familie”. Gătea, desigur, şi uneori mâncam împreună, dar nu era obligatoriu. Acum este de neclintit: când vine Bo acasă, „mâncăm ca o familie”. Dar nu pare niciodată un lucru natural. Mama pune mereu mâncarea pe masă ca pe o ofrandă şi chiar dacă ne spune că rostul acelor mese este să ne simţim alături unii de alţii, ea nu vorbeşte aproape deloc.

— E ziua lui Rosemarie, zic eu.

Mama se opreşte şi se aşază pe călcâie.

— De ce nu mi-ai spus din timp?

— Am încurcat datele. S-a supărat rău că n-am ajuns deja.

Îmi dau seama că mama ezită şi trage cu ochiul spre tavan, spre camera lui Bo. Dar nu se lăsă.

— Întreabă-l pe tata, zice ea.

— Hai, mamă! mormăi eu. Nu mă pune să fac asta.

Nu mai lustruieşte măsuţa, dar nici nu se uită la mine.

— Te rog, insist eu. Nu-i mare scofală. Nu-i decât o seară şi până la nouă mă întorc. Haide!

— Bine, îi spune ea cu glas pierit măsuţei.

— Mulţumesc! zic eu şi mă răsucesc pe călcâie.

Dau să plec, dar mă răzgândesc, mă las în genunchi şi o îmbrăţişez stângaci.

O şterg repede, oprindu-mă să închid încet uşa de la bucătărie în urma mea. Acum câteva minute se auzeau doar urlete, bormaşini şi uşi trântite.

Acum nu se mai aude absolut nimic.

* * *

Rosemarie stă la un sfert de oră de noi, dacă apăs zdravăn pe acceleraţia rablei mele, dar sinceră să fiu, nici atunci maşina nu depăşeşte optzeci de kilometri pe oră. Am primit-o drept răsplată că sunt copil normal. Mama nu s-a exprimat aşa, evident că nu, dar ăsta-i adevărul. Bo a fost trimis la o şcoală de fiţe, iar eu am primit o maşină care costă mai puţin decât taxa lui pe-o lună. Dar mie îmi place maşina asta. E a mea. Înseamnă libertate. Nu că m-aş duce cine ştie unde cu ea – la norocul meu, probabil că s-ar strica dacă aş conduce-o mai mult de o oră – dar este o maşină cu potenţial. M-aş *putea* duce. Teoretic.

Totul e aşa de tulburător când vine Bo acasă. În timpul săptămânii, cât e plecat, viaţa decurge normal: şcoală pentru mine, serviciu pentru tata şi ce-o fi făcând mama ca să se ţină ocupată toată ziua. În fiecare seară, după cină, stau cu tata în living, în timp ce el se uită la Patriots sau la ESPN, şi-mi trimit mesaje cu Rosemarie şi cu Jenny. Mama pregăteşte pop-corn şi vine până la urmă să stea lângă tata pe canapea. Câteodată facem fiecare altceva, de capul nostru, dar tot se păstrează senzaţia de „acasă”. De familie.

„Bo face şi el parte din familie”, îmi reamintesc.

Aşa-i. Este adevărat. Numai că face parte dintr-o familie diferită. Când e Bo acasă, totul devine mai

tăcut, mai apăsător. Cu excepţia momentelor ca acela de azi după-amiază. Familia-cu-Bo seamănă cu un monitor cardiac – face bum sonor, apoi nu se aude nimic, apoi iar face bum.

Ca să fiu sinceră, familia noastră a fost mereu tăcută, înainte să plece Bo la Berkshire, liniştea ne apăra pe toţi de combinaţia toxică dintre fratele meu şi tata. Dar liniştea care ne umple casa acum este altfel. O linişte *în cunoştinţă de cauză*. O linişte născută din faptul că ştim – ştim cu toţii – că ceva chiar nu-i deloc în regulă cu Bo. Ştim că nu-i vorba despre revolta adolescentină care se corectează cu pedepse, cu desfiinţarea uşii de la cameră sau cu orice altceva încearcă tata. Nu poate fi pedepsit să devină normal.

Nu-i vorba că am ignora problema. Suntem cu toţii conştienţi de ea, până şi Bo. Vedem marginile acestui Bo nou, ale acestui Bo special şi diferit. Nu ignorăm nimic. Numai că evităm problema cu mare, mare grijă.

Liniştea de acum din casa noastră se naşte din nevoia de a ne concentra intens ca să păşim cu grijă pe lângă adevărul pe care ne-am dori să nu-l fi aflat; să păşim pe lângă Bo cel nou, pe care nu-l putem ajuta, pe lângă viitorul de care toţi ne temem că se va prăbuşi în jurul nostru şi care acum se scutură tăcut, rece şi sufocant ca zăpada.

Capitolul 19

Mă uit la gaura căscată în peretele meu şi mă întreb ce are de gând să facă tata cu uşa.

Mă întreb de ce a luat-o. Dr. Franklin categoric nu i-ar cere una ca asta.

Ceva nu-i în regulă. Doctorul i-a spus tatii, înainte să plecăm de la Berkshire, ceva ce l-a făcut să nu aibă încredere în mine, dar nu-mi dau seama ce anume. Oare încearcă dr. Franklin să se asigure că nu mă voi putea ocupa de salvarea Sofiei?

Dacă ăsta a fost planul lui, e unul prostesc. N-am nevoie să fiu la şcoală, ca să folosesc fluxul timpului. Numai că mi-ar prinde bine puţină intimitate. Smulg pilota de pe pat, apoi înşfac cearşaful de pe ea şi-l trag. Iau un capsator de pe birou, mă urc pe un scaun şi întind cearşaful peste cadrul uşii, fixându-l cu capse. Nu-i chiar o uşă, dar tot e ceva.

Pur şi simplu nu înţeleg. Dacă n-au încredere în mine cât să-mi lase uşa, de ce se obosesc să mă mai aducă acasă? Mama tot insistă să vin acasă în weekend, dar acum unde-i? La parter, face curat. Iar tata stă la el în birou. Mă strecor pe lângă cearşaful-uşă şi păşesc pe hol, învârtindu-mă încet în cerc, cu braţele deschise larg. „Iată-mă, sunt aici!” spun în mintea mea. „M-aţi vrut, aşa că iată-mă!” Nu mă vede nimeni, desigur. Nu-i pasă nimănui. Părinţii mei habar n-au ce să facă cu mine.

La naiba, nici eu nu ştiu ce să fac cu mine. Camera lui Phoebe – cu uşă – este chiar în faţa mea. Îi întorc spatele şi mă întorc la mine. Dacă aş fi ca ea, mi-ar fi mai uşor. Phoebe este exact cum şi-au dorit mereu părinţii mei. Ambiţioasă,

hotărâtă, studioasă şi – mai important decât orice – normală. Sunt sigur că şi-a planificat întreaga viaţă, şi sunt la fel de sigur că părinţii mei îi aprobă sută la sută planul. Absolvirea liceului, facultate, serviciu. Mă întreb la ce universitate se va duce. Bag mâna în foc că scrie deja eseurile pentru cererea de înscriere. Iar eu? Mă îndoiesc că aş putea intra la vreo facultate, iar dacă m-ar primi, n-aş fi oricum în stare să mă duc. În niciun caz fără să ştiu că îmi pot controla puterile. Şi până acolo pare un drum lung. Adevărul este că s-ar putea să nu le controlez niciodată. S-ar putea să nu ajung niciodată „normal”.

Asta este cea mai mare diferenţă dintre sora mea şi mine. Poate că sunt eu în stare să călătoresc în timp, dar ea ştie mai multe ca mine despre viitor.

Mă aşez în mijlocul patului şi mă uit la uşa mea din cearşaf.

„*Aş putea afla viitorul*”, îmi dau seama. Şuvoiul timpului ascunde viitorul în nişte firişoare subţiri, aproape invizibile, dar am reuşit deja să le găsesc. Aş putea încerca din nou.

Când invoc timpul şi fluxul lui apare în jurul meu, remarc mai întâi că unele fire pe care le-am văzut înainte – dezastrul care ne aştepta dacă oficialii găseau stickul USB – au dispărut. Pur şi simplu nu mai sunt. Când am ascuns resturile stickului, am făcut ca folosirea lui împotriva noastră de către oficialităţile guvernamentale să devină imposibilă şi astfel orice viitor în care procedau astfel a dispărut. Academia Berkshire nu

este încă în deplină siguranţă – în unele variante de viitor apare controlată de guvern, în altele şcoala se închide, sau chiar arde –, dar las deoparte astfel de griji, cel puţin deocamdată.

Domină acum şi ies la suprafaţă firele care mă leagă pe mine de casă – unul maro, unul verde şi unul albastru. Îl apuc pe cel albastru şi îmi fulgeră prin minte imagini cu Phoebe. Urmez firul până la început, acum şaisprezece ani, şi văd cum se ţese viaţa ei în timp. Dacă mă duc în viitor, firul se uzează şi se desface în filamente subţiri, ca de mătase – fiecare dintre ele reprezentând un viitor posibil pentru sora mea.

Unele lucruri par destul de sigure – câteva ramificaţii se dispersează, dar absolvirea liceului este aproape şi se vede clar. Îmi înfăşor firul pe deget în zona respectivului moment şi mintea mi se umple de imagini cu ea în ziua aceea, un fel de film cu amintiri care încă nu s-au întâmplat.

Phoebe este mult mai bronzată în viitor şi pare mai slabă, aproape piele şi os. A schimbat rujul roz cu unul mai închis şi a renunţat la lentilele de contact în favoarea unor ochelari ochi-de-pisică. Chiar dacă mama şi tata sunt pe-aproape, Phoebe îi ignoră mai tot timpul şi sporovăieşte cu cele două prietene ale ei. Mama insistă să le fotografieze pe toate trei lângă fântâna arteziană din faţa şcolii, dar nu-şi dă seama că Phoebe zâmbeşte numai cu gura, nu şi cu ochii.

Imediat ce pleacă părinţii noştri, Phoebe şi prietenele ei încep să se prostească. Ea le adună ca să facă un selfie, dar imediat ce se fotografiază,

calcă greşit şi cade în fântână. Izbucneşte în râs şi le trage după ea şi pe celelalte fete, fără să-i pese absolut deloc că profesorii din jur se încruntă. Zăbovesc o vreme ca să mă minunez de această Phoebe. Nu-i decât peste un an în viitor, dar văd că se schimbă cum n-aş fi crezut niciodată. O Phoebe spontană, care îşi lasă viaţa s-o ia razna puţin? Cine s-ar fi gândit?

La început, toate râd şi se stropesc, dar pe urmă Phoebe îşi strânge părul ud şi îşi duce mâna la ureche.

— Hei. Hei! insistă Phoebe, când prietenele ei nu încetează cu gluma. Mi-am pierdut un cercel.

În mod normal, nu i-ar păsa. Nu-i o fată care să pună preţ pe bijuterii. Dar cerceii aceia au fost ai bunicii. Cele trei fete caută următoarele minute în fântână, fără să găsească nimic. Până la urmă, Phoebe se dă bătută. Se îndepărtează cu umerii lăsaţi şi cu cercelul rămas strâns în palmă, iar eu ştiu că îşi va aminti această zi nu ca pe ziua în care şi-a atins visul de a termina liceu, ci ca pe aceea în care a pierdut cercelul bunicii.

Firul îmi alunecă dintre degete şi imaginea se pierde. Aceste firicele reprezintă posibilităţi, nu certitudini, dar vreau să ştiu mai mult. Cu cât mă duc mai departe în viitor, cu atât descopăr mai multe variante pentru familia mea. În una dintre ele, mama capătă o slujbă de manager de hotel, iar pe urmă începe o relaţie cu unul dintre colegi şi îl părăseşte pe tata. În altul, începe să ţină un blog care devine foarte popular şi cu banii veniţi de-acolo plăteşte o călătorie în jurul lumii pentru

ea şi tata; înainte să se întoarcă acasă, se hotărăsc brusc să înfieze un copil dintr-o ţară din lumea a treia şi îşi reiau vieţile de unde le-au lăsat.

Tata nu se schimbă prea mult în niciun viitor, nici măcar în cele în care mama îl părăseşte. O ţine ca şi până acum, fără să-şi schimbe serviciul sau obiceiurile. Pe urmă, însă, cam peste cincisprezece, douăzeci de ani, Phoebe are un copil pe care i-l aduce tatii, iar viaţa lui începe să se lumineze. Parcă în fluxul timpului s-ar aprinde un bec. Şi chiar dacă viitorul lui nu pare să schimbe mult după aceea, toate firele care pleacă de la el strălucesc de fericire.

Pe Phoebe o aşteaptă în viitor cele mai extravagante posibilităţi. În majoritatea pleacă la facultate, dar numai în câteva îşi acordă răgazul să călătorească – o practică la New York, o excursie cu rucsacul în spate prin America de Sud, un stagiu de cercetare în Europa. Are parte şi de slujbe diferite: jurnalistă la o revistă, criminalistă la FBI.

Poate că viitorul lui Phoebe arată atât de divers pentru că este tânără, sau poate pentru că Pheebs rămâne Pheebs şi este în stare să aterizeze mereu în picioare, ca o pisică. Dar e o fată cu adevărat deşteaptă, iar firele viitorului ei dovedesc că poate face orice.

Inclusiv greşeli, după cum îmi dau seama. Unele direcţii din viitorul lui Phoebe nu sunt bune. Într-o anume variantă se duce la Universitatea din Boston, apoi întrerupe cursurile un an ca să călătorească prin America. De cele mai multe ori e

în siguranţă, dar la un moment dat, aproape de Wyoming, face autostopul şi…

Nu vreau să mă gândesc ce i se întâmplă acolo. Ce violenţă o aşteaptă. Nu. Mă silesc totuşi să-i spun pe nume. Viol. Înspăimântător! Vreau să-mi desprind mâna de pe firul acela, să-l rup cumva şi să mă asigur că nu se va întâmpla niciodată, dar în viitorul cu pricina apar mai multe decât acel eveniment nefericit. Un alt bărbat, unul bun, care o iubeşte şi nu ridică vocea niciodată, pentru că nu suportă s-o vadă tresărind. Pe urmă o fiică, subţirică, cu părul negru ca al meu şi cu ochii verzi numai ai ei. Un câine, o casă, o carieră, prieteni, călătorii şi fericire. Toate laolaltă, ţesute în trecutul şi în viitorul lui Phoebe, irevocabil şi iremediabil legate de momentul acela din Wyoming. Dau drumul firului cu pricina, întrebându-mă dacă familia şi viaţa aceea merită experienţa de care e nevoie ca să ajungă la ele. După felul în care Phoebe îşi ţine fiica în braţe, mi se pare că da.

În unele dintre viitoruri, Phoebe este bogată, în altele, nu. În unele se mărită – în acele variante ajunge, de obicei, să fie împreună cu acelaşi individ, deşi îl întâlneşte în diferite feluri – în altele, nu. În câteva variante moare tânără – din cauza unor hotărâri prosteşti şi riscante sau din cauza unor ghinioane teribile. Majoritatea, însă, îi mai acordă încă şaizeci sau şaptezeci de ani, iar în unul dintre ele ajunge chiar să împlinească 103 – cu trei copii, opt nepoţi şi chiar şi o strănepoată.

Ce mă izbeşte cel mai tare la viitorul lui Phoebe

este că nu există nicio variantă categoric potrivită. Nu pot desface firele ca să-l găsesc pe cel perfect pentru ea. Toate au aspecte minunate şi imperfecţiuni, chiar şi cel cu episodul din Wyoming. Toate au momente de mare bucurie şi de mare supărare. Toate deciziile pe care le ia şi toate împrejurările pe care nu le poate schimba şi cu care trebuie să se resemneze conduc până la urmă la o viaţă nu cu mult mai bună sau mai rea decât oricare alta. Găseşte la fel de multă bucurie în a avea copii cum găseşte şi în a nu avea; în a primi slujbe bine plătite, precum şi în a lucra pe câţiva firfirici într-o galerie de artă, în a călători prin toată lumea sau în a sta acasă într-un singur loc. Dar la fel de adevărat este că are parte şi de tot atâta amărăciune.

După ce termin să mă uit la firele timpului ei, mă întind pe pat şi… nu ştiu, mă simt cumva împăcat. Mi se pare ciudat, înainte de asta eram teribil de neliniştit, dar acum parcă ajung la un moment de calm perfect. Nu-mi pot ajuta părinţii; sunt bătrâni, au decis în ce-i priveşte şi au făcut-o cu mult timp în urmă, înainte să mă fi născut eu.

Dar Pheebs… Frate, Pheebs chiar are o şansă. Are înainte lumea întreagă, un număr nesfârşit de viitoruri, toate la îndemâna ei. Simt că mi s-a luat o piatră de pe inimă.

N-am ştiut niciodată prea bine ce ar trebui să fac cu puterea mea. Să opresc să se petreacă lucrurile îngrozitoare? Să mă asigur că evenimentele se petrec în voia lor? Cu Phoebe, însă, nu am de ce să-mi fac griji. Pentru ea nu

există un drum corect sau un drum greşit. Toate sunt numai variante, o poate alege pe oricare doreşte. Nu-i pot schimba viitorul, asigurându-mă că i se întâmplă ceea ce trebuie. Nu sunt responsabil pentru ea. O pot lăsa să zboare cum vrea în propriul viitor.

Capitolul 20

Phoebe

Casa lui Rosemarie aproape că nu se vede de copacii din curte. Nu-i cine ştie ce. Tata se ocupă de tranzacţii imobiliare şi el a vândut acum trei ani această casă familiei lui Rosemarie. Ştia exact la ce fel de credit se puteau (sau nu) califica. De puţinele ori când am venit aici fără să conduc eu, m-a adus el mormăind tot drumul şi apoi încruntându-se la vederea gunoiului din curte şi a maşinii aflate mereu pe alee pentru că era stricată.

Nu contează. Mie îmi place aici.

Pe aleea şi în curtea lui Rosemarie sunt deja o grămadă de maşini. Parchez lângă cutia poştală şi mă duc pe jos până la intrare. Narcise sălbatice întârziate înfloresc în pâlcuri, acoperind iarba pestriţă. Uşa de la intrare e pe jumătate deschisă – acasă la Rosemarie e mereu foarte cald – şi intru fără să mă obosesc să bat.

— Bee! strigă frăţiorul lui Rosemarie şi mi se izbeşte de picioare.

— Bună, Peter, zic eu şi îl mângâi pe părul scurt

şi ţepos. Fainã tunsoare!

— Roşie m-a tuns, zice el.

Peter are nouă ani şi părinţii lui spun despre el că-i „precoce” în zilele bune şi „al naibii de enervant” în cele proaste.

Rosemarie îl consideră întotdeauna enervant, dar de obicei nu vorbeşte serios.

— Phoebe! strigă Rosemarie de pe canapea.

Un episod din cine ştie ce reality show se aude gălăgios din bucătărie. O văd acolo pe mama lui Rosemarie amestecând într-o oală uriaşă cu sos de paste, alături de cel puţin două mătuşi, un văr şi o persoană pe care n-o cunosc, cu toţii ocupaţi în diferite stadii să pregătească pâine cu usturoi, să scurgă tăiţei, să zdrăngăne oale, să trântească uşa cuptorului şi să scotocească prin frigider.

— Salut, zic eu şi mă prăbuşesc pe canapeaua mare şi maro lângă Rosemarie.

Peter se caţără la mine în poală şi pe urmă trece peste picioarele lui Rosemarie ca să ajungă la colţar.

— Pot să-ţi împletesc părul? o întreabă Peter pe sora lui.

— Ştii să împleteşti părul? Mă impresionezi, zic eu.

Peter dă din cap că da.

— Ştiu să fac codiţe franţuzeşti, răspunde el serios.

— Pe bune? Arată-mi!

Rosemarie se grăbeşte să se răsucească, întorcându-se cu ceafa spre Peter, care se ridică în picioare pe pernă şi începe să-i împletească

părul. Se schimonoseşte la faţă din cauza efortului de a alege cu grijă şuviţele.

De cealaltă parte a camerei, observ că bunicul lui Rosemarie se încruntă la Peter. Rosemarie nu mişcă deloc capul – nu vrea să strice împletitura lui Peter –, dar îl fulgeră pe bătrân din ochi până când se întoarce spre berea lui. Îmi aruncă o privire; se plânge des că bunicul lor îl tot presează pe Peter să fie mai bărbat. Mă bucur că n-au început să se certe. Dacă cea mai mare grijă legată de nepotul lui e ceva atât de idiot, nu-şi dă seama cât îi este de bine.

Când termină coada, Peter îşi dă seama că nu are cu ce s-o lege, aşa că scot elasticul care îmi ţine codiţa şi i-l dau lui.

— Minunat, zic, iar Rosemarie întoarce capul într-o parte şi în alta, încadrându-şi faţa ca pentru o poză din Vogue.

Îşi verifică părul netezindu-l pe creştet, apoi îi trage fratelui ei un pumn în braţ. El cade râzând, aparent fără motiv.

Cina e ceva obişnuit. Toată lumea primeşte câte un castron până când se termină castroanele, apoi folosim caserole sau platouri, pe care le umplem cu spaghete şi cu pâine cu usturoi de pe care picură untul şi ne aşezăm care pe unde putem. Rosemarie şi cu mine împărţim canapeaua cu câteva mătuşi, Peter stă pe jos, rudele mai în vârstă ocupă masa, iar mama lui Rosemarie mănâncă în picioare pe blatul din bucătărie. Este deopotrivă dificil şi nostim să ţin în echilibru între genunchi un pahar plin ochi cu suc în timp ce stau

pe canapea, cu toată lumea încă foindu-se în jurul meu. Una dintre mătuşile lui Rosemarie, măritată „cu un italian la a cincea generaţie” din New Jersey, se plânge zgomotos şi cu amărăciune că pâinea cu usturoi nu-i veritabilă, în timp ce-şi linge untul de pe degete şi ia a treia felie. Peter îşi varsă laptele pe covor, apoi bunicul homofob al lui Rosemarie îşi varsă spaghetele pe cămaşă, dar în ciuda acestor lucruri – sau poate tocmai datorită lor – toată lumea este bine dispusă şi umple căsuţa cu vorbărie şi râsete. Ca o familie.

După masă, adulţii se duc în living, iar Rosemarie, Peter şi cu mine evadăm în camera lui Rosemarie. Peter ne lasă să-i vopsim cu negru unghiile de la picioare, dar când pătează cu ojă cuvertura de poliester de pe patul lui Rosemarie, îl dăm afară. Pe urmă stăm vreo oră pe Facebook – urmărindu-l pe Joey Albertus, facem un test ca să vedem cu care personaje din opereta *Rose Marie* semănăm şi facem planuri să mergem la un concert în Boston la care niciuna dintre noi nu va putea cu adevărat să se ducă.

La o oră după cină îmi bâzâie telefonul.

— Trebuie să plec, zic eu după ce citesc mesajul de la mama.

Roşie îmi smulge telefonul din mână.

— Te întreabă numai dacă te simţi bine şi când vii acasă. Spune-i că te simţi grozav şi ajungi mai târziu… cum face o persoană normală.

Îmi iau telefonul înapoi.

— Nu. Trebuie să plec.

Ştiu ce vrea să spună mama cu adevărat.

Când ajung acasă, o găsesc în bucătărie, spală vasele. Le clăteşte întotdeauna cu apă fierbinte şi detergent înainte să le aşeze în maşina de spălat, chestie despre care toată lumea din familie încearcă s-o convingă că e inutilă. Tata s-a întors deja la el în birou, iar Bo a întins un cearşaf în locul uşii. Mă opresc în dreptul camerei lui şi mă întreb dacă n-ar trebui să verific dacă-i treaz, să-l întreb ce mai face, să stăm pur şi simplu de vorbă. Mă gândesc cât de uşor se înţeleg Peter şi Rosemarie. Rosemarie n-ar avea nicio problemă să se ducă în cameră la Peter. Ar intra pur şi simplu. El i-ar zâmbi şi ar spune: „Care-i treaba?”, iar ea i-ar propune să facă ceva împreună, eventual să mănânce îngheţată şi să se uite la un film. Ar spune… Nu. Nu contează. N-are niciun rost să mă prefac că Bo şi cu mine am putea fi ca Peter şi Rosemarie. Dar dacă am fi, eu aş spune: „Hei, cum merge şcoala? Îţi place dr. Franklin? Pare de treabă”. Şi pe urmă aş mai spune: „Am auzit că a murit o fată din clasa ta. Te simţi bine?” Iar el poate că mi-ar răspunde sau poate că nu, dar tot ar fi ceva.

Pipăi cu degetul mare de la picior noua scobitură din podeaua de lemn făcută când a scăpat sau a aruncat tata bormaşina.

Trec pe lângă camera lui Bo şi intru la mine, îmi pun căştile în urechi şi dau muzica tare, apoi mă uit fix în tavan până când adorm.

Capitolul 21

Mă trezesc de dimineaţă şi îmi ia o secundă să-mi amintesc unde sunt. În camera în care mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă.

Este ciudat să fiu acasă. Pentru că, tehnic vorbind, casa asta este încă a mea. Dacă mă întreabă cineva unde locuiesc, dau adresa de aici, nu pe cea de la Berkshire – deşi petrec mai multă vreme la Berk. Periuţa mea de dinţi preferată se află la Academie. Mai am una şi aici, dar e ţeapănă şi are gust scârbos. Am în baie acelaşi fel de şampon ca şi la Berkshire, dar cel de aici este mai plin, mai vechi şi are o crustă uscată în jurul găurii pe unde curge.

Iar la Berk am şi uşă.

Cum să mă pot simţi acasă, dacă sunt tratat ca un infractor?

Adun de pe podea pantalonii pe care i-am purtat şi ieri şi-i trag pe mine. Ceva dur şi ascuţit din buzunar mă împunge în picior şi scot stickul USB făcut ţăndări. Dau să-l arunc la gunoi, dar ezit.

Numai carcasa de plastic a fost distrusă. Memoria propriu-zisă pare intactă, ceea ce înseamnă că aş putea vedea înregistrările, dacă vreau.

Nu sunt decât filmări de la şedinţele noastre cu doctorul. Nu-i mare lucru.

Numai că…

Apare şi Sofia în ele.

S-o văd pe ecran nu-i la fel ca şi cum aş vedea-o în persoană, dar e mai mult decât nimic. Deschid laptopul şi bag mufa dreptunghiulară în locaşul potrivit. Funcţionează, exact cum speram. Îmi

apar pe ecran fişierele, etichetate după dată. Toate şedinţele noastre cu Doc. Toate zilele acelea în care am stat lângă Sofia.

Aleg la întâmplare un fişier mai vechi şi filmarea începe imediat. La început, pe ecran este doar o cameră goală. Nu, nu e goală. Doctorul stă la biroul lui atât de nemişcat, încât o clipă nici nu l-am observat. E încruntat şi ţine ochii plecaţi. Are palmele încleştate una de alta în faţa bărbiei, cu încheieturile degetelor albite. Arată de parcă s-ar uita la ceva… întunecat. Pare aproape speriat.

Uşa se deschide şi intră elevii – mai întâi Ryan şi Gwen, apoi Harold, cu ochii alergându-i în toate părţile. Mă urmăresc şi pe mine intrând tacticos, plin de sine.

Pe urmă intră ea.

Păşeşte graţios ca o dansatoare, mai întâi pe vârfuri, fluid. Dar există şi ceva sfios în mişcarea ei, o graţie şovăielnică, ca şi cum nu crede că s-ar uita cineva la ea nici atunci când este vizibilă. Eu cel de pe ecran întorc capul şi îi zâmbesc şi ea aproape că dispare, păstrându-şi cu greu consistenţa.

Ca de obicei, dr. Franklin a aranjat scaunele în semicerc în jurul biroului său. Harold stă între Ryan şi mine, iar Gwen şi Sofia stau una lângă alta. Gwen şi-a tras scaunul mai aproape de Sofia şi mai departe de doctor. Aranjamentul ne aduce alături pe Sofia şi pe mine, exact cum speram.

Şedinţa la care mă uit a avut loc cu puţină vreme înaintea primei noastre întâlniri. Încă mai încercam să ne dăm seama ce însemnăm unul

pentru celălalt. Eu ştiam precis ce simţeam pentru Sofia, dar ştiam şi că ea era… speriată.

Atunci n-o înţelegeam. Eram atât de ocupat să mă uit la ea, încât n-o *vedeam* cu adevărat. Atunci credeam numai că Sofia era timidă. Acum, însă, văd pe ecranul laptopului altceva, ceva dincolo de suprafaţă, ceva *în neregulă*.

— Iartă-mă, îi şoptesc Sofiei de pe ecran.

Mă văd pe mine cel de atunci foindu-mă pe scaun şi aplecându-mă ca să ajung mai aproape de Sofia. Las mâna în jos şi trec intenţionat cu degetele peste dosul palmei ei. Sofia tresare şi îşi trage mâna.

Închid ochii şi îmi amintesc acel moment, felul cum a devenit invizibilă, în timp ce o roşeaţă transparentă îi acoperea pielea.

Când îi deschid, o descopăr totuşi pe Sofia în continuare pe ecran, chiar dacă părul îi acoperă faţa cât se poate de vizibilă.

„Asta nu-i în regulă”.

În ziua aceea, doctorul a început să ne vorbească despre istoria oamenilor cu puteri. Opresc înregistrarea şi mă străduiesc să-mi amintesc exact discuţia. Dr. Franklin ne-a povestit despre persoane faimoase din istorie care aveau puteri. Van Gogh vedea aura din jurul oamenilor şi ştia când minţeau şi când spuneau adevărul. Tesla controla electricitatea cu palmele. Abraham Lincoln era ceea ce doctorul a numit „audiopat” – dacă îi auzeai vocea, îţi putea modifica gândurile şi te făcea să fii de acord cu orice spunea, ca şi cum te-ar fi hipnotizat.

A fost una dintre primele dăţi când doctorul ne-a vorbit direct despre puteri şi ne-a explicat că s-ar putea să facem parte dintre oamenii de seamă. A fost prima oară când am început să mă accept cu adevărat pe mine însumi şi ceea ce puteam face. A fost prima oară când am început să cred că puterile mele sunt importante.

A fost, de asemenea, cursul care mi-a dat încredere să experimentez mai mult, să-mi arăt puterile în faţa Sofiei, să o iau cu mine… şi pe urmă s-o părăsesc în trecut.

După prelegerea doctorului, Ryan a întrebat dacă se poate să deprinzi anumite puteri, în caz că nu te-ai născut cu ele. Îl fascina Lincoln şi voia să fie şi el audiopat – cred că telechinezia şi telepatia nu îi ajungeau. Ryan a încercat să-l convingă pe Harold că era fată, nu băiat, şi când a văzut că nu reuşeşte, a început să-şi facă scaunul să zboare prin încăpere acolo unde doctorul nu-l putea ajunge, făcându-ne pe toţi să râdem ca proştii. Dr. Franklin a fost nevoit să pună capăt întâlnirii mai devreme.

Dau drumul din nou înregistrării. Tot ce văd pe ecran – unde stăteam, cu ce eram îmbrăcaţi, expresiile de pe feţele noastre – este exact aşa cum îmi amintesc. Numai că pe măsură ce înregistrarea avansează, lucrurile devin cumva diferite. Doctorul vorbeşte, într-adevăr, despre Van Gogh şi despre ceilalţi, dar nu pomeneşte nimic despre puterile lor. Aud cuvântul *deprimat*, aud *bipolar*.

Iar Ryan nu îşi foloseşte puterile ca să facă

scaunul să danseze. În loc de asta, îl insultă pe Harold spunându-i că-i fetiţă şi îşi bate joc de el când începe să plângă. Când doctorul îl pune la punct, Ryan devine violent şi ia un scaun pe care-l aruncă după el. Unul dintre picioare îl loveşte pe doctor în tâmplă, începe să curgă sânge, iar el se prăbuşeşte pe podea. Fetele sar ţipând, iar Harold plânge şi mai tare. Eu cel din înregistrare stau pur şi simplu şi mă uit, cu un zâmbet pe faţă.

— Nu s-a întâmplat aşa, murmur eu cel de-acum, cu ochii pe ecran.

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Dr. Franklin nu se mişcă. Sângele îi curge pe obraji ca lacrimile şi durează câteva momente până să deschidă ochii din nou. Îşi atinge rana şi se strâmbă.

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Nimic. Ryan a făcut scaunul să zboare, nu a aruncat cu el. A fost amuzant şi caraghios, nu violent şi rău. Nu-l recunosc pe Ryan cel de pe ecran, cu faţa schimonosită de furie, cu ochii scăpărători, cu pieptul ridicându-se ritmic pentru că gâfâie. Ryan cel pe care îl cunosc eu se controlează tot timpul, iar uneori îi controlează şi pe alţii. Persoana pe care o văd acum este labilă, rea şi cu desăvârşire haotică.

Mă apuc de cap şi îmi încleştez degetele în păr. Nu s-a întâmplat aşa. Am fost acolo. Ştiu ce s-a întâmplat şi n-a fost… n-a fost absolut deloc *aşa*.

Pe ecran apar linii electrostatice.

Mă aplec mai aproape, uitându-mă insistent la fiecare. La faţa furibundă şi de nerecunoscut a lui

Ryan. La Harold, care se leagănă înainte şi înapoi în scaun. La mine şi la privirea mea goală.

La Sofia.

În timp ce o privesc, spatele Sofiei înţepeneşte. Se întoarce în scaun şi se uită de parcă ar privi prin ecran direct spre mine. Am dat sonorul încet, ca să nu-l audă părinţii mei pe Ryan înjurând şi strigând, dar când Sofia deschide gura să vorbească, cuvintele ei răsună clar şi umplu toată camera.

— Bo, zice ea. Nimic din toate astea nu este real.

Capitolul 22

Mă holbez la ecran.

Mi s-a părut că… Nu, imposibil! Sofia de pe ecran s-a uitat prin obiectiv şi mi-a transmis un mesaj?

Dau înregistrarea înapoi şi o pun din nou din momentul în care Ryan îşi iese din fire şi aruncă cu scaunul. Stau cu ochii pe Sofia tot timpul.

Nu se întoarce. Nu îmi vorbeşte.

Dar eu ştiu ce-am văzut.

„Ce se întâmplă?” Filmul continuă să meargă.

Mă uit la următoarea înregistrare, tot cu ochii pe Sofia, aşteptând să-mi vorbească din nou. De data asta este vorba despre ziua în care Gwen a vorbit deschis despre puterea ei legată de foc. Când şi-a descoperit-o, a fost traumatizată – era micuţă, tatăl ei s-a întins s-o ia de mână şi atunci o minge de foc apărută în palma lui Gwen i-a ars

pielea. A rămas cu o cicatrice până în ziua de azi.

Dar în filmare, povestea lui Gwen este diferită.

— Am luat bricheta din sertarul tatii, spune ea. Mă fascina s-o aprind şi s-o sting, s-o aprind şi s-o sting… N-am vrut să dau foc cutiei poştale. N-am vrut s-o atingă tata şi să se aleagă cu o arsură.

Doctorul se apleacă şi o priveşte în ochi.

— Gwen, ştiai că hârtia va lua foc. Ai vrut să provoci incendiul.

— Da, dar n-am vrut să-l rănesc pe el, zice Gwen cu vocea sugrumată.

— Asta nu s-a întâmplat! strig eu spre computer. Nu aşa s-a întâmplat atunci!

Dar calculatorul nu-mi răspunde. Nici Sofia nu-mi răspunde. Filmul curge mai departe, arătându-mi o versiune paralelă şi ciudată a realităţii.

Pun următoarea înregistrare. Doctorul vorbeşte cu mine despre control, cum face mereu. În ziua aceea mi-a cerut să mă întorc în timp, ca să vadă toată lumea ce înseamnă asta. Ryan a râs de mine şi mi-a spus că nu sunt bun de nimic, aşa că m-am dus în Times Square, în ajunul anului în care ne-am născut amândoi, şi m-am întors cu o pereche din aceea caraghioasă de ochelari care au anul scris în jurul ochilor, pe care i-am aruncat în faţa lui.

Tonul dispreţuitor din vocea lui Ryan. Frigul muşcător din New York, un ger de-mi ardea pielea. Ploaia de confetti lucios care a pornit să cadă din cer, atunci când a căzut bila. Ochelarii ieftini. Îmi amintesc totul. Văd, miros, simt gustul acelor lucruri.

În film, însă, doctorul nu-mi cere să mă întorc în timp şi eu, nu Ryan, spun că nu sunt bun de nimic. Pe ecran, stau nemişcat pe scaun. Ochii mei par morţi şi mă uit fix, drept înainte.

— Iar îl apucă criza, zice Ryan.

— Taci din gură, îi răspunde Sofia, dar n-o aude nimeni.

Doctorul pocneşte din degete în faţa ochilor mei, iar eu nici măcar nu clipesc.

Pe urmă scutur din cap şi mă uit la Ryan.

— Vezi? Ţi-am spus că pot s-o fac.

Filmul se întrerupe şi ecranul se umple de pureci.

„Nimic din toate astea nu s-a întâmplat”, îmi spun. „Nu aşa.

Dar îmi tremură mâinile şi simt în gură gust de fiere. Mi se învârte capul, urechile îmi ţiuie şi nu pot gândi.

„Nu ai la ce să te gândeşti. Ai văzut. Dovada e chiar acolo, în faţa ta. Tu eşti cel nebun…”

Nu, nu sunt! Nu sunt. Cuvintele îmi răsună în ţeastă iar şi iar. „Nu sunt, nu sunt, nu sunt”.

* * *

Nu sunt.

* * *

Totul devine dintr-odată nemişcat şi mut.

Mă uit la ecran. Înainte erau pe el purici, linii electrostatice albe şi negre care se topeau unele

în altele, dar acum este complet încremenit în timp.

Mă uit în jur. Totul e nemişcat. Sar din pat şi smucesc într-o parte cearşaful care îmi acoperă uşa. Ceasul mare din capătul holului nu ticăie. Uşa de la camera surorii mele a rămas crăpată. Îmi lipesc faţa de ea. Stă în mijlocul patului şi numai ecranul telefonului mobil îi luminează chipul absolut nemişcat.

Timpul s-a oprit.

Mă întorc încet la mine în cameră, în pat, şi trag laptopul mai aproape, uitându-mă lung la ecranul încremenit.

Am oprit timpul.

Dar…

— E adevărat? şoptesc.

Iar în jurul meu, peste tot, timpul îşi reia cursul. Puricii de pe ecran încep să joace din nou şi se sting în întuneric. Aud din nou ticăitul ceasului de pe hol. Sora mea chicoteşte şi sunetul traversează culoarul şi ajunge până în camera mea.

Timpul încă şerpuieşte în jurul meu, unduindu-se după dorinţa mea, indiferent de ce se vede în înregistrări.

Următorul filmuleţ porneşte automat. Chipul Sofiei umple ecranul pe măsură ce se apropie de cameră.

Închid capacul laptopului. Nu mai ştiu ce este adevărat şi ce nu.

Dar Sofia ştie. Iar eu ştiu cum să ajung la ea.

Capitolul 23

Împing calculatorul la piciorul patului şi aduc din nou aproape fluxul timpului. Aş vrea să fi avut la îndemână agenda cu toate însemnările mele codate, dar am lăsat-o la Berk. Nu mi se pare înţelept să aleg o zi când Sofia ar fi la şcoală. Berkshire nu pare un loc sigur.

Vacanţa de Crăciun, atunci. Eu am plecat acasă, iar Sofia s-a dus cu tatăl ei la Austin. În felul ăsta nu las loc de întâmplare, nu risc să dau peste mine cel din trecut. Şi nu mă întorc în timp ca s-o avertizez, s-o opresc sau să schimb cumva trecutul. Vreau numai să-mi confirm că prezentul meu este real.

Aleg firele timpului cu mâinile tremurând. Se încolăcesc unele în jurul altora şi toate duc spre mine. Găsesc firul roşu al Sofiei. Îmi las degetele să alunece de-a lungul lui, savurând felul în care îmi atinge pielea şi amintindu-mi că asta este cât se poate de real. Timpul este real. Sofia este reală.

Urmăresc firul până la Austin şi văd că acolo sunt încâlceli şi noduri, amestecate cu capetele libere ale altor fire colorate. Le ating, le înfăşor în jurul degetelor şi mintea îmi fuge în timp şi se umple de imaginile altor oameni – o femeie şi trei fetiţe – şi îmi dau seama că una dintre fetiţe este Sofia. Asta era familia ei înainte de accidentul de maşină. Dau drumul firelor de parcă ar arde.

Mi se pare greşit să trag cu ochiul atât de departe în trecutul Sofiei.

Iată un lucru pe care l-am învăţat: nu ştii niciodată totul despre un om. Îl poţi cunoaşte

numai într-un anume moment din timp.

Sofia pe care am cunoscut-o eu era blândă şi liniştită, dar îşi purta cu ea durerea, ascunsă de mantia invizibilităţii. Când mi-a vorbit despre trecutul ei, pentru mine n-a fost decât o poveste. N-am trăit-o împreună cu ea; n-am cunoscut-o în acel moment al vieţii. Sofia din trecut era o cu totul altă persoană.

Pe urmă, însă, am cunoscut-o pe Sofia într-un fel în care mama şi surorile ei n-au cunoscut-o niciodată. N-ar fi avut cum. Nu puteau cunoaşte o Sofia fără ele. La fel cum eu nu pot cunoaşte o Sofia cu ele.

Acesta este cel mai important lucru pe care l-am învăţat călătorind în timp. Nu suntem o singură persoană. Suntem în fiecare moment din timp persoane diferite. Numele nostru nu înseamnă nimic. Dacă te duci să vezi o persoană cu un anumit nume în perioade diferite de timp, vei vedea de fiecare dată pe cineva complet diferit. Eu n-o cunosc pe Sofia. O cunosc pe Sofia-de-la-Berkshire. Sofia-de-dinainte-să-i-moară-familia îmi este străină, o persoană pe care nu ştiu dacă urma s-o întâlnesc vreodată.

Mă retrag şi aranjez fluxul temporal cu grijă, astfel încât să ating firele doar după ce Sofia a venit la Berkshire. Le simt sub degete ca pe nişte corzi de chitară, îmi apasă pielea şi mi se rostogolesc sub buricele degetelor cu un zbârnâit atunci când încerc să-l găsesc pe cel potrivit – cel al Sofiei din vacanţa de Crăciun. Când îl ating, simt imediat că am nimerit. Mi-l înfăşor în jurul

arătătorului, apoi îndoi degetul şi trag mâna mai aproape. De multe ori călătoresc astfel în fluxul temporal, apuc şi trag firele mai aproape de mine, iar ele mă transportă în timp. Firul care mă leagă de vacanţa aceea de Crăciun îmi taie pielea şi mă strânge tare, iar vârful degetului se învineţeşte, pentru că sângele nu mai circulă, însă nu-i dau drumul. Savurez durerea. Mă delectez cu gândul că este reală.

Firul se face nevăzut, lăsând în urmă senzaţia că a fost acolo, dar niciun fel de dovadă vizibilă. Clipesc în lumina soarelui. Suntem în luna decembrie, dar în Austin e cald, mult mai cald decât este iarna în Massachusetts. Cerul este albastru şi senin, aproape la fel de albastru ca pereţii căsuţei din faţa mea. Toate clădirile de pe stradă sunt tencuite în diverse nuanţe de bej, însă a Sofiei este făcută din lemn vopsit într-un albastru cobalt intens, cu obloane galbene la ferestre şi o uşă roşie care îmi urează bun venit de dincolo de verandă.

Îmi amintesc că Sofia mi-a spus: „Mamei îi plăceau culorile, zicea că o fac să se simtă vie”. Mi se pare o ironie că numai culorile au mai rămas în urma ei.

Pe alee nu-i nicio maşină, dar sunt sigur că Sofia se află în casă. Firele timpului m-au condus aici. Urc treptele spre uşa Sofiei şi bat de câteva ori, înainte să observ soneria. Şi totuşi, când deschide, încă nu sunt pregătit.

— Bo? zice Sofia, părând uluită.

— Salut, zic eu.

Dar sunt atât de multe lucruri pe care încerc să le pun în acest singur cuvânt.

— Ce cauţi…

Se uită dincolo de mine, în stradă.

— Ce faci aici? Cum ai ajuns aici?

Ridic dintr-o sprânceană.

— A, da, pare ea să chicotească. Avem puteri.

— Am simţit nevoia să te văd. Aşa că… zic eu şi deschid braţele. Iată-mă!

Sofia intră şi îmi face semn să o urmez. Înăuntru miroase a înălbitor. Imediat ce se închide uşa, Sofia mă apucă, mă trage mai aproape de ea, îşi încolăceşte braţele în jurul meu, trecându-mi degetele prin păr şi şoptindu-mi numele, ca o promisiune pe buzele ei. Se ridică pe vârfuri şi mă sărută; la început şovăielnic, apoi mai apăsat, ca şi cum înainte n-ar fi fost sigură că eram real, dar acum mă revendică drept al ei.

După ce se retrage, îşi îngroapă faţa în pieptul meu.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zice ea încet.

Îmi sprijin bărbia de creştetul ei, o strâng tare în braţe şi stăm aşa câteva clipe lungi. Casa Sofiei este mai mare decât mi s-a părut pe dinafară, dar în interior nu mai are aceleaşi culori vii. Pereţii sunt toţi albi, iar vopseaua lucioasă îmi dă impresia că e proaspătă. Abia dacă se văd câteva tablouri sau alte decoraţiuni, pe jos nu văd covoare şi semnele că ar fi locuită sunt puţine.

— Vino pe-aici, zice Sofia, trăgându-mă mai departe în casă.

Trecem prin living – doar un televizor pe suport

metalic în faţa unei canapele oarecare – şi prin bucătărie. Nu sunt nici măcar magneţi pe frigider. Nici pe hol nu e vreo decoraţiune, iar uşile sunt bine închise toate.

Camera Sofiei are în mod cert mai multă personalitate decât restul casei, dar nu-i la fel de colorată cum este camera ei de la Berk. Rozul de aici este mai discret, mai copilăresc, nu seamănă cu rozul aprins, intens al lampadarelor de acolo sau cu neonul de pe ramele fotografiilor din camera ei de la şcoală.

Pe comoda de lemn de lângă uşă, Sofia a rezemat un brad de Crăciun făcut din carton colorat. Imediat ce îl văd îmi dau seama că din casă lipsesc nu numai tablourile şi culoarea – lipsesc şi ornamentele de Crăciun. Sofia mi-a povestit cum se pregătea împreună cu mama şi cu surorile ei de sărbători, cum aruncau beteală peste tot prin living până când covorul devenea argintiu, cum ornau cu instalaţii luminoase nu doar bradul, ci şi galeriile de la perdele, ramele tablourile şi tăbliile meselor. Coceau prăjituri, plăcinte, tarte cu fructe şi biscuiţi de casă până când toate platourile de pe masa mare din sufragerie gemeau de bunătăţi.

Iar acum nu mai e decât o bucată triunghiulară de carton verde.

Sub pomul bricolat e o felicitare cu scrisul de mână al lui Gwen şi o cutiuţă. Eu i-am dat-o Sofiei înainte să plecăm în vacanţă – am fost prea timid ca să o las s-o deschidă în faţa mea, dar nici măcar

nu m-am obosit s-o împachetez. Nu ştiam că lănţişorul cu un delfin de argint era singurul cadou pe care urma să-l primească în anul acela. Trebuia să-l fi împachetat frumos.

— Aşadar, de ce ai venit? întreabă Sofia, închizând uşa.

Suntem singuri în toată casa, dar presupun că tatăl ei ar putea apărea în orice clipă.

— Eu… Am vrut să te văd.

— M-ai văzut ieri, răspunde ea zâmbind larg.

Corect. Pentru ea, ieri a fost ultima zi din semestru. Tata a venit după mine, iar Sofia s-a dus la aeroport cu microbuzul şcolii. Aşa a arătat ziua ei de ieri.

— Am vrut să te văd din nou. Îmi poţi găsi vreo vină? zic eu şi înainte să mă poată întreba altceva, mă aplec şi o sărut.

Exact după asta am tânjit şi exact asta îmi sfâşie inima.

Când se desprinde de mine, are o privire ameţită de iubire şi îmi vine să o sărut din nou, numai că nu sunt sigur cât va dura întâlnirea noastră.

— Când ne vedem din nou după vacanţă, să nu pomeneşti nimic de asta, îi zic.

Dacă atunci când ne întoarcem la şcoală Sofia spune că ne-am văzut, atunci eu cel din trecut voi şti că eu cel din viitor m-am întors aici, iar asta în trecutul *meu* nu s-a întâmplat şi… Călătoria în timp e derutantă.

— N-o să pomenesc, zice ea. Dar de ce ai venit încoace, dacă ne vom preface că nu s-a întâmplat?

— Pentru că am eu nevoie să ştiu că am făcut-o, nu mă pot abţine să nu-i spun.

Simt că mi se strânge stomacul. Timpul îmi dă un avertisment. Nu mă pot apropia prea mult de adevăr.

Sofia îmi cuprinde obrajii în palme.

— Ce se întâmplă?

— Eu doar…

Îmi trec degetele prin păr şi fac un pas în spate. Nu pot gândi atunci când mă atinge. Nu mă pot gândi decât la felul în care o simt.

— Da? zice Sofia.

Se aşază pe pat, făcând salteaua să sară uşor, şi îmi distrage atenţia.

— Totul este… este real, da? zic eu.

Ajung lângă pat din doi paşi, o iau de mână şi i-o strâng.

— Mâna ta este reală. *Tu* eşti reală. Eşti cu adevărat aici şi eu sunt cu adevărat aici. Pot călători prin timp, iar tu…

Sofia zâmbeşte şi îşi face chipul să dispară.

— Totul este real, zice ea, invizibilă în continuare.

Pe urmă îi apar buzele surâzând, de parcă ar fi pisica din Cheshire, apoi şi restul. Se ridică din nou în picioare şi mă sărută.

— Şi asta e real.

Capitolul 24

Aş vrea să-i spun totul. Dar „totul” se apropie prea mult de adevărul pe care nu i-l pot povesti –

că am lăsat-o în trecut, că mi se pare că dr. Franklin a renunţat să mă mai ajute s-o salvez, că în şcoală se face o anchetă şi că numai eu sunt de vină.

Îi spun, în schimb, că am văzut nişte înregistrări în care arăt de parcă n-aş avea puteri. Că doctorul a spus şi a făcut lucruri care mă fac să mă întreb dacă ne este sau nu prieten cu adevărat.

— Doctorul e de treabă, spune Sofia imediat.

— Aşa credeam şi eu înainte, zic, şi simt că-mi piere vocea.

Ea clatină din cap.

— Nu putem începe să ne îndoim de toată lumea. Doctorul e de treabă.

— Dar…

— Mie mi se pare că îţi modifică altcineva percepţia asupra realităţii, continuă Sofia. Te face să te întrebi ce anume este real şi ce nu. Îţi bagă în cap imagini false. Dacă aşa stau lucrurile, cel care face asta va dori în primul rând să ne îndepărteze de doctor. Să creeze haos. Să creeze îndoială. Să ne facă să ne îndoim nu numai de realitate, ci şi unii de alţii.

Mă gândesc la înregistrările pe care le-am văzut. *Ştiu* că lucrurile acelea nu s-au întâmplat. Dau încet din cap aprobator, de acord cu ea. Dar dacă nu doctorul a modificat înregistrările, atunci cine…

Oficialii. Când au venit ei a început să se ducă totul de râpă. Unul dintre ei – dr. Rivers sau domnul Minh, poate chiar amândoi – poate modifica felul cum vedem lucrurile. Poate modifica

ce gândim şi ceea ce credem.

Mintea mi se învolburează de variante. Ryan avea dreptate să fie suspicios. Dr. Rivers şi domnul Minh încearcă să ne dovedească puterile ca să le poată folosi. În scurta mea privire în viitorul din fluxul timpului am văzut experimente şi abuzuri: Gwen legată cu lanţuri de un perete şi Harold închis într-o celulă, în timp ce bărbaţi îmbrăcaţi în halate încercau să-i despartă şi să vadă cum reacţionează. I-am crezut pe oficialii guvernamentali doar nişte spioni veniţi să strângă informaţii despre noi, dar dacă au şi ei puteri, de exemplu abilitatea de a ne modifica percepţia asupra realităţii? Atunci le-ar fi mult mai uşor să ne înfrângă hotărârea, să ne întoarcă împotriva doctorului şi să ne atragă alături de ei, ca să ne pună să facem anumite lucruri pe care le doresc.

— Dar, Bo, ăsta nu-i singurul motiv pentru care ai venit încoace, nu-i aşa? şopteşte Sofia.

Mă uit la ea şi toate celelalte probleme îmi dispar din minte.

Citesc frică în ochii ei.

— N-ai încercat niciodată să mă vizitezi, înainte. Azi ai fi putut doar să-mi telefonezi, dar în loc de asta, eşti aici.

— Sunt aici, repet eu, mai degrabă pentru mine decât pentru ea.

— S-a întâmplat ceva?

Chiar vreau să-i răspund, dar simt timpul apucându-mă de buric, trăgându-mă înapoi, silindu-mă să tac.

— Îmi pare rău, mai apuc să zic, chiar înainte ca

timpul să mă aducă din nou în prezent.

Strâng în pumni un colţ al pilotei de pe pat. Sofia a fost chiar aici. Încă simt mirosul şamponului ei.

Iar acum s-a dus. Sau mai degrabă am plecat eu. Eu am lăsat-o în trecut pe ea, nu invers.

Îmi bâzâie telefonul. Îl iau şi citesc mesajul primit.

„Ai aruncat chestia aia?” întreabă Ryan.

Mă uit la laptop. Stickul este încă înfipt în el.

„Da”, îi răspund.

Mă întreb cât de departe ajung puterile lui, dacă îşi poate da seama cumva că mint de la distanta la care se află.

* * *

Îl rog pe tata să ne întoarcem devreme la Berkshire şi este de acord să plecăm, în loc să se ducă la biserică. După cearta de ieri, cred că se bucură să scape de mine. Mamei nu-i convine, dar nu protestează prea tare.

— Phoebe nici măcar n-a apucat să stea la masă cu noi weekendul ăsta, zice ea bosumflată. Rămâi măcar până la prânz.

— Am o mulţime de treabă, zic eu. Vin şi weekendul viitor.

Ce nu spunem niciunul dintre noi este că lui Phoebe nu-i pasă dacă a stat sau nu la masă cu mine. Vreau să zic că este de treabă, pentru o soră, dar nu suntem apropiaţi. Pur şi simplu se întâmplă să locuim în acelaşi loc şi să fim de

acelaşi sânge.

Aşa că tata conduce prin Ipswich şi mă duce înapoi la şcoală. Imediat ce maşina opreşte în faţa clădirii de cărămidă a Academiei, trec repede pe lângă doctor, care aştepta să mă salute. Rămân şovăind în cadrul uşii, pentru că îl văd pe Doc îndreptându-se spre maşină să stea de vorbă cu tata, dar n-am timp să-mi fac griji despre ce discută.

Primul lucru pe care îl am de făcut este să găsesc o cale să scăpăm de oficialii guvernamentali. Definitiv. Problemele au început odată cu ei. Încep să mă gândesc dacă nu cumva din cauza lor n-am reuşit să-mi controlez puterile suficient de bine ca s-o salvez pe Sofia. Trebuie să fac cumva să ne descotorosim de ei. Iar pentru asta am nevoie de ajutor.

Mă duc ţintă spre camerele de la etajul grupului nostru şi bat la uşa lui Ryan.

— Ţi-am spus că reuşim, spune Ryan rânjind.

Se dă deoparte ca să pot intra în camera lui.

— Da, mint eu.

Stickul e în perfectă siguranţă vârât între saltea şi somieră la mine acasă.

— Fii atent, zic, am văzut prima înregistrare.

De obicei, Ryan se pricepe să-şi păstreze cumpătul, dar în clipa scurtă de când termin eu ce am de spus şi până se prinde el de înţelesul vorbelor, chipul îi este traversat de o străfulgerare. Îşi reia imediat masca calmă, dar nu-şi poate controla tulburarea din ochi.

— Ce-ai făcut? întreabă el cu voce egală, dar

care îmi dă totuşi fiori. Ţi-am spus să scapi de stick.

— Este în siguranţă. La mine acasă. Ascuns. Nu-l va găsi nimeni.

— Nu l-ar fi găsit nimeni nici pe vreun maidan de lângă casa ta.

Ridic din umeri.

— Le-am văzut. Cel puţin pe primele. Avem probleme mari.

— N-am fi avut nicio problemă dacă distrugeai nenorocirea aia.

Clatin din cap. Nu mă ascultă.

— Oficialii guvernamentali… au şi ei puteri.

Ryan înlemneşte.

— Poftim?

— Au şi ei puteri, la fel ca noi. Sau măcar unul dintre ei. Am observat ceva mai înainte, la Gwen. Ea crede că Sofia a murit. M-am gândit că şi-a pierdut încrederea în mine, dar acum… Şi doctorul se poartă ciudat. La început mi s-a părut de partea lor, dar acum cred că oficialii… modifică realitatea. Sau cel puţin percepţia noastră asupra realităţii. Ne fac să credem că nu avem puteri. Eu sunt imun, pentru că mă pot întoarce în timp şi văd cum era realitatea înainte s-o modifice ei.

Ryan mijeşte ochii şi cade pe gânduri.

— Iar eu sunt imun pentru că…

Vocea i se stinge.

— Probabil că ţine de natura puterilor tale. Telechinezia şi telepatia. Tu ai un control superior asupra minţii proprii, aşa că nu te pot influenţa.

Pe faţa lui Ryan se întinde un rânjet.

— Da, zice el, asta trebuie să fie.

— Dar fii atent, da? Şi începe să te gândeşti cum putem scăpa cu adevărat de ei. Toată lumea crede că sunt de la guvern, dar eu nu ştiu ce să zic. Poate că or fi, dar sunt periculoşi. Încearcă să ne distrugă.

— Da, zice Ryan. Sunt de acord cu tine. Dar, frate, weekendul viitor distruge stickul ăla!

— Da, bine, zic eu şi mă îndrept spre uşă.

— Mulţumesc, zice Ryan.

Este cel mai amabil lucru pe care mi l-a spus vreodată. De obicei de-abia dacă mă bagă în seamă. Nu suntem prieteni, abia dacă vorbim. Dar acum se străduieşte din răsputeri.

Vrea cu adevărat ca stickul să dispară.

După ce plec, Ryan închide uşa în spatele meu şi o împinge până când face clic. Nu avem încuietori la uşi – cel puţin nu unele pe care să le controlăm noi. Dr. Franklin ne-a avertizat că există proceduri prin care uşile să poată fi încuiate, în caz că puterile vreunuia dintre elevi scapă complet de sub control şi că suntem mai în siguranţă la noi în camere decât oriunde în altă parte, dar de când sunt aici nu s-a întâmplat niciodată să fim zăvorâţi. Şi totuşi, am senzaţia că Ryan ar fi vrut să poată încuia uşa după mine imediat ce am plecat. Ezit, gata să-i bat din nou la uşă şi să-i mai cer nişte răspunsuri, dar nu prea ştiu ce să-l întreb. Se întâmplă ceva ciudat cu Ryan, în ultima vreme. Nu se poartă ca de obicei.

Poate că oficialii încep să-l controleze şi pe el.

— Bo.

Gwen vorbeşte încet, ca şi cum n-ar vrea s-o audă nimeni, dar se îndreaptă pe hol direct spre mine.

— Te-ai întors.

Dau din cap că da.

— Ai vorbit cu Ryan.

Ridic din umeri.

— Şi?

Gwen se încruntă. Înainte de dispariţia Sofiei, erau cele mai bune prietene, mereu nedespărţite. Eu n-am fost niciodată apropiat de Ryan şi nimeni nu-i cu adevărat prieten cu Harold, aşa că am stat cu cine s-a nimerit. Faptul că eram împreună cu Sofia m-a plasat cumva în grupul lui Gwen, dar nu cred că ea m-a considerat vreodată prieten cu adevărat.

— Ascultă, zice Gwen coborând tonul, în timp ce mă conduce spre camera mea. Să nu ai prea multă încredere în Ryan, da?

— De ce? o întreb.

Ryan nu-i preferatul meu pe lumea asta, dar face parte din grupul nostru. Spre deosebire de oficiali.

Gwen trage cu ochiul spre camera lui.

— Nu-mi place de el, zice ea fără menajamente. E un ticălos.

— Da, sigur, pufnesc eu, toată lumea ştie asta. Dar este ticălosul nostru.

Gwen clatină din cap. Am ajuns deja în dreptul uşii mele, dar niciunul dintre noi nu pleacă.

— Nu-i aşa. El nu este ca noi. Tu ne vezi pe mine, pe el şi pe Harold ca făcând parte din

acelaşi grup. Ca pe o echipă. Dar lucrurile nu stau aşa.

— Şi pe Sofia, adaug eu, căutând ochii lui Gwen. Şi ea face parte din grupul nostru.

— Şi pe Sofia, zice Gwen, şovăind să-i rostească numele. Înainte să fi murit, adaugă ea, insistând uşor pe ultimul cuvânt şi aşteptând îngrijorată să vadă cum voi reacţiona.

Dar mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă cu ea încă de când am stat de vorbă în foaier, înainte de weekend. Cuvintele ei de acum îmi confirmă asta. Indiferent ce realitate încearcă să ne impună oficialii, ea a căzut în plasă.

— Dar, Bo… nu-i aşa, continuă Gwen. Nu suntem o echipă. Sau cel puţin Ryan nu este în echipă cu noi. Nu se gândeşte decât la el. Nu-i pasă de tine, de mine sau de oricine altcineva de la Berkshire. Nu-i pasă decât de el însuşi.

— Nu înţelegi, zic eu. Ryan încearcă să salveze Academia.

— S-o salveze? De ce anume?

— De oficiali şi de ce pun ei la cale.

Gwen se încruntă şi mai tare.

— Nu ştiu cum să te fac să înţelegi decât într-un singur fel, zice ea. Nici Sofiei nu-i plăcea Ryan.

Ridic din umeri.

— Nimănui nu-i place Ryan cu adevărat.

— Nu, zice Gwen cu o voce foarte gravă. Sofiei nu-i plăcea *deloc*.

Mijesc ochii, încercând să înţeleg ce îmi ascunde.

— De ce nu-i plăcea?

— Avea motivele ei şi n-am de gând să le trădez chiar dacă ea nu este aici. Dar nu-i plăcea. Nu avea încredere în el. Şi n-ar trebui să ai nici tu.

Capitolul 25

Mă duc la mine în cameră şi închid uşa.

Nu pot avea încredere în doctor. Este manipulat de oficialii guvernamentali.

Nu pot avea încredere în părinţii mei. Ei îl cred pe doctor.

Nu pot avea încredere în Ryan. Poate că vrea să mă ajute să scap de oficiali, dar Gwen are dreptate: mă ajută pentru că ceea ce doresc eu corespunde cu ceea ce doreşte el. Dacă asta se schimbă, Ryan nu va şovăi să mă lase baltă.

Nu pot avea încredere în nimeni.

Chem fluxul timpului şi mă concentrez asupra vârtejului negru în care se află anul 1692. Nu mă pot duce acolo şi nu o pot scoate nici pe Sofia, dar mă voi duce cât de aproape pot în timp, poate reuşesc astfel să ajung la Sofia.

Mă frec pe ceafă. Toate încercările zadarnice de a-mi salva prietena mă slăbesc fizic şi mental. Mă simt *epuizat*, dar nu mă pot da bătut.

Mă întind şi apuc firul roşu acolo unde intră în vârtej, îmi alunecă printre degete ca apa, dar reuşesc să prind alte fire care duc spre un moment apropiat de cel când am lăsat-o pe Sofia în trecut. Le ţin cu toată puterea, scrâşnind din dinţi ca să suport durerea pe care mi-o provoacă smucitura lor şi refuzând să le dau drumul. Mă

oţelesc pentru luptă şi mă agăţ de firele timpului cu aceeaşi disperare cu care m-aş agăţa de o frânghie dacă aş fi deasupra prăpastiei, dar pe urmă simt zvâcnetul bine cunoscut din corp şi o dulce eliberare, atunci când timpul mă lasă să alunec prin crăpăturile lui.

Stau pe o pajişte.

Nu, nu-i tocmai o pajişte. E iarbă, dar pământul este nisipos. Sunt categoric tot pe insulă. Mă întorc. Nici urmă de Academie sau de ruinele taberei pentru copii bolnavi.

Casă, însă – cea construită în Salem –, se ridică înaintea mea. Partea de lemn este zugrăvită în alb strălucitor, proaspăt, iar cărămizile hornului încă nu sunt pătate de funingine.

Mă îndrept spre casă. Este cald şi soarele e sus pe cer, dar chiar şi aşa iese fum pe coş. În spatele ferestrelor de sticlă întunecate, pare părăsită: nu-i nimeni şi sunt doar câteva piese de mobilier – o masă şi două scaune, dintre care unul răsturnat, ca şi cum locatarii ar fi plecat în grabă. Dar cineva trebuie să fie aici, sau în apropiere. Focul din vatră arde ca şi cum tocmai ar fi fost aprins.

Strig în şoaptă numele Sofiei. Niciun răspuns. Ar putea totuşi să fie aproape, dar invizibilă, ascunsă. Nu de mine, de altceva sau de altcineva.

Uşa casei este puţin întredeschisă; intru şi o strig pe nume.

Nimic.

Trebuie să fie pe undeva pe aici. Firele timpului m-au adus în acest moment cu un motiv, mă conectează cu ea.

Ies din nou pe verandă. La Berk, în timpul meu, faleza de lemn străbate partea mlăştinoasă a insulei şi creează un fel de rezervaţie naturală pentru păsări şi pentru moşii care vor să se uite la ele.

În acest timp nu există decât apă neagră şi umbre. Locul perfect în care să te ascunzi.

Las în urmă casa şi mă îndrept spre sălbăticia mlăştinoasă. Insula e întinsă, aş putea-o cerceta întreaga zi fără să o acopăr pe toată. Asta-i ciudat, pentru că în vremea mea, insula mi se pare mică. Nimic de făcut aici. Niciun loc în care să te duci. Dar dacă adaugi şi mlaştina, de fapt e mare.

Destul de mare încât să poată ascunde o fată cu puteri speciale venită din viitor.

Pe măsură ce mă apropii de mlaştină, terenul devine tot mai noroios. Mlaştina nu-i adâncă – până la genunchi, în majoritatea locurilor, sau în cel mai rău caz până la brâu –, dar apa rece şi murdară îmi pleoscăie printre degetele de la picioare într-un fel scârbos. Pantofii nu-mi sunt de niciun folos.

„Sofia trebuie să fie aici”.

Oare să se fi dus la far? Era construit deja? Sau poate că acolo nu-i decât o plajă pustie, la fel ca în sudul insulei, unde va fi Berkshire într-o bună zi? În orice caz, nu am multe variante. Trebuie să aleg o direcţie, aşa că pornesc către nord-est, spre far… sau spre locul unde se va ridica farul cândva.

Liniştea mlaştinii este ciudată şi tulburătoare. Văd prin apă cum înoată peştişorii în jurul picioarelor mele şi cum ţâşnesc aiurea când

înaintez clipocind. În timpul meu, mlaştina este mâloasă, dar acum apa e limpede şi orizontul mai larg. Un piţigoi spintecă aerul într-o explozie de culoare şi îmi aduce aminte de casa Sofiei.

Aud oameni.

Mă las pe vine după un pâlc de trestii, atât de jos, încât apa îmi ajunge până la gât. Cei pe care i-am auzit sunt călare şi se opresc nu departe de mine. Caii alungă muştele verzi cu cozile şi fornăie atât de tare, încât sunt sigur că bărbaţii nu mă pot auzi.

— Nouăsprezece, zice unul dintre ei.

— Într-adevăr?

— În Salem. Nouăsprezece.

Primul bărbat pare ceva mai în vârstă.

— Ce nebunie!

Ciulesc urechile ca să aud mai bine. Bărbaţii au voci sonore şi grave, dar vorbesc cu accent şi abia dacă înţeleg cuvintele.

— Câte în închisoare? întreabă cel mai tânăr.

Rămân cu gura căscată pentru că îmi dau seama în cele din urmă despre ce vorbeşte primul bărbat. Nouăsprezece. Nouăsprezece vrăjitoare. Nouăsprezece *oameni*. Spânzuraţi. Zdrobiţi. Omorâţi.

Pornesc din nou la drum, îndepărtându-se de ascunzătoarea mea.

Mă ridic în picioare. Bărbaţii s-ar putea întoarce şi m-ar vedea, dar tot mă ridic. Ei ştiu ce se petrece. S-ar putea să ştie şi dacă Sofia se află printre cei ridicaţi.

— Cincizeci sau meu mulţi, zice bărbatul mai în

vârstă.

O iau la fugă după ei, fără să-mi pese că fac zgomot.

— Negrul va fi cu siguranţă următorul atârnat în ştreang, adaugă primul.

— Este de-al diavolului, fără îndoială.

Strig după bărbaţi să se oprească, iar ei întorc caii imediat. Alerg spre ei stropind apă în jur. Dar oricât de tare alerg – şi mă încordez din toate puterile, muşchii tânjesc să mă tragă înainte – abia dacă avansez doi centimetri. Stropii de apă se opresc în aer în jurul meu.

Timpul mă smuceşte înapoi la Berkshire.

Capitolul 26

Fir-ar să fie!

M-am întors de unde am plecat.

Dar nu în dormitorul meu călduros şi plăcut.

Nu, înapoi în mlaştină. Fără pantofi.

Măcar sunt aproape de faleză. Mă ridic pe scândurile de lemn şi pornesc ud leoarcă în călătoria ruşinoasă înapoi spre Berkshire, rugându-mă să nu mă vadă nimeni când ajung.

Dau greş din nou.

Dr. Franklin este acolo, mă aşteaptă. Are în mână o lanternă şi o staţie radio, iar la intrarea principală mai sunt şi alţi membri ai personalului. Se pregăteau să plece în căutarea mea.

Grozav!

— Ce ai făcut? strigă dr. Franklin, în timp ce ceilalţi se întorc la treburile lor. Unde îţi sunt

pantofii?

Încerc să mă gândesc la un răspuns, iar între timp el se schimbă la faţă.

— E vorba despre Sofia, aşa-i? întreabă pe un ton mai blând.

Dau din cap că da, sperând că poate o să înţeleagă ce vreau să spun cu adevărat – că încercam s-o salvez, adică. Oare cât din ce-o priveşte pe Sofia şi din realitatea situaţiei în care se află i-au şters din minte oficialii? Cât de mult a pierdut deja controlul asupra amintirilor şi a propriei lui realităţi?

— Du-te să te schimbi, zice doctorul şi pe urmă vino în biroul meu.

* * *

Aş avea nevoie de un duş, dar doctorul nu mi s-a părut dispus să aştepte, aşa că trag pe mine nişte haine murdare şi mă îndrept către biroul lui. Uşa este deja deschisă. Aud înăuntru voci furioase care vorbesc pe ton scăzut.

Prima dată o aud pe dr. Rivers, dar nu disting ce spune. Apoi începe să vorbească domnul Minh.

— Trebuie să vă spun că suntem foarte dezamăgiţi de acest loc, dr. Franklin. Foarte dezamăgiţi. Poate că şcoala dumneavoastră e particulară, dar tot trebuie să respecte legile statului Massachusetts.

— Nu încălcăm nicio lege! protestează doctorul, acoperind vocea domnului Minh. Accidentul Sofiei n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, şi am

colaborat pe deplin cu reprezentanţii legii!

Mă trag înapoi. Deci oficialii guvernamentali i-au sucit minţile doctorului într-atât încât a chemat reprezentanţii legii?

— Desigur că aşa ceva n-a fost *planificat*, zice domnul Minh aspru, aproape cu cruzime. Cu toate acestea, s-a *întâmplat* şi încercăm să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla din nou. Ceea ce, sincer, nu sunt convins că această şcoală poate garanta. Am rămas şocat să-l văd pe unul dintre elevii dumneavoastră întorcându-se astă seară atât de târziu la şcoală. Cum îi ţineţi în frâu pe elevi, dacă unul dintre ei a putut hoinări noaptea prin mlaştină?

La naiba! Nu mi-am dat seama că m-au văzut şi ei.

Doctorul îngaimă ceva, dar dr. Rivers îl întrerupe.

— Este pur şi simplu extraordinar de dezamăgitor nu numai că toate înregistrările video au fost complet distruse, dar şi că s-au pierdut fişierele de rezervă, aparent fără posibilitatea de a le înlocui.

— Ce încercaţi atât de tare să ascundeţi, dr. Franklin? strigă domnul Minh. Atâtea beţe-n roate mă fac să mă întreb dacă vreţi cu adevărat să ne dezvăluiţi ceva.

— Practicile mele au fost transparente de la bun început! strigă doctorul la rândul lui. Iar pentru mine cei mai importanţi sunt elevii – nu voi şi nu rapoartele voastre blestemate.

— Asta vrem să vedem, zice dr. Rivers cu voce

clară şi fermă, oprind cearta celor doi bărbaţi. Vrem să vedem că puneţi elevii pe primul plan. Dar este limpede că e ceva în neregulă la Academia Berkshire. Băiatul acela s-a întors ud leoarcă şi duhnind a mlaştină. De ce i s-a permis să iasă afară singur la ora asta? Putea să-şi facă rău – lui sau altora.

Asta este o aluzie la puterile mele? Dacă da, doctorul nu o înţelege.

Domnul Minh spune încet ceva neinteligibil, dar orice ar fi, e limpede că l-a jignit tonul nervos al doctorului Franklin.

Împing uşa şi o deschid mai tare. Balamalele scârţâie şi discuţia lor se întrerupe.

— Bo, zice doctorul, uşurat să mă vadă.

— Mi-aţi spus să vin pentru o… de noapte, încep eu.

— O şedinţă de terapie, mă ajută doctorul. N-am vrut să aşteptăm până mâine dimineaţă ca să discutăm situaţia.

Dr. Rivers dă din cap, evident aprobator, dar domnul Minh e tot încruntat. Mă uit fix la el până când trece pe lângă mine şi pe urmă ies amândoi din birou.

— Discuţia asta a sunat dur, zic eu.

Dr. Franklin se prăbuşeşte pe scaunul din spatele biroului, ignorând cu desăvârşire comentariul meu.

— Mă îngrijorează că nu progresezi, îmi spune el direct.

— Eu… Eu încerc, domnule, zic, privindu-l fix în ochi.

„Încerc să ne salvez pe toţi”, aş vrea să-i spun.

Sofia mi-a spus să am încredere în doctor. Nu înţeleg de ce colaborează cu oficialii, dar…

— Aveţi un plasture, zic eu, uitându-mă la mâna doctorului.

El clipeşte surprins, apoi se uită în jos la plasturele înfăşurat în jurul degetului arătător.

— M-am tăiat când schimbam lama de la aparatul de ras. Bo, trebuie să stăm de vorbă despre Sofia, despre cum ai stagnat după moartea ei.

Cuvântul *moarte* mă loveşte din plin. Prima oară l-am auzit la Gwen, acum se poartă şi doctorul de parcă Sofia ar fi dispărut de tot. În timp ce cuvântul mi se învârte în cap, nu-mi pot dezlipi ochii de pe plasturele lui.

Doctorul poate să vindece. Puterea lui este *vindecarea*. Nimic pe lumea asta nu-l poate răni astfel încât să aibă nevoie de un plasture. O tăietură de lamă de ras? Trebuia să dispară în două secunde. L-am văzut revenindu-şi din răni mult mai grave.

— Bo? zice doctorul. Mă asculţi?

Un test. Îl voi supune unui test.

Îi spun o glumă pe care mi-a spus-o el acum o lună sau două. Râde politicos, ca şi cum n-ar mai fi auzit-o niciodată în viaţa lui.

— Vă amintiţi când v-am povestit despre broasca mea ţestoasă de acasă, Shelly? îl întreb. Cum a omorât-o tata din greşeală şi apoi m-a minţit?

Nu i-am spus niciodată că aş fi avut o broască ţestoasă pentru că n-am avut niciodată. Am luat

întâmplarea asta dintr-un serial vechi de comedie la care mă uitam când eram acasă. Dar dr. Franklin dă din cap aprobator, ca şi cum ar şti exact despre ce vorbesc.

— Hai să discutăm acum despre Sofia, zice el. Sunt îngrijorat că te consideri vinovat şi n-ar trebui…

Îi dă înainte în acelaşi fel, bla, bla, bla, dar n-are niciun sens. Asta nu-i doctorul pe care îl cunoaştem cu toţii. Doctorul ăsta nu poate vindeca – nu ştie cum să vindece. Doctorul acesta mă tratează ca un consilier şcolar, nu ca un expert dintr-o şcoală pentru elevi cu superputeri.

Doctorul ăsta a uitat cum stau lucrurile cu adevărat.

Ryan şi cu mine chiar am rămas singurii care mai ştim adevărul.

— Îmi dau seama că nu înţelegeţi pe deplin ce spun eu acum, îi zic doctorului Franklin, uitându-mă direct în ochii lui. Dar vreau să ştiţi că eu n-am renunţat. Încă nu. Şi n-o să renunţ niciodată.

Doctorul oftează şi se afundă în scaunul din spatele biroului.

— Vorbeşti despre Sofia?

— O pot salva, zic eu, rugându-mă ca vorbele mele să străpungă ceaţa iluziei care înconjoară mintea doctorului. Pot să ne salvez pe toţi.

— Bo, zice dr. Franklin aplecându-se în faţă, cu ochii umezi de lacrimi. Bo, a murit. Sofia a murit. N-o poţi salva. S-a terminat.

Lumea împietreşte în jurul meu. Doctorul devine o statuie nemişcată. Norii care treceau prin faţa

lunii rămân pe loc. Ceasul de pe biroul doctorului se opreşte din ticăit. Cuvintele lui m-au rănit atât de profund, încât am oprit timpul fără să vreau.

Clipesc şi ceasul îşi reia tic-tacul. Chiar dacă dr. Franklin nu-şi dă seama ce am făcut, eu îmi dau seama şi ştiu că puterile mele continuă să fie reale.

Încă mai am o şansă.

— O pot salva, repet.

— Nu, zice el blând. Nu poţi.

Capitolul 27

Plec din biroul doctorului Franklin şi mă întorc agale în camera mea. Doctorul mă urmăreşte, de parcă s-ar aştepta să mă pierd pe drum.

Mă opresc în faţa uşii şi mă uit înapoi la el. În susul şi în josul culoarului, toate uşile sunt închise. Pe partea stângă, uşa de lemn masiv a bibliotecii este încuiată peste noapte, la fel ca şi uşile salonului comun şi ale sălilor de clasă. Pe partea dreaptă a holului sunt dormitoarele noastre. Al lui Harold, apoi al meu, al lui Ryan, al lui Gwen şi al Sofiei.

Pe fiecare dintre uşile lor există o încuietoare electronică numerică.

Şi pe uşa mea este una.

Până acum nu erau aici Mă uit mai bine. Panourile de control sunt din metal, dar au zgârieturi şi urme de lovituri şi par uzate.

— E vreo problemă? întreabă dr. Franklin.

Tresar; s-a apropiat neauzit şi acum aşteaptă să

intru în cameră.

— De când sunt astea aici? îl întreb.

— Dintotdeauna, zice doctorul. Bo, ora stingerii a trecut de mult.

— Dar...

— Bo.

Intru în camera mea şi dr. Franklin închide uşa după mine. Îl aud introducând codul încuietorii şi apoi aud bufnetul metalic al zăvorului.

Stingerea este respectată literalmente – becurile de deasupra capetelor noastre nu se pot aprinde între miezul nopţii şi ora şapte dimineaţa. Dar nu mă bag în pat. Mă duc la fereastră, unde lumina lunii pătrunde filtrată prin perdelele mele subţiri. Le trag în lături, sperând să pot zări ruinele din mlaştină, sperând să mă ajute, să-mi ofere puţină inspiraţie în legătură cu ce să fac mai departe ca s-o salvez pe Sofia.

Dar priveliştea este stricată de gratiile metalice de la ferestre.

Încerc să mă uit mai de aproape, însă fereastra nu se poate deschide. O împing cât de tare pot, dar rămâne de neclintit. Îmi scot telefonul şi folosesc lanterna lui ca să luminez gratiile. Sunt vopsite în negru, dar pătate de rugină, cu firicele roşcate pe la capete.

Gratiile astea par să se afle aici de destulă vreme.

În acelaşi timp, însă, nu erau aici şi înainte. Încuietoarea de la uşă, gratiile de la fereastră... nimic din toate astea n-a fost aici înainte să plec acasă în weekend.

Sting lumina de la telefon şi las întunericul să-mi învăluie camera. Pentru o clipă doar văd ceva lucind în depărtare – un foc, poate, sau doar nişte scântei. Par aproape de marginea mlaştinii, aproape de ruinele unde am pierdut-o pe Sofia.

Dar clipesc şi au dispărut.

Mă duc spre pat şi mă aşez turceşte în mijlocul lui.

Mi se derulează în minte înregistrarea de pe stickul USB. Nu era reală, ştiu bine, dar părea reală.

Şi astea par la fel – gratiile şi uşile încuiate. Ce ironie! Tocmai m-am întors dintr-o casă unde nu mi s-a permis nici măcar să am o uşă, iar acum mă aflu în spatele uneia zăvorâte.

Sar din pat şi încerc uşa. Nu se clinteşte.

„N-am avut niciodată încuietori”… mă gândesc, dar apoi apare imediat alt gând: „Ba da, am avut. Am avut întotdeauna”.

„Au fost mereu încuietori la uşi şi gratii de fier la ferestre”.

„Ba nu, n-au fost”.

* * *

Nu mai ştiu ce anume este real.

* * *

În afară de Sofia. Ea este cât se poate de reală. Poate că nu sunt în stare s-o văd decât în trecut, dar şi aşa ştiu că e reală. Încă simt pe buze gustul

sărutului ei, care îmi reaminteşte adevărul.

Înhaţ agenda de pe birou şi îi luminez paginile cu telefonul, alegând un weekend în care Sofia a rămas la Berkshire şi eu m-am dus acasă. Pipăi orbeşte după fluxul temporal, apuc firele acelei date şi asta practic mă aruncă în trecut, înainte s-o fi luat totul razna. Când deschid ochii, sunt tot la mine în cameră, dar agenda îmi confirmă că este 15 martie.

Dau buzna afară din încăpere. Încă nu-i ora stingerii, aşa că mă îndrept direct spre salonul comun. Dar întâi verific uşa în urma mea.

Nu există niciun panou numeric. Nicio încuietoare. Niciun fel de gratii la fereastră.

Ryan şi Harold sunt şi ei pe undeva pe aici şi există riscul să dau peste doctor sau peste altcineva din personal, dar sunt prea agitat ca să fiu grijuliu.

Deschid uşa salonului.

— Bo? zice Sofia, atunci când se întoarce.

Aproape că mă pierd.

— Sofia, îi şoptesc eu numele.

— Credeam că ai plecat deja.

— M-am hotărât să rămân. Mai bine stau aici. *Cu tine*.

Zâmbeşte.

— Mă pregăteam să văd un film, dar dacă ai prefera mai degrabă…

O opresc.

— Un film ar fi perfect.

Vreau să avem o întâlnire normală. Vreau doar să-mi reamintesc că ea este reală. Nu am nevoie

de mai mult de-atât.

Filmele din salon nu sunt cine ştie ce – nişte DVD-uri şi nişte discuri Blu-ray vechi de zece ani sau mai bine, multe cu filme pentru copii. Ryan are unele mai noi pe care le-a adus de acasă, dar nu ni le dă şi nouă. Le putem vedea numai când are el chef.

— Ce zici de ăsta? întreabă Sofia, luând discul cu *Titanic*.

Izbucnesc în râs.

— Era filmul preferat al surorii mele când era mică.

— E prea de fete?

Sofia dă să pună discul la loc pe raft.

— Nu contează, e bun, zic eu.

Trag două fotolii-pară în faţa televizorului, în timp ce Sofia pune discul în playerul străvechi. Se lasă apoi să cadă pe fotoliul roşu de lângă mine şi se reazemă de umărul meu. Capul ei găseşte locul perfect în care se potriveşte la mine pe piept, acolo unde mi se apropie braţul de corp, şi se cuibăreşte bine. Mă simt în al nouălea cer.

Mă uit la ea mai mult decât mă uit la film.

Cred că atunci când cineva a plecat de ceva vreme din viaţa ta, nu poţi să te gândeşti decât la lucruri mari. La marile păreri de rău, la *aş fi putut*, la *ar fi trebuit*. Sau la momentele importante, la amintirile care te vor însoţi pentru totdeauna, la acele clipe care ţi-au schimbat viaţa – primele săruturi, de exemplu, primele mărturisiri, primele responsabilităţi. Te gândeşti, de asemenea, şi la ultimele: ultimul sărut, ultimele cuvinte, ultimele

clipe împreună.

Dar primele momente, ultimele momente şi marile momente nu sunt o viaţă. Nu sunt un om. Nu sunt ceea ce iubeşti. Când te îndrăgosteşti, nu te îndrăgosteşti de primul sărut, te îndrăgosteşti de toate sărutările de după el. Momentele importante sunt grozave şi este limpede de ce ţi le aminteşti, dar lucrurile mici sunt cele care fac o persoană să fie reală: mirosul părului, căldura capului ei pe umărul tău, felul cum i se curbează urechea, felul în care îşi strânge picioarele sub ea când e destinsă, micile oftaturi şi mormăieli pe care le scoate când se uită atât de concentrată la un film, încât uită că scoate zgomote. Marile momente sunt doar fotografii din mintea ta; mărunţişurile sunt adevăratele amintiri.

Mâine, când clipa aceasta va fi dispărut, eu voi continua să păstrez senzaţia Sofiei cât de mult voi putea. Voi încerca să-i simt capul pe umărul meu. Respir adânc şi îi reţin mirosul. Asta îmi doresc să-mi amintesc.

Ştiu însă că acestea vor fi primele amintiri care vor dispărea, la fel ca de obicei. Lucrurile mărunte se estompează şi lasă în urmă doar crochiuri care nu sunt câtuşi de puţin reale. Îmi va rămâne doar ideea de Sofia, nu realitatea.

Iar asta nu va fi niciodată de-ajuns.

Capitolul 28

Chiar dacă ultima oară m-am uitat la filmul ăsta când aveam zece ani şi Phoebe m-a obligat să-l

văd de ziua ei, încă îmi amintesc mare parte din poveste: băiatul, fata, iubirea interzisă, vaporul care se scufundă. Totul se desfăşoară mai mult decât previzibil, dar tot o trag pe Sofia mai aproape atunci când Rose îi spune lui Jack că n-o să-l părăsească niciodată.

— Ce rău îmi pare pentru ea, zice Sofia, iar eu mă abţin să nu râd când îi văd ochii strălucind.

— Pentru ea? Nu ea moare.

Sofia clatină din cap.

— Uneori, moartea mi se pare mai uşoară decât vinovăţia.

Filmul nu s-a terminat, dar ea se retrage pe fotoliul ei, departe de mine.

— Nu eşti aici cu adevărat, aşa-i?

Ridic capul.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut mai devreme plecând cu tatăl tău. Purtai alte haine. Şi ai părul mai lung decât acum câteva ore. Ai venit prin timp, nu-i aşa? zâmbeşte ea strâmb.

O sărut pe nas.

— Da. Vin din viitoooooor!

Flutur din degete spre ea, iar ea chicoteşte. Pe urmă chipul îi devine serios.

— Este deja a doua oară, zice. Cel puţin a doua.

Cum nu-i răspund, adaugă:

— Şi de Crăciun a fost la fel. Ai venit să mă vezi. Acum, din nou. Nu ai niciun motiv să te întorci în timp numai ca să te uiţi cu mine la o prostie de film. Ceva nu-i în regulă.

„Tu eşti prizonieră în trecut, iar eu încep să nu

mai disting ce este real şi ce nu, pentru că la Berk au venit nişte oficiali guvernamentali suspecţi care s-ar putea să se joace cu percepţia mea asupra realităţii, iar eu nu ştiu cum să fac să te salvez pe tine, ca să nu mai zic de întreaga şcoală”.

— Totul este bine, zic eu.

Sofia se încruntă.

— Nu-i adevărat. Spune-mi despre ce-i vorba. Poate că sunt în stare să te ajut.

Timpul nu funcţionează astfel. Intenţia mea contează. Dacă îi spun Sofiei prea mult, voi fi tras înapoi în prezent.

— M-am întors doar ca să te văd pe tine.

Imediat după ce rostesc cuvintele, îmi dau seama că le-am ales greşit.

— Pe mine? Dar ce mi s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, zic eu repede, ridicând palmele. Numai că… Încă încerc să-mi înţeleg puterile. M-am trezit aici şi m-am gândit: de ce să nu mă relaxez puţin?

Sofia ridică dintr-o sprânceană, dar abandonează subiectul.

— Cum mai merge treaba cu puterile tale?

Ridic din umeri.

— Încă învăţ.

— Poţi rămâne într-un loc mai multă vreme, zice ea. Au trecut peste două ore şi încă eşti aici.

Aş vrea să pot rămâne pentru totdeauna, dar ştiu că nu pot. Mai sunt doar vreo două ceasuri până la ora stingerii şi fiecare secundă petrecută cu Sofia este furată unui trecut pe care nu am cu adevărat dreptul să-l invoc.

— Ai sărit vreodată din trecut în alt moment din trecut? mă întreabă Sofia atunci când pe ecran începe să curgă genericul, iar ea opreşte volumul.

— Ce vrei să spui?

— Adică m-ai putea lua de aici ca să mă duci pe Titanic? Mă refer la vapor.

— Nu văd de ce n-aş putea.

De obicei, atunci când sunt în trecut, încep să simt presiunea propriului timp, ca şi cum un elastic m-ar trage înapoi acasă. Dar acum nu se întâmplă asta. Sofia reprezintă casa mea mai mult decât orice alt punct din timp. Cu ea mă pot duce oriunde.

Pe chip îi înfloreşte un zâmbet şăgalnic.

— Atunci, hai s-o facem, zice ea. Hai să mergem pe vapor. Doar o clipă. Să vedem cum este.

— Cred că arătăm cam aiurea, zic eu, uitându-mă la blugi şi la tricoul pe care îl port.

— Fac eu să fim invizibili, răspunde Sofia. Şi nu-mi pasă dacă ne pot vedea, vreau doar să mă uit cum arată vasul.

Încuviinţez.

— Lasă-mă o secundă, zic şi mă concentrez asupra fluxului temporal.

Am mai încercat să mă duc pe Titanic. Phoebe obişnuia să mă pună să mă joc cu ea, iar în timp ce o dădeam în leagăn, striga că e regele lumii. Am căpătat puterile abia la liceu, dar îmi amintesc cum mă jucam cu ea de-a prefăcutul până când totul părea real. Evident că unul dintre primele locuri în care am încercat să mă duc cu noile mele puteri a fost Titanicul. Dar m-am dus cu gândul să

avertizez lumea în legătură cu aisbergul, aşa că timpul m-a tras înapoi. Pe urmă, locul a rămas blocat şi n-am mai reuşit să mă întorc niciodată.

De data asta am alte intenţii. Vreau doar să văd nava, să stau pe punte şi să mă uit la stelele de deasupra mării îngheţate, poate să observ chiar şi aisbergul, dar fără să spun nimic. Acum ştiu că este un moment din timp care nu poate fi schimbat.

Cercetez fluxul timpului, căutând ziua din aprilie 1912 când vaporul a dispărut într-un ocean mult mai mare decât el.

— Gata? întreb, pipăind după mâna Sofiei.

Degetele Sofiei se strecoară între ale mele şi mă apucă strâns.

— Gata, şopteşte ea.

Mă uit la ea şi văd că fluxul temporal se înfăşoară în jurul ei la fel cum se înfăşoară şi în jurul meu. Firele se unduiesc ca nişte vălurele la suprafaţa apei şi alunecă uşor pe deasupra corpului Sofiei. Este limpede că ea nu poate vedea ce văd eu, dar mă întreb dacă simte cum firul propriului ei prezent, al viitorului şi al trecutului se încolăceşte în jurul ei, dacă simte în vreun fel firul roşu care ne leagă, sau felul în care se rupe brusc în anul 1692.

Se întoarce şi îmi zâmbeşte. O strâng de mână, iar cealaltă mână o întind după punctul întunecat din fluxul timpului care reprezintă noaptea în care s-a scufundat Titanicul. Firele sunt atât de reci, încât îmi ard pielea, dar nu le dau drumul şi simt obişnuita smucitură în buric atunci când sunt tras

în trecut.

La început văd numai întuneric şi nişte puncte luminoase – *stelele*, mă gândesc, dar nu, sunt mai mult de-atât, sunt luminile vaporului care licăresc pe oceanul pustiu. Sofia mă strânge şi mai tare de mână şi în urechi ne răsună zgomotul chilei care despică valurile, în vreme ce scândurile punţii devin solide sub tălpile noastre.

Imediat ce aerul rece ne atinge pielea, Sofia ne face pe amândoi invizibili. Nu mi-am dat seama până acum că puterile ei au devenit atât de mari – nu e ca şi cum vorbim despre puterile noastre atunci când ne întâlnim –, iar gândul că ar putea cumva să rămână nevăzută în Salem parcă mă linişteşte puţin.

O simt apropiindu-se în grabă de mine. Aş vrea să-i dau drumul la mână ca s-o iau de după umeri, dar mă mulţumesc să-mi sprijin bărbia pe creştetul ei.

— E ger aici! şopteşte.

— Numai la asta te poţi gândi? o întreb zâmbind.

O trag de-a lungul scândurilor netede ale punţii şi o întorc astfel încât în loc să vadă valurile întunecate ale oceanului, să se poată uita la vaporul splendid şi bine luminat pe care ne aflăm. I se taie răsuflarea şi o simt cum lasă capul pe spate ca să se poată bucura cât mai mult de exteriorul navei.

— E minunat, şopteşte.

— Haide, îi spun şi o trag spre parapet.

Cu spatele la lumini, putem vedea cerul fără

sfârşit şi stelele. E puţină lume afară la ora asta din noapte, doar câţiva bărbaţi îmbrăcaţi elegant care vorbesc încet şi câţiva muncitori. Pipăi fluxul timpului şi îmi dau seama că este aproape miezul nopţii.

E aproape momentul când Titanicul se va izbi de aisberg.

Sofia se întoarce stângaci, continuând să mă ţină de mână ca să rămânem invizibili amândoi, cu spatele spre parapet şi cu ochii aţintiţi în continuare asupra vaporului enorm. Eu mă uit însă în direcţia opusă; scrutez întunericul, încercând să observ aisbergul. Luna nu-i pe cer şi nu pot vedea decât strălucirea stelelor şi luminile vaporului reflectate în valurile dinaintea noastră. Se aude un clopot şi vasul îşi schimbă direcţia destul de brusc ca să ne facă să ne pierdem echilibrul. Sofia mă strânge de mână cu toată puterea.

Bărbaţii care stăteau de vorbă se ridică în picioare şi pe urmă pleacă împreună spre cabine. Imediat ce nu se mai zăresc, Sofia dă drumul mâinii mele.

— Ne-ar putea vedea cineva, zic eu, când redevenim amândoi vizibili.

— Oricine ne-ar vedea acum n-ar mai putea să povestească, răspunde Sofia.

Îmi ia o clipă să-i înţeleg cuvintele. Acum nu ne-ar mai putea vedea decât vreun muncitor, cineva neimportant, cineva care n-ar merita un loc pe bărcile de salvare.

Încă auzim la distanţă semne de viaţă – voci

care străbat văzduhul nemişcat al nopţii, copii care râd şi aleargă pe promenadă – dar pe punte suntem singuri, numai noi, stelele, mirosul de ulei de lemn şi aerul rece şi aspru.

Sofia îşi freacă braţele.

— Ştiam că o să fie frig, dar mi se pare chiar exagerat, zice ea.

— Vrei să intrăm? o întreb.

Ne-am putea strecura invizibili prin încăperile elegante, ne-am putea uita la opulenţa care urmează să se scufunde în uitare.

Sofia clatină din cap.

— Am crezut că o să vreau să văd totul, dar bărbaţii aceia… Nu vreau să mai văd niciun om, zice ea.

O trag mai aproape şi o cuprind în braţe.

— Vrei să plecăm? o întreb, chemând deja fluxul temporal.

Zgomotul copiilor care se joacă şi aleargă devine mai puternic şi îi atrage atenţia Sofiei, care se răsuceşte în braţele mele.

— De ce sunt copiii aceia afară atât de târziu? întreabă.

— Vin încoace, zic, şi o apuc de mână. Repede…

Ne face invizibili pe amândoi fără să mai spună nimic. Aud vocile copiilor şi mai bine – sunt un băiat şi o fată, se apropie de noi. Mai sunt şi alte zgomote – strigăte ale adulţilor, bătaia unui clopot…

Pe urmă, vaporul se izbeşte de aisberg.

Capitolul 29

Impactul are loc în lateral şi este destul de puternic ca s-o facă pe Sofia să se dezechilibreze, dar o ţin bine şi n-o las să cadă. Pe puntea netedă se împrăştie bucăţi de gheaţă, iar Sofia se apleacă s-o atingă, mângâindu-i cu degetele suprafaţa rece. Copiii din apropiere ţipă, iar eu simt ceva ca un fel de descărcare de electricitate statică între mâna Sofiei şi mâna mea, care ne menţine invizibili.

— Asta a fost, zice ea.

O bucată de gheaţă izbeşte puntea în locul unde stăm şi aproape că ne loveşte, iar eu o trag pe Sofia într-o parte. Copiii pe care îi auzeam dau fuga şi încep să se joace cu bulgărele de gheaţă de parcă ar fi o minge de fotbal.

— Ia uite! zice fetiţa. Uită-te la mine!

Se dă în spate să şuteze din nou în gheaţă, dar alunecă şi cade, lovindu-se mai întâi de parapetul metalic, apoi de puntea din lemn masiv.

— Pheebs! strigă băiatul şi dă fuga la ea.

„Nu. Nu. Nu. Asta este imposibil”.

— Par… moderni, îmi şopteşte Sofia.

Fetiţa plânge şi se ţine de un braţ. Băiatul se lasă în genunchi în faţa ei şi o apucă de cealaltă mână.

Apoi dispar.

Simt un şoc în tot corpul, de parcă fluxul timpului m-ar trage înapoi. E violent, dur şi dureros şi sunt teribil de bucuros că o ţineam deja pe Sofia în braţe. Când deschidem ochii, suntem pe podeaua din salonul de la Academie, respirăm

greu şi lumea se învârte în jurul nostru.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Sofia, încă gâfâind şi încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Eram eu.

— Poftim?

Are privirea răvăşită şi mă întreb dacă simte durerea revenirii în prezent la fel de tare ca şi mine. Sunt bucuros că m-am întors aici, alături de ea cea din trecut, şi că n-am fost aruncat direct în propriul meu prezent.

— Eram eu, repet. Băiatul. Iar fata este – era – sora mea, Phoebe.

— Poftim? Cum se poate?

Mă ridic în picioare. Aş vrea să pot păşi, dar lumea încă se învârte prea tare ca să încerc.

— Eram eu, rostesc din nou.

Phoebe chiar a fost pe *Titanic*. Ne jucam afară pe vremuri şi ne prefăceam că suntem pe vapor, dar nu mi-am dat seama că am dus-o cu adevărat acolo. Însă aşa s-a întâmplat. Înseamnă că aveam puterile de mic, numai că nu mi-am dat seama de ele? Nu le-am înţeles? Mi s-a părut că mă prefăceam?

— Ai imaginaţie bogată.

— Ţie ţi s-a întâmplat vreodată asta? Ai avut şi tu puterile încă de când erai mică?

— Am fost întotdeauna foarte bună la v-aţi ascunselea.

Îmi trec degetele prin păr. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat asta, şi totuşi, într-un fel, îmi amintesc.

Luminile din salon se sting şi se aprind.

— Trebuie să plec, zice Sofia.

Felul în care mă priveşte mă face să înţeleg că nu se referă numai la stingere. E vremea şi pentru mine să plec, să mă întorc în timpul meu. În timpul meu fără ea.

Se ridică şi vine lângă mine, cuprinzându-mi mijlocul cu braţele şi îngropându-şi faţa în pieptul meu.

— S-a întâmplat ceva rău, nu-i aşa? şopteşte ea.

Dau din cap că da, incapabil să vorbesc.

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe buze. Nimic pătimaş, un sărut mai degrabă trist, o apăsare uşoară pe buzele mele care se sfârşeşte prea repede.

— Dacă aş putea controla realitatea, aşa ar arăta viaţa mea tot timpul. Momente magice unul după altul alături de tine, zice ea, lipindu-se de mine.

— Şi viaţa mea ar fi la fel, zic eu, şi vocea mi se frânge.

— Indiferent ce s-a întâmplat, a meritat, zice Sofia. Şi ţine minte ce-am spus mai devreme.

Luminile pâlpâie din nou. Ultimul avertisment.

— Ce-ai spus mai devreme? o întreb.

Mă sărută din nou, şi mai scurt de data asta, desprinzându-se deja de mine şi pornind spre uşă. Clipesc, văd firele timpului unduindu-se şi îl simt pe al meu trăgându-mă înapoi în prezent, departe de locul ăsta, de clipa asta, de ea.

Sofia nu se uită înapoi şi mă lasă în urma ei, singur, iar timpul mă înghite şi mă duce în punctul din care am pornit.

Capitolul 30

Phoebe

Încerc să nu mă uit prea mult la mine în oglindă. Nu m-am priceput niciodată să mă machiez şi mă simt cel mai în largul meu în blugi şi în tricou, dar îmi place să arăt bine. „Să mă gătesc”, ar zice bunica, deşi n-ar spune asta despre mine acum. Gătează însemna pentru bunica o bluză cu nasturi şi o fustă, nu un tricou bleumarin cu un elefant pe piept şi blugi zdrenţuiţi în partea de jos, pentru că sunt prea scundă şi i-am călcat pe tiv.

Mereu a fost ceva în neregulă cu mine, cel puţin în ochii bunicii. Nu că m-ar fi urât, dar fie stăteam cu picioarele prea desfăcute, fie vorbeam prea mult, fie eram tunsă prea scurt. Ceva mărunt, un subiect de discuţie care dovedea că nu eram suficient de bună.

Bo, pe de altă parte, era copilul preferat. „Are nevoie de mai multă dragoste”, spunea bunica, de parcă o îmbrăţişare în plus şi câteva complimente l-ar fi putut face mai bun. Poate că îl făceau. Era mereu fericit în preajma ei.

Mă îndepărtez de oglindă şi deschid caseta de bijuterii. E veche, o am de când mă ştiu şi e făcută din carton gros caşerat cu hârtie colorată în mai multe nuanţe de roz şi de violet. Deşi nu valorează mai nimic, în cutia asta sunt cele mai mari comori ale mele. Când o deschid, o mică balerină de plastic se învârte fără prea mare tragere de inimă.

Ar trebui să şi cânte ceva, dar şi-a pierdut muzica de mult.

La fundul cutiei, sub micul inel de argint pe care mi l-a dăruit primul meu prieten şi sub colierul cu monogramă pe care l-am primit când am împlinit şaisprezece ani, este o cutiuţă de catifea albastră. Îi scârţâie balamalele când o deschid. Dau deoparte hârtia împăturită de deasupra fără să o citesc. Ştiu ce scrie. *Dăruiţi mie de Joseph în ziua nunţii noastre*. Cu un an sau doi înainte de a muri, bunica a început să scrie de ce erau importante lucrurile pe care încă le mai păstra. Când s-a prăpădit, mama şi cu mine ne-am dus la ea acasă şi am găsit în multe locuri astfel de bileţele. Unele dintre ele se refereau la persoane pe care nu le cunoşteam – *Cumpărată când m-am dus cu Lauren în Connecticut* – iar altele vorbeau despre un trecut pe care nu ştiam că l-a trăit – *Primit de la mama când mi-am rupt mâna, 1962*. Mi-a plăcut mult să descopăr secretele ascunse în spatele obiectelor pe care eu le crezusem nimicuri. Un evantai de hârtie era un suvenir adus de fratele ei când fusese în Hawaii; un şirag de mărgele ieftine din plastic era primul obiect pe care i-l dăruisem eu. Şi stătea alături de bijuteriile de aur şi diamantele ei. Dar mama s-a săturat repede de bileţele şi a început să arunce lucrurile fără să le mai citească.

— Te fac să zăboveşti într-un trecut care nu-i al tău, a zis, arătând spre mormanul de lucruri ale bunicii pe care le pusesem eu deoparte.

Bunica mi-a dăruit cutiuţa albastră înainte să

moară, chiar dacă îi scrisese deja biletul care trebuia să rămână după moartea ei. Eram în şcoala generală, rămăsesem la ea peste noapte şi eram furioasă. Mama şi tata îl duceau pe Bo la un concert special din oraş ca recompensă că promovase toate materiile la sfârşitul clasei a opta. Nu că obţinuse cine ştie ce rezultate, doar că promovase. Eu aveam note aproape perfecte şi nu mergeam la niciun concert.

— Fratele tău s-a străduit mai mult decât tine, mi-a spus bunica, în timp ce ne uitam la un episod vechi din *Lege şi ordine* la televizorul ei de trei parale.

— Dar eu m-am descurcat mai bine decât el, am zis morocănoasă.

— Nu despre asta este vorba, a spus bunica, clătinând din cap. O să-ţi dau eu ceva.

S-a dus în living şi am auzit-o cotrobăind în comodă toată pauza de publicitate, apoi s-a întors aducând cutiuţa albastră de catifea. Mi-a pus-o în palmă şi pe urmă s-a aşezat lângă mine pe canapea, urmărindu-mă când i-am ridicat capacul.

Cerceii cu diamant dinăuntru sclipeau.

— Vreau să-i ai tu, a zis bunica.

— Pentru notele mari?

Am ridicat cutiuţa mai aproape de faţă, imaginându-mi cerceii strălucind în urechile mele.

— Nu, a zis bunica.

M-am uitat la ea.

— Vreau să-i ai pentru că fiecare om ar trebui să aibă ceva care să-l facă să se simtă special.

Amintirea asta mă face să zâmbesc, şi fără să

stau pe gânduri, scot cerceii de pe suportul lor de satin şi mi-i pun la urechi. Sunt mari şi strălucesc ca nişte cristale de gheaţă, atunci când întorc capul. Îmi strâng părul într-o coadă de cal ca să fiu sigură că nu le ascunde strălucirea.

Uneori, crescând alături de Bo, mă simt ca şi cum aş fi invizibilă. Cum ar putea familia mea să mă bage în seamă, când trebuie să-şi petreacă tot timpul supraveghindu-l pe el? Cerceii îmi aduc aminte că sunt mai mult decât o umbră.

Când cobor la parter, mama a pregătit deja un castron şi o cutie de cereale care mă aşteaptă.

— Ce porţi? mă întreabă ea.

Mă uit la elefantul alb de pe tricoul meu şi nu înţeleg ce vrea să spună.

— Sunt cerceii bunicii?

Simt o nuanţă acuzatoare în glasul ei.

Dau din cap că da.

— Phoebe, zice ea, aruncându-mi o privire care mă face una cu pământul, cerceii aceia sunt numai pentru ocazii speciale.

— Nu trebuie să fie, zic eu.

Se uită la mine ţuguindu-şi buzele.

— Sunt ai mei, adaug.

— Du-te! zice ea şi îmi arată scările.

Nu are rost să mă cert cu ea. Mă târăsc la etaj, scot cerceii şi îi las în camera mea, în cutiuţa lor albastră de catifea.

Mama a fost foarte strictă în privinţa regulii „ocaziei speciale” chiar de când mi-a dat bunica cerceii. Singura dată când i-am purtat a fost la înmormântarea ei.

Capitolul 31

Oficialii guvernamentali stau în biroul doctorului Franklin şi ne aşteaptă să venim la şedinţa de dimineaţă. Dr. Rivers are în mână un carnet şi un stilou. Domnul Minh are un reportofon.

Îmi cad ochii pe Ryan, care stă deja pe unul dintre scaunele albastre de plastic aranjate în semicerc în jurul biroului doctorului. Se uită încruntat înainte şi mă ignoră.

— Îmi pare rău, copii, zice doctorul, dar reprezentanţii oficiali vor audia şi ei şedinţa noastră de azi. Vă rog să vă purtaţi ca şi cum n-ar fi de faţă.

Asta nu va fi greu. Oricum toată lumea se comportă deja ca şi cum n-ar avea puteri, în afară de Ryan, iar el nu se va da de gol în faţa lor.

Mă aşez lângă Ryan, iar Gwen se aşază lângă mine. Este mai rezervată decât de obicei, şi bănuiesc că din cauza faptului că prezenţa oficialilor ne-a reamintit tuturor că ei sunt aici fiindcă Sofia nu mai e.

— Astăzi vreau să vorbim despre familie, zice dr. Franklin.

— Super, mormăie Ryan.

Dr. Rivers începe să scrie.

Mă gândesc la înregistrările pe care le-a furat Ryan. Erau toate modificate, dar arătau foarte asemănătoare cu ce se întâmplă acum aici.

— Asta nu-i real, murmur eu, închizând ochii şi amintindu-mi-o pe Sofia.

— Familiile noastre ne influenţează, continuă doctorul. Reprezintă o parte din ceea ce suntem, indiferent dacă ne place sau nu. În ce fel v-au influenţat pe voi familiile voastre?

Harold spune ceva ce restul nu putem auzi.

— Da, Harold? zice dr. Franklin, trăgându-se mai aproape de el.

Sper din tot sufletul că Harold a spus ceva relevant, nu chestiile lui obişnuite. Oficialii arată ca nişte vulturi, pândesc din birou şi ne aşteaptă s-o dăm în bară.

— Eu sunt adoptat, zice Harold ceva mai tare.

— Familia nu înseamnă neapărat legături de sânge, da? zice doctorul. Tatăl tău te iubeşte. Şi sunt sigur că părinţii tăi biologici au avut şi ei o influenţă asupra ta, chiar dacă nu ţi-i aminteşti.

— De exemplu, intervine Ryan, poate că de la ei ţi se trage nebunia.

Doctorul îl fulgeră pe Ryan din priviri.

— Mi-i amintesc, zice Harold, cu voce mai scăzută de data asta.

— Ce îţi aminteşti în legătură cu ei? întreabă doctorul.

Harold ridică din umeri.

— Suntem într-un loc sigur, adaugă dr. Franklin.

Privirea lui Harold alunecă spre oficiali şi nu spune nimic.

— Dar voi? în ce fel v-au influenţat familiile voastre? zice doctorul şi se uită roată prin cameră. Nu mă refer numai la părinţi. Poate fraţii voştri.

Ochii i se opresc asupra mea.

— Ce spui de sora ta, Bo? Fraţii deseori sunt

complementari. Poate că tu eşti atât de liniştit pentru că ea este zvăpăiata casei?

Spune asta pe un ton jovial, ca şi cum am împărtăşi o glumă. N-ar putea să se înşele mai mult. Phoebe, zvăpăiată? Nici pomeneală. Phoebe îşi măsoară emoţiile cu aceeaşi grijă cu care măsoară mama faina dintr-o reţetă, dând deoparte orice fir în plus din pulberea albă ca să aibă în cană exact cantitatea potrivită.

Doctorul încearcă din nou.

— Ţi-a influenţat ea viaţa în vreun fel.

— Nu, răspund eu.

— Ei, îmi vine greu să cred.

Doctorul ocoleşte semicercul şi se apropie de mine.

— Am crescut şi eu alături de un frate mai mic. Cred că fraţii se ajută unii pe alţii să se definească. Fratele meu era bun la sport, aşa că eu m-am concentrat asupra învăţăturii. Poate că nu deveneam doctor dacă nu era el.

Evident că între mine şi Phoebe există diferenţe. De fapt, numai asta există între noi.

— Crezi că există vreun aspect în care sora ta este opusul tău? Poate că te-a ajutat să te defineşti, poate că felul în care vede lumea te-a ajutat să-ţi defineşti propria realitate.

Îmi îndrept spatele. Voit sau nu, dr. Franklin mi-a dat o idee. Noaptea trecută am văzut-o pe Phoebe acolo. Am văzut-o pe Titanic cu mine, când eram copii. A fost acolo. Ea este dovada mea.

— Da, cred că da, zic eu, pentru ca doctorul nu se mai ocupe de mine şi să se concentreze mai

departe asupra lui Gwen.

Mă uit la oficialii guvernamentali, mă las pe spate şi scot telefonul pe furiş, căutând în agendă numărul lui Phoebe.

„Salut”, îi scriu.

Spaţiul mic pentru răspunsul ei clipeşte şi mi se pare că durează o veşnicie până îmi scrie ceva.

„Bo?”

„Da”.

Trag cu ochiul în jur. Doctorul se încruntă la vederea telefonului şi clatină uşor din cap a dojană. Mă fac că-l pun deoparte, dar din fericire Harold începe să bată câmpii despre cât îi este de dor de surioara lui, iar doctorul devine atent la el.

„Tre’ să te-ntreb ceva”, tastez eu rapid.

„Ce?”

Arunc o privire prin încăpere; toţi ochii sunt pe Harold.

„Ţii minte când eram copii? Ţii minte Titanic?”

Mă uit la locul de răspuns de pe ecran şi nu îndrăznesc să respir. Dacă Phoebe îşi aminteşte că a fost cu mine pe Titanic, asta confirmă totul: puterile mele, adevăratul scop al Academiei Berkshire, înregistrările video modificate.

„Da, sigur”, scrie ea.

Sigur! Sigur că îşi aduce aminte!

„Aşa mi-am rupt mâna”, adaugă ea şi cuvintele apar pe ecran ţopăind. „Dar a fost super”.

Răsuflu uşurat. „A fost adevărat”. Cine sau ce modifică percepţia tuturor asupra realităţii… se concentrează doar asupra Academiei.

Când ridic privirea din telefon, în încăpere este

linişte. Harold s-a oprit din pălăvrăgit fără să-mi dau seama, iar ochii oficialilor sunt aţintiţi asupra mea. Dr. Rivers se uită la mine cu asprime, şi mă trece un fior sub privirea ei intensă.

— Bo, lasă telefonul, zice doctorul. Ştii regula.

Blochez ecranul, dar nu-mi iese din minte cât de ciudat mă priveşte dr. Rivers. Chiar înainte ca ecranul să se întunece, mai trag cu ochiul o dată spre mesaj. Cuvintele lui Phoebe, „Dar a fost super”, se fac nevăzute. Pâlpâie. Se schimbă sub ochii mei în „Dar n-a fost decât un joc”.

— Nu, icnesc eu, holbându-mă la textul modificat.

— Bo, zice din nou dr. Franklin, pe un ton de avertisment. Telefonul.

Dr. Rivers continuă să mă privească fix, cu ochii ei negri nefocalizaţi. Îndes telefonul în buzunar şi nu pot să nu observ zâmbetul maliţios pe care mi-l aruncă.

* * *

Smulg telefonul din buzunar chiar în secunda în care dr. Franklin ne dă drumul. Mă uit lung la ultimul cuvânt primit de la Phoebe, *joc*. Oare mobilul meu îmi arată un mesaj fals, sau s-a schimbat Phoebe cumva? Dacă m-aş duce la ea chiar acum, şi-ar aminti de Titanic, sau chiar s-ar preface că ne-am jucat?

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit după hoinărelile nocturne, zice dr. Rivers venind spre mine.

Îndes telefonul la loc în buzunar.

— Ce faceţi? mormăi eu.

— Eu şi domnul Minh participăm azi la orele voastre, răspunde ea amabilă, ţinând uşa clasei până ieşim cu toţii.

Mă priveşte batjocoritor; ştie foarte bine ce am întrebat-o de fapt.

Oficialii se aşază în spatele clasei în timp ce doamna Okafor ne ţine cursul de matematică. Îl urmăresc tăcuţi pe domnul Ingle cum ne împarte exemplarele din *De veghe în lanul de secară*, cartea pe care urmează s-o citim. Ochii mei alunecă degeaba peste pagini.

Mă uit la Gwen. A ajuns deja la al doilea capitol. Dau şi eu pagina, deşi habar n-am ce scrie pe ea.

Simt telefonul cântărind greu în buzunar. Urăsc gândul că oficialii ar putea umbla cumva în mintea lui Phoebe. Sper că i-au schimbat doar mesajul, nu pe ea. N-am avut de gând să-mi trag şi familia în treaba asta.

Capitolul 32

În dimineaţa următoare, oficialii sunt în biroul doctorului Franklin, cu uşa închisă. Chiar dacă este ora când începe şedinţa noastră regulată, suntem lăsaţi să aşteptăm pe hol.

— Cât mai au de gând să stea aici? întreabă Ryan.

— De ce nu pleacă pur şi simplu?

Vocea mea trădează mai multă furie decât intenţionam, dar nu-mi pasă.

Ryan ridică din umeri.

— N-au dovezi, n-au înregistrări şi niciunul dintre noi nu le-a spus nimic. Sofia a murit, misterul s-a rezolvat, acasă şi la revedere.

Simt un nod în stomac când aud cât de uşor vorbeşte Ryan despre moartea Sofiei, chiar dacă ştiu că el ştie că nu-i adevărat. Dar are dreptate. Nu sunt motive ca oficialii să rămână în continuare aici – nu dacă singurul lor scop era anchetarea morţii unui elev.

Dar dacă au motive secrete…

Harold se apropie atât de încet, încât Ryan tresare când îl aude vorbind.

— Mie nu-mi plac, şopteşte Harold, întorcând ochii spre uşa pe care au intrat oficialii în biroul doctorului Franklin. Se furişează, scotocesc şi încearcă să ne dezbine.

Cred că de fapt Harold are dreptate. E o răceală în aer acum care n-are nicio legătură cu vremea. Grupul nostru era pe vremuri ca o familie, iar acum nimeni nu mai spune nimic. Doctorul este distant. Noi ne mutăm dintr-o cameră în alta şi aşteptăm să plece oficialii pentru ca viaţa să poată reveni la normal.

— Nu-mi plac deloc, continuă Harold. Încearcă să vă ia de lângă mine.

Abia atunci îmi dau seama că Harold nu vorbeşte cu noi. Vorbeşte cu fantomele lui.

— Sofia tot n-a apărut în lumea spiritelor? îl întreb cu glas scăzut şi cu inima oprită în loc.

Harold se întoarce spre mine, cu ochii lui limpezi şi deschişi la culoare fantastic de mari.

— Sofia nu-i acolo. Deloc. Doar un spaţiu gol unde era pe vremuri.

Respir din nou. Harold poate vedea morţii, dar nu şi trecutul.

Ryan se uită la Harold şi îşi dă ochii peste cap.

— În orice caz, zice el, întorcându-se spre mine, ar *fi* trebuit să plece încă de ieri. Sunt aici de aproape o lună.

— Frate, n-a trecut decât puţin mai mult de-o săptămână de când au venit.

Ryan mă priveşte într-un fel ciudat.

— Bine, cum spui tu, expertule în timp!

— Vorbesc serios. O săptămână şi câteva zile. Nu o lună.

— Poate că vrei să mai verifici.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Dr. Franklin o să înceapă şedinţa curând! strigă Gwen, în timp ce mă îndrept cu paşi mari spre camera mea.

Nu-mi pasă. Ryan e un jeg, dar nu cred că m-ar păcăli în felul ăsta. După calculele mele, oficialii sunt aici de treisprezece zile. Dar Ryan s-a uitat la mine de parcă n-aş şti ce vorbesc.

Eu călătoresc prin timp, nu-l pierd.

Deschid uşa de la camera mea trântind-o şi mă duc direct la agendă. Mă uit lung la dată.

„A trecut o lună”.

Cum dracu’ am reuşit să pierd o lună?

Oare oficialii au făcut asta? Dr. Rivers şi-a dat seama că jocurile ei cu mintea altora nu ţin la mine. O fi găsit o cale să mă facă să pierd timp?

Clatin din cap. Ryan este pur şi simplu dobitoc.

Îmi face o farsă. Probabil că s-a strecurat în camera mea şi mi-a modificat agenda. Răsfoiesc paginile, dar toate sunt marcate cu codul meu special.

Gwen apare în cadrul uşii.

— Mi-a spus dr. Franklin să te chem. Începe şedinţa.

O urmez, dar sunt cu gândul numai la timpul pe care l-am pierdut. Sigur e o glumă. Ryan îşi bate joc de mine.

— Hei, zice Gwen în timp ce merge înaintea mea pe hol. Poate încerci să nu fii prea nebun. În faţa oficialilor, vreau să zic. Cred că vor pleca în curând. Nu vreau să le dai un motiv să mai rămână.

Dau ferm din cap. Adică să nu sar la Ryan pentru că-şi bate joc de mine. Am priceput.

Ne aşezăm toţi în jurul biroului doctorului Franklin şi Ryan scoate telefonul din buzunar. Pe ecran apare data – aceeaşi ca şi cea din agenda mea, cu câteva săptămâni mai înaintată. Cum a reuşit să facă asta? Nici măcar nu ştiam că poţi schimba data pe mobil.

— Ryan, pune-l deoparte. Nu ai voie să foloseşti telefonul în timpul orei.

Ryan bagă mobilul înapoi în buzunar, dar zâmbeşte ironic. Dacă a vrut să mă zăpăcească, a reuşit. Numai că nu înţeleg de ce o face acum.

Nici măcar nu pot urmări ce spune doctorul, şi după un sfert de oră ne dă drumul. Mă ridic să plec.

— Bo, zice el, tocmai te-am rugat să rămâi.

Se uită la mine într-un fel ciudat. Mă aşez la loc. Oficialii sunt ocupaţi să înregistreze tot ce se petrece.

După ce Gwen, Harold şi Ryan pleacă, doctorul trage un scaun şi se aşază în faţa mea.

— Vreau să-ţi spun din nou că dr. Rivers şi domnul Minh asistă la întâlnirea noastră, dar ai dreptul să le ceri să plece, dacă nu te simţi în largul tău în prezenţa lor.

Doctorul este agitat, asta se vede clar. Ochii i se măresc şi alunecă uşor spre stânga, unde stau oficialii. Poate că ştie, în subconştient, că fac ei ceva să-i tulbure mintea.

— E în regulă, murmur eu.

Dacă îi dau afară pe oficiali, vor găsi altă cale să mă spioneze, aşa că mai bine să rămână aici, unde-i pot vedea.

— Înainte să continuăm, vreau să ştiu ceva: Ai să-mi pui vreo întrebare?

Mă îndrept de spate.

— Aş avea, da, zic eu. În ce zi suntem?

Doctorul îmi aruncă o privire stranie, dar îmi spune data. Este aceeaşi cu cea din agenda mea şi de pe telefonul lui Ryan.

„N-a fost o glumă”.

Am pierdut câteva săptămâni. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este cum m-am băgat în pat în ziua în care am schimbat mesaje cu Phoebe. Am stat până la stingere şi am citit din cartea pe care o aveam ca temă la engleză. Pe urmă m-am trezit ca de obicei, dar cumva timpul a trecut pe lângă mine fără să-mi dau seama. Cum naiba s-a

întâmplat? Oficialii sunt tot aici, toată lumea se comportă de parcă totul ar fi normal… dar eu am pierdut nişte săptămâni.

Săptămâni în care aş fi putut să o salvez pe Sofia.

Despre asta o fi vorba? Oare aşa mă pedepseşte timpul pentru că am găsit o portiţă ca s-o văd din nou? Am furat timp cu ea, aşa că timpul m-a furat la loc.

Sau poate că au făcut-o oficialii.

— Te-am reţinut ca să discutăm despre medicaţia ta, zice dr. Franklin.

— Medicaţie?

— Aş vrea să adaug alte câteva medicamente, continuă doctorul. Mai întâi, ceva pentru insomnie.

— Nu sufăr de insomnie.

Doctorul zâmbeşte cu tristeţe şi îşi notează ceva în carneţel. Mă aplec şi încerc să văd ce, dar nu reuşesc.

— Este vorba despre un neuroleptic, continuă dr. Franklin de parcă eu n-aş fi spus nimic. E mai puternic decât medicamentele tale de până acum, dar e destul de moderat comparat cu celelalte de pe piaţă. Vreau să urmăreşti cum te simţi când îl iei, bine? Şi vreau să-l iei în continuare şi atunci când te duci acasă în weekend. Se apropie Ziua Familiei, apoi vacanţa de primăvară şi trebuie să te comporţi responsabil şi să respecţi medicaţia şi atunci când eşti acasă.

Încuviinţez fără să scot o vorbă. Nu este prima oară când doctorul prescrie medicamente. Toţi din

grup au luat antidepresive moderate, atunci când au sosit prima oară la Berk. „Ca să vă temperaţi puterile până când le veţi putea controla ceva mai bine”, ne-a spus doctorul. Au mai fost şi altele: ceva care să potolească febra pentru Gwen, nişte pastiluţe verzi pentru Ryan şi un pumn întreg pentru Harold – dar Harold înghiţea pastilele cu poftă, parcă erau bomboane.

Dr. Rivers se ridică şi trece în spatele doctorului Franklin ca să citească ce a scris în carnet.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, dr. Franklin, zice ea. Ar trebui să-l ajute considerabil pe Bo.

Scrâşnesc din dinţi. Aha. Deci asta se petrece. Oficialii ştiu că nu mă pot păcăli cu iluziile lor, aşa că vor să mă drogheze.

Capitolul 33

Mă uit lung la paginile din agenda mea.

Am pierdut foarte mult timp.

Timp în care m-aş fi putut ocupa de salvarea Sofiei.

Dar am fost egoist. Am furat seara aceea împreună cu ea şi timpul a făcut cumva să se fure înapoi.

Simt că mintea mi se sparge în bucăţi. S-o salvez pe Sofia. Să-i opresc pe oficiali. Oare pot avea încredere în dr. Franklin? Ce se întâmplă?

Îmi iau capul în mâini, mă ghemuiesc în pat şi îmi apăs faţa de perna rece. A trecut prea mult timp. Oficialii nu pleacă pur şi simplu. Sofia nu se

întoarce pur şi simplu înapoi în prezent.

Simt că ceva se rupe brusc şi violent în mine, chiar în miezul meu, aşa cum se sparge sticla rece când torni peste ea apă fierbinte. Fluxul timpului pâlpâie în faţa mea, apare şi dispare, cu firele zdrenţuite ca iarba pe care a învolburat-o un uragan. Mă întind să-l ating – sperând să-l liniştesc, poate, sau măcar să găsesc un mod să mă liniştesc eu – şi se aude un zgomot ca de paraziţi radio care îmi vibrează până în oase. Simt realitatea în mână ca şi cum ar fi tăiată în zigzag. Mă dau jos pe bâjbâite şi mă clatin în căutarea unui teren stabil, apoi…

Cad în alt timp.

N-am mai fost de-o veşnicie într-un loc pe care nu-l controlez deloc şi este prima dată când fluxul timpului se comportă astfel, de parcă ar fi făcut din zgomot, din furie şi aproape din nimic altceva. Mă simt ca şi cum în cap mi s-ar fi deschis un televizor pe un canal codat.

Sunt în plină zi şi clipesc, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. În ce *timp* mă aflu. Categoric nu sunt la Berkshire, cred că este după-amiază şi… cunosc locul ăsta. Nu-i unul în care am ales eu să ajung, dar măcar îmi este familiar. Sunt pe o pajişte, chiar în faţa casei părinţilor mei. După temperatură, aş zice că e primăvară – deşi nu-mi pot da seama în ce an. Parfumul dulce al cireşilor mamei umple aerul şi câteva petale albe plutesc în aer.

Se deschide uşa de la intrare. Mă las jos imediat şi mă ghemuiesc între tufişuri şi cărămizile

verandei. Spaţiul răsună de vocile unor fete, una dintre ele este clar sora mea. Nu sunt sigur în ce timp mă aflu. O fi trecut, sau o fi viitor? Casa nu arată diferit, iar vocea lui Phoebe sună ca de obicei, s-ar putea să fie chiar azi. Sau acum o lună. Sau anul viitor. Imposibil de spus.

Fetele – două, plus Phoebe – se instalează pe verandă, iar eu mă strecor tiptil sub trepte, ferit de privirile lor. Le aud paşii pe scânduri, aud scârţâitul balansoarului de pe verandă şi mă rog să rămână unde se află. Dacă ar coborî în curte şi s-ar uita direct la trepte, m-ar vedea fără îndoială.

S-ar putea să creez probleme, dacă sunt văzut, cel mai bine ar fi să-mi dau seama mai întâi ce se întâmplă. Fluxul temporal nu-mi va permite să dau naştere vreunei contradicţii sau vreunui conflict cu propria mea cronologie – asta mi s-a demonstrat clar şi din plin – dar bâlbâială plină de energie electrostatică care m-a adus aici n-a fost normală.

Poate că s-a întâmplat ceva cu timpul. Nu-mi pot permite să stric lucrurile până când nu înţeleg ce se petrece.

Pământul de sub verandă este rece şi umed, iar printre traversele de lemn de deasupra mea fojgăiesc păianjeni.

Nu-i bag în seamă, inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Indiferent ce se întâmplă acum, n-ar trebui să mă aflu aici. Dar timpul m-a adus încoace cu un motiv.

Fetele încep să pălăvrăgească şi în cele din urmă le recunosc. Jenny şi Rosemarie, două dintre

cele mai bune prietene ale lui Phoebe, s-au aşezat pe balansoarul mare de pe verandă adus de tata de-acasă de la bunica după ce ea a murit. Abia dacă ating cu degetele de la picioare lemnul verandei şi împing leagănul doar cât să scârţâie lanţul în semn de protest.

Phoebe se aşază pe treapta cea mai de sus, cu şosetele ei roz aprins la nivelul ochilor mei.

— Cred că o să încerc să găsesc un program de schimb cu elevi din străinătate, zice Phoebe dintr-odată.

— Adică să împarţi camera cu cineva din Africa, din China sau din cine ştie ce altă ţară?

— Ştii că Africa nu-i o ţară, da? zice Jenny, aplecându-se peste balansoar ca să vadă Rosemarie cum a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ba da, este.

— Este un continent.

— Nu, zice Phoebe, vreau să spun că mă gândesc să fiu eu cea care se duce în Africa, în China sau cine ştie unde.

Rosemarie şi Jenny încetează să se mai legene.

— Poftim?! zice Jenny.

Iar Rosemarie exclamă exact în acelaşi timp:

— De ce?

— Vreau numai… să plec, zice Phoebe cu voce îndepărtată, de parcă se poate vedea deja în Africa, în China sau cine ştie unde.

Simt că spionez şi nu-mi place. Dar de ce vrea să plece Phoebe? S-a întâmplat ceva? Mă foiesc sub verandă, încercând s-o văd mai bine, dar faţa ei îmi rămâne ascunsă.

Phoebe se apleacă peste marginea verandei şi se uită la prietenele ei.

— Vreau să explorez. Să văd lumea. Chestii dintr-astea.

— O să facem o excursie cu clasa în Europa, subliniază Jenny.

— Da, ştiu. Ăsta-i un plan de rezervă. Nu-mi pasă unde plec, vreau doar să plec.

— Eu nu vreau.

Rosemarie dă din picioare şi face balansoarul să se legene mai sus. Jenny nu se aştepta şi aproape cade.

— Poate într-o zi. La facultate, eventual.

Jenny se apucă de lanţuri şi opreşte leagănul. Rosemarie se uită urât la ea.

Phoebe îşi cuprinde genunchii cu braţele. Din locul meu de observaţie pare foarte mică – un animăluţ rănit sau un copil uitat.

— Părinţii tăi ce zic? întreabă Jenny încet.

Rosemarie lasă picioarele jos şi opreşte leagănul de tot.

— Nu le-am spus, zice Phoebe după o clipă.

— Cu fratele tău plecat deja…

— Doar n-a murit, o întrerupe Phoebe. În plus, probabil nici măcar n-ar observa că am plecat.

— Mie mi se pare curajos, zice Rosemary, imediat ce Jenny deschide gura din nou. Ai mare curaj, Pheebs. Nu te temi de nimic.

— Toată lumea se teme de păianjeni, zice Jenny, încercând o glumă.

Dar Phoebe nu se teme. Ţin minte cum ne-am mutat în casa asta când eu aveam şapte ani şi

Phoebe avea cinci. Casa e chiar veche, iar părinţii noştri au fost nevoiţi să muncească din greu ca s-o renoveze, dar erau prea săraci atunci ca s-o facă pe toată o dată, aşa că au luat-o încăpere cu încăpere. Eu şi Phoebe am împărţit pe rând câte o cameră în timp ce se modifica cealaltă. Într-o zi, exact când ne culcam, un păianjen uriaş – unul enorm şi păros care mi-a făcut inima s-o ia la goană şi stomacul să se strângă – a aterizat fix pe capul lui Phoebe, dansând pe firele subţiri de păr.

Eu am rânjit şi mă aşteptam ca sora mea să-şi iasă din minţi când i-am spus că avea un păianjen pe ea, dar în loc de asta, ea a aplecat capul, şi-a scuturat părul şi s-a uitat la monstru, care căzuse pe perna ei. S-a întins şi l-a împuns cu degetul ei durduliu, iar păianjenul a tulit-o.

— Mie nu mi-e frică de păianjeni, zice Phoebe, dar în glasul ei nu-i pic de triumf.

— Pe mine mă sperie şerpii, nu păianjenii, zice Rosemarie înfiorându-se. Tata a trecut ieri cu maşina peste unul, când mă ducea la repetiţia fanfarei – mamă, ce scârbos a fost! Era ţeapăn tot!

Rosemarie se cuprinde cu braţele, cu faţa schimonosită de scârbă.

— Mie nu mi-e frică nici de şerpi.

Rosemarie se apleacă spre ea şi lanţurile balansoarului scârţâie.

— Dar de ce ţi-e ţie frică, lăudăroaso?

Mă aplec şi eu în faţă, curios de ce se teme surioara mea. De ceva stupid, probabil – n-o sperie păianjenii şi şerpii, dar poate că o îngrozesc fluturii.

Sau de mine, poate. Eu sunt monstrul familiei, cel care nu se poate controla. Am uitat că am dus-o pe Titanic şi că acolo s-a lovit. Poate că am făcut asta şi altă dată. Poate că se teme să nu apar în viaţa ei, s-o târăsc în alt timp şi în alt loc şi s-o abandonez acolo.

„Aşa cum am făcut cu Sofia”.

— Mi-e frică de sindromul Capgras, zice Phoebe.

— Poftim? întreabă Jenny.

Phoebe se întoarce şi se sprijină cu spatele de una dintre coloanele de lemn ale verandei.

— Sindromul Capgras. Este atunci când te trezeşti într-o zi şi crezi că cineva la care ţii nu este real. Crezi, de exemplu, că este robot, nu om. Sau o dublură din lumea spiritelor. Sau orice. Te uiţi pur şi simplu la omul acela pe care îl iubeşti şi pe care l-ai iubit întotdeauna şi în loc să-l vezi pe el, vezi pe altcineva. Se rupe ceva în tine şi ce ai crezut până atunci că era real nu ţi se mai pare real. Te uiţi la omul pe care îl iubeşti şi ţi se pare… că a dispărut şi a fost înlocuit de o copie palidă.

— Mi se pare nebunie curată, zice Rosemarie.

— Exact asta-i ideea, zice Phoebe ridicând glasul. Şi i se poate întâmpla într-o zi oricui. Nimeni nu ştie cauza sindromului Capgras. Şi nu există leac. Într-o zi totul este normal, iar a doua zi tot ce considerai real ţi se pare fals. Şi îţi petreci restul vieţii crezând – *crezând cu adevărat* – *că* persoana pe care ai iubit-o a dispărut şi te-a lăsat cu un înlocuitor.

— Eu l-aş părăsi, zice Jenny. Poate chiar era

cineva din lumea spiritelor. Poate că mă trezesc într-un film de groază sau ceva.

— Unii oameni exact asta fac. Unii oameni pur şi simplu pleacă de lângă familiile lor şi nu se mai întorc niciodată. Iar alţii trăiesc cu gândul ăsta, prefăcându-se că iubesc tot restul vieţii. Şi mai sunt unii care încep să creadă că singurul mod de a-l primi înapoi pe cel iubit este să-i omori dublura.

Toate trei fetele tac o vreme.

Phoebe se ridică brusc în picioare şi tropăie pe scări până jos în curte. Eu mă retrag iute în penumbră, dar degeaba – nu-i destul de întuneric aici ca să mă pot ascunde. Pheebs se întoarce, cu ochii încă aţintiţi asupra prietenelor ei rămase pe verandă, dar apoi ezită şi coboară privirea către mine…

În clipa aceea, fluxul timpului mă trage violent înapoi în lumea mea, în camera mea, în timpul meu.

Capitolul 34

Iar a trecut mai mult timp. Am verificat în agendă. Fiecare pagină este însemnată cu codul meu secret.

Am pierdut trei zile.

Trei zile s-au dus, înlocuite de un singur moment petrecut acasă la părinţii mei, spionându-mi sora.

Încă trei zile şi Sofia nu s-a întors. Îmi este tot mai rău. Nu mai reuşesc să controlez lucrurile.

Dacă nu pot controla fluxul timpului, nu pot

controla nimic. N-o pot salva pe Sofia. Nu mă pot salva nici măcar pe mine. Oare asta simte o supernovă? Că i se topeşte miezul şi se distruge tot ce îi este aproape?

Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea atât de neajutorat. Parcă lumea întreagă s-ar face fărâme în jurul meu şi nimeni nu observă că încerc s-o salvez.

Toate astea îmi amintesc ce mi-a spus Sofia cândva. Despre prima oară când a văzut pe cineva murind. S-a dus la petrecerea de la piscină a unei prietene care împlinea cincisprezece ani. Totul era zgomotos: muzica, discuţiile, copiii care se stropeau cu apă.

Totul, în afară de Carlos Estrada.

N-a observat nimeni. Era un grup mare acolo, care se juca şi striga, iar într-o latură a piscinei echipa de fotbal se bătea cu apă. Iar Carlos a plutit puţin în partea adâncă a piscinei şi apoi s-a scufundat. Şi n-a mai ieşit la suprafaţă până când mama lui n-a sărit în piscină îmbrăcată şi l-a scos afară.

— Asta mi-a rămas în minte, a zis Sofia încetişor, după ce mi-a descris buzele lui vinete şi pielea rece la atingere. Crezi întotdeauna că înecatul este zgomotos. În filme, cine se îneacă ţipă şi se zbate în apă. În filme toată lumea observă când se îneacă cineva.

Sofia s-a uitat în jos şi eu am crezut că plângea, dar când a ridicat din nou privirea spre mine am observat că avea ochii uscaţi.

— În realitate, înecatul se petrece pe tăcute. Nu

se dă de gol. Pur şi simplu se întâmplă. Şi te-ai dus.

Înainte nu înţelegeam ce a vrut să spună, dar acum cred că ştiu. Toţi ne înecăm aici şi nimeni nu bagă de seamă absolut nimic.

Capitolul 35

În cămin este foc.

N-ar trebui să fie ciudat, dar este.

„Cum am ajuns aici?”

Las capul pe-o parte şi mă uit cum ling flăcările roşii pietrele pătate de funingine.

Nu sunt pătate de funingine. E ploaie. Pietrele pătate de ploaie.

Pentru că şemineul nu este într-o casă.

Clipesc. Ba da, este.

Clipesc. Ba nu, nu este. Căminul este o ruină, năruit şi de nefolosit, ultimul loc unde am văzut-o pe Sofia. Nu e plin de foc, ci de pământ şi de apă de ploaie, iar eu stau afară şi mă uit la locul unde acum mulţi ani era o casă.

Dar când clipesc din nou, casa e acolo.

Timpul se bâlbâie. Fluxul temporal se destramă. Cu un singur clipit sunt aruncat în trecut, apoi întors în prezent.

Poate că nu fluxul timpului se destramă. Poate doar eu.

— Bo? strigă o voce.

Nu ştiu sigur dacă vocea vine de peste câmp sau de peste timp. Pe urmă însă îl văd pe Harold îndreptându-se spre mine pe potecă.

— Ce te-aduce încoace? întreabă el, ca şi cum este perfect normal să stau în faţa ruinelor în ploaie.

— Ceva nu-i în regulă, zic eu.

— Da, răspunde Harold.

Doar „da”. Ca şi cum, evident, ceva nu-i în regulă.

Învârte în mână o cheie veche de fier.

— De unde o ai? întreb eu, uitându-mă lung la cheie.

Harold ridică din sprâncene. E unul din rarele momente în care lasă să i se citească pe faţă o trăire.

— Tu mi-ai dat-o, zice el. Chiar acum.

Timpul se bâlbâie peste tot în jurul meu. Nu reuşesc să mă controlez nici măcar pe mine.

— Vezi şi tu? şoptesc cu un fel de speranţă. Vezi cum totul este desincronizat?

Observ cu coada ochiului cum soarele răsare şi apune, apoi iar răsare şi apune, într-o succesiune rapidă, dar când închid ochii şi îmi impun să respir, timpul încetineşte şi revine din nou la normal.

— Eu nu văd niciodată, zice calm Harold. Eu doar aud.

Timpul nu se bâlbâie şi pentru el – numai pentru mine.

Doar pentru mine.

— Urăsc vocile şi le iubesc şi uneori mi se pare că mă omoară, zice Harold.

Se întoarce spre Berkshire şi începe să se îndepărteze, fără să se uite în urmă măcar o dată

ca să vadă dacă îl urmez sau nu. Mă iau totuşi după el. Nu-mi amintesc cum am ajuns la ruine, nici ce făceam acolo, dar trebuie să mă întorc la Academie. Nu vreau să-i fac şi mai multe probleme doctorului Franklin, chiar dacă uită cine sunt eu cu adevărat… şi cine este el cu adevărat.

— Taţii mei, zice Harold – continuând să meargă, continuând să nu-i pese dacă îl ascult sau nu –, taţii mei spun că toţi oamenii au un borcan de întuneric înăuntrul lor. Toţi. Când ne naştem, borcanul are capacul bine strâns. De asta sunt bebeluşii fericiţi. Pe măsură ce trece timpul, însă, borcanul se deschide câteodată şi întunericul trece în noi. Uneori putem închide borcanul, alteori nu.

Se opreşte şi în sfârşit se uită la mine.

— Eu cred că borcanul meu s-a spart. Sau că n-am borcan, doar întuneric.

Habar n-am ce să spun la asta.

— Sofia avea şi ea întuneric înăuntrul ei.

— Ba nu, n-avea, zic eu, iar cuvintele răsună tare şi furios.

Plouă mai tare acum şi picioarele mi se afundă în noroi.

Harold ridică uşor capul. Nu pare defensiv, doar curios în legătură cu reacţia mea.

— Avea, zice el. Am vorbit despre asta. Era prietena mea. Singura mea prietenă de aici.

— Şi eu sunt prietenul tău, zic, dar ştiu că nu-i chiar adevărat.

Mă port frumos cu el, cel puţin mai frumos decât Ryan, dar asta nu înseamnă că suntem

prieteni.

— Simt întunericul din mine ca pe un animal care mi s-a cuibărit în piept şi scoate fum şi foc pe nări. Este mereu acolo. Şi mă apasă. Nu-l ţine decât pielea mea. Uneori doarme. Alteori nu doarme.

— Poate că n-ar trebui să vorbim despre lucrurile astea în faţa oficialilor, zic eu îngrijorat. Mai bine să rămână între noi.

— Numai Sofia voia să vorbească despre întuneric, zice Harold. De aceea era prietena mea. Şi tu îl ai, să ştii.

Nu ştiu despre ce vorbeşte.

— La întuneric mă refer. Îl ai. Dar al tău este în borcan şi uneori are capacul pus, iar alteori nu.

Harold se întoarce şi porneşte tacticos spre Berk, în timp ce ploaia răpăie şi mai tare.

— Gwen îşi urăşte borcanul. Îi ţine capacul închis cât de tare poate. Ryan e pe dos. Cred că el şi-a făcut ţăndări borcanul de bunăvoie. Lui îi place întunericul.

— Eşti ciudat rău, să ştii, zic eu.

— Da, răspunde Harold. Aşa spun toţi.

E un fel de înfrângere tăcută în vocea lui, un fel de acceptare.

— Chiar şi vocile cu care vorbeşti?

Mă trece un fior. E o ticăloşie şi o lovitură sub centură ce i-am spus.

— Da, zice Harold, absolut serios.

În timp ce urcăm scările Academiei, îl apuc de braţ.

— Iartă-mă, frate. Puteam să-ţi fiu un prieten

mai bun. M-am închis atât de mult în propria mea viaţă, încât te-am ignorat, iar asta nu-i bine.

Harold nu arată niciun fel de emoţie. Doar se uită la mine.

— Vocile pe care le aud eu nu sunt toate rele. Nici tu nu eşti rău în întregime.

— Mulţumesc, zic eu şi continuăm să urcăm. Şi de unde vin vocile astea?

— Din întuneric.

— Chiar şi cele bune?

— Chiar şi ele.

Ryan ne aşteaptă în foaier.

— Doamne, arătaţi groaznic, idioţilor! zice el.

Harold nu-l bagă în seamă, urcă la etaj şi se duce direct în camera lui. Ryan mă apucă de braţ.

— Ascultă, omule. Oficialii îşi fac bagajele. Pleacă peste câteva zile, cel mai târziu înainte de vacanţă. Nu strica totul, bine? Încearcă să-ţi ţii nebunia la minimum. Harold e el destul de rău.

— Abia aştept vacanţa de primăvară, zic eu.

— Eu nu.

Pe Ryan pare să-l înfurie gândul de-a se întoarce acasă. Poate că el nu aşteaptă cu nerăbdare vacanţa, dar eu am nevoie de ea. Am nevoie să plec de aici. Totul se duce de râpă. Eu mă duc de râpă. Trebuie să scap de oficiali. Trag de realitate de parcă ar fi de lut şi ar putea-o modela cum doresc, iar eu nu mă împac cu versiunea lor de adevăr.

— Cum te descurci? îl întreb pe Ryan.

— E…

— Mă refer la puterile tale. Ai şi tu probleme să

le controlezi?

Ryan aruncă un stilou în aer, iar acesta îi cade înapoi în palmă, conform legii gravitaţiei.

— Spune-mi tu, zice el.

Aşadar, da. Telechinezia, cel puţin, nu merge.

Mă priveşte curios şi pe urmă pare să se uite în gol, atunci când se gândeşte mai bine la ce mă refer. În spatele lui se mişcă ceva, iar eu devin atent, peste umărul stâng al lui Ryan, la palierul de la etaj.

În mijlocul lui stă în picioare cineva de pe care curge apă pe covorul roşu de pluş. Băiatul acela nu este ud aşa cum suntem Harold şi cu mine – ni se lipesc hainele de noi şi facem mici băltoace pe podea. Nu, băiatul este literalmente leoarcă, apa şiroieşte pe el, făcând pârâiaşe pe covor. Părul îi atârnă în şuviţe ude, iar de pe braţe îi curge apă de parcă ar avea două furtunuri ascunse sub mânecile cămăşii.

— Cine…? încep eu să întreb.

Ryan îmi observă expresia de pe chip şi se întoarce ca să afle la ce mă uit.

Băiatul de la etaj se uită direct la mine şi îi văd vinişoarele roşii din ochi, ca şi cum ar plânge. Are pielea cafenie, părul negru, ochii căprui deschis. Mi se pare… cunoscut şi totuşi ştiu că nu l-am mai văzut niciodată în viaţa mea, în trecut sau în prezent.

— Ce faci…? dă Ryan să întrebe. La dracu’!

Mă înşfacă şi mă trage sub scări, unde nu ne vede nimeni.

Peste o clipă, aud voci – oficialii.

— Nu spun că dr. Franklin e incompetent, zice dr. Rivers. Cred numai că este copleşit de aceşti elevi.

— Ideea este bună, răspunde domnul Minh. Să-i ajute pe copii într-un loc izolat şi să se ocupe de problemele lor, urmărind în acelaşi timp şi aspectul educaţional. A dat rezultate şi înainte.

— Dar aici nu dă, oftează dr. Rivers. Lăsând deoparte cazul Sofia Muniz, Academia Berkshire trebuie să mai remedieze şi alte probleme, dacă vrea să primească aprobarea Consiliului…

Domnul Minh râde.

— Ei, mi se pare limpede că Berkshire nu va primi aprobarea. Locul va fi închis de tot.

Dr. Rivers spune ceva ce eu şi Ryan nu mai putem auzi şi curând oficialii se îndepărtează de noi.

— Ai auzit? întreabă Ryan.

— Ai văzut? zic şi eu imediat.

Cum au putut oficialii să stea exact aici fără să-l observe pe băiat şi apa? Dau fuga în sus pe scări, dar băiatul nu-i acolo. Nu-i nici urmă de el şi nici măcar un strop de apă pe covorul roşu. Doar urmele de noroi lăsate de Harold şi acum de mine.

— Bo, concentrează-te, îmi cere Ryan. Oamenii ăştia încearcă să închidă Academia Berkshire.

„Şi totuşi, cine era băiatul acela? Mi se părea atât de cunoscut!”

— Unde o să ne ducem? continuă Ryan. Eu nu mă pot întoarce acasă.

Am ştiut de la început că asta se va întâmpla. Exact de aceea încercam să-i alung de-aici.

„Băiatul îmi amintea de… de Sofia. Semăna puţin cu ea”.

Ryan începe să se plimbe de colo până colo.

— Sunt şi alte şcoli, bănuiesc. Dar mie îmi place *asta*. Nu vreau să plec. Părinţii mei se gândesc la şcoala militară de prea multă vreme.

Şi deodată îmi dau seama. Ştiu cine era băiatul ud şi de ce mi s-a arătat.

— O să-l sun pe tata. E un mare dobitoc, dar probabil că are relaţii în consiliul despre care vorbeau oficialii. Ar putea pune o vorbă bună… să facă o donaţie, ceva…

Era băieţelul înecat Carlos Estrada.

Capitolul 36

Nu ştiu dacă văd şi eu spirite, aşa ca Harold, sau dacă timpul s-a zguduit în jurul meu destul încât să mi-l arate pe prietenul mort al Sofiei, dar aş vrea să nu se mai întâmple niciodată, dacă se poate.

Ryan e nervos că nu mă concentrez asupra problemei imediate: posibilitatea absolut reală ca Berkshire să se închidă. Nu înţelege că mie chiar *îmi pasă*. Suntem ca o familie. O familie micuţă şi divizată, chinuită de propriile ei puteri ciudate, dar o familie. Nu vreau să văd ce s-ar întâmpla dacă am fi despărţiţi. Nu mă pot imagina încercând să-mi descopăr pe deplin puterile alături de altcineva decât de cei de-aici.

Dar timpul se face ţăndări în jurul meu, iar Sofia rămâne tot dispărută.

* * *

Seara, în loc să pierd vremea în salonul comun, mă strecor pe holul cu covor roşu spre ultima cameră de pe culoar. Am fost aici de multe ori, dar n-am mai intrat de când am abandonat-o pe Sofia în trecut. La început i-am evitat camera inconştient, dar pe măsură ce timpul a continuat să curgă fără ea, am început să o evit intenţionat, ajungând până acolo încât alegeam alt drum ca să ajung la cursuri numai să nu trec pe lângă camera ei. Uşa aceea închisă obişnuia să stea deschisă tot timpul, lăsând să se reverse afară mici frânturi din muzica pe care o asculta, parfumul şamponului ei şi lumina veiozei roz aprins care scălda încăperea într-o strălucire plină de mister.

Acum nu vreau decât să mă simt din nou aproape de ea. Poate că dacă stau într-un spaţiu care-i aparţine va fi de ajuns.

Răsucesc mânerul uşii de la camera Sofiei cu mâna tremurând. Uşa se deschide, dar îmi dau seama încă înainte să aprind lumina că ceva nu este în regulă.

Camera Sofiei e goală.

Sigur că Sofia nu-i aici, dar nu la asta mă refer. Este goală de tot ce o făcea să fie camera ei. Există un pat gol lângă perete, un birou fără nimic pe el, un şifonier în care atârnă zece umeraşe goale. Camera este goală de *ea*. A venit cineva şi a luat de aici tot ce o făcea să fie camera Sofiei.

— Ce dracu’ se întâmplă aici? murmur eu,

învârtindu-mă încet prin încăpere.

O traversez din trei paşi mari şi îmi lipesc mâna de un petec de zugrăveală care nu se potriveşte întru totul cu restul pereţilor. Aici s-au certat prima oară Sofia şi Gwen. Erau foarte diferite, dar se împrieteniseră încă din primele săptămâni de şcoală. Pe urmă s-au certat pentru o prostie, nu-mi amintesc exact de ce, iar Gwen s-a aprins prea tare şi a pârlit fără să vrea peretele. Sofia acoperise pata neagră cu un afiş, ca să nu dea Gwen de necaz.

Acum, afişul a dispărut, iar pata neagră a fost acoperită cu vopsea. De parcă Berkshire încearcă să facă să pară că Sofia n-a fost aici niciodată.

Lângă uşă se aude o mişcare, iar eu mă întorc. O adolescentă scundă, cu urme de funingine pe corp, se opreşte şocată, cu o faţă nedumerită de faptul că mă vede înăuntru. Şi eu sunt la fel de şocat şi de nedumerit – nu numai că n-am mai văzut-o niciodată, dar mai este şi îmbrăcată cu o fustă neagră până în pământ şi bluză neagră cu un guler alb enorm. Are pe cap o bonetă albă, subţire, care îi acoperă aproape tot părul castaniu deschis.

„Este din Salem”.

Dau fuga spre ea.

— Eşti din trecut? o întreb. Ai văzut-o pe Sofia? O fată cu pielea cafenie care vorbeşte altfel decât voi, ca mine, şi s-ar putea să fie acuzată de vrăjitorie.

Fata deschide gura să vorbească; are faţa schimonosită de frică şi de repulsie, de parcă m-ar

crede omul diavolului.

Clipesc.

A dispărut.

Fisuri în timp. Peste tot pe unde mă duc, fluxul temporal mă urmează, lăsând să se strecoare din el momente şi persoane care îşi fac apariţia din umbră ca pentru a-mi reaminti că nu pot controla timpul.

Încerc să-mi opresc bătăile accelerate ale inimii provocate de şocul de a o fi văzut – şi pe urmă *de a nu o* mai fi văzut – pe fata din Salem, când brusc uşa se izbeşte de perete şi dă buzna Gwen.

— Ce cauţi aici? o întreb, în aceeaşi clipă în care Gwen ţipă surprinsă să mă vadă.

— Vin aici tot timpul, zice Gwen defensivă. Ce cauţi tu aici?

— Mi-e dor de Sofia.

Buzele lui Gwen se schimonosesc, dar de data asta nu-mi răspunde cu vreo glumă sarcastică. Umerii i se lăsă şi părul îi cade peste faţă, iar ea se uită în pământ cu o expresie învinsă.

— Şi mie mi-e dor de ea, zice Gwen.

Încă a rămas cu garda sus, ca şi cum s-ar aştepta să-i cer să plece, dar locul ăsta nu-i al Sofiei, nu mai este, şi chiar dacă ar fi fost, n-aş fi păzit de Gwen ce-a mai rămas din el.

— De ce vii aici? o întreb.

Gwen ridică din umeri.

— Pentru intimitate.

— N-ai intimitate în camera ta?

— Îmi place aici, bine? zice Gwen, trecând pe lângă mine şi aruncându-se pe patul fără

aşternuturi. Îmi place camera asta mare şi goală.

Îi place exact ce urăsc eu la locul ăsta: goliciunea lui cu ecou.

— Ai de gând să rămâi, sau ce? întreabă Gwen.

Ridic din umeri.

— Nu contează.

După ce am început să mă întâlnesc cu Sofia, Gwen nu m-a prea plăcut. N-o învinovăţesc. I-am luat cea mai bună prietenă şi singura – de fapt, nu i-am luat-o, dar am luat din timpul pe care îl petrecea cu ea. Şi pe urmă am dus-o într-un timp nepotrivit. Vina răsună în mine ca un clopot.

Gwen se ridică şi trage salteaua de pe pat. În patul ăsta a dormit Sofia, dar când dormea ea, era acoperit cu cearşafuri roz cu verde pal şi cu o cuvertură tricotată de bunica ei.

Şi sunt destul de sigur că salteaua nu avea pe dedesubt urme lungi de arsură.

— Oamenii cred că focul este incontrolabil, murmură Gwen, îngenunchind în faţa patului de parcă s-ar ruga.

Îşi freacă degetele, împrăştiind scântei. La început mi se pare că şi-a amintit de puterile ei, dar pe urmă văd că ţine în mână o brichetă Zippo.

— Nu-i adevărat, continuă ea. Focul este doar *puternic*, iar puterii nu-i place să fie controlată.

Plimbă flacăra pe lângă materialul mătăsos al saltelei, iar acesta se înnegreşte şi arde. Din ţesătura pârjolită se ridică un miros înţepător. Chiar dacă Gwen şi-a uitat puterea pirokinetică, îşi mai aduce aminte de durerea care o chinuieşte. Şi dragostea ei pentru foc. Sunt zeci de alte dungi

negre similare, urme de arsură, toate într-un singur rând. Sunt dungi trase cu grijă, chiar întreţinute şi cultivate. Arată ca nişte cicatrici.

Număr urmele de pe saltea.

E câte una pentru fiecare noapte de când a dispărut Sofia.

Capitolul 37

Ziua Familiei mă ia prin surprindere.

Ştiam că se apropie, desigur, dar timpul îşi face de cap cu mine în ultima vreme. La masă, personalul care ne serveşte este urmat de o fată cu pielea arămie şi cozi împletite, îmbrăcată în haine de cel puţin acum zece ani, care vorbeşte spaniolă. În timpul orei de matematică, mă uit pe geam şi văd un grup de nativi americani la pândă prin ierburile înalte. În timpul liber petrecut afară, descopăr tabăra bolnavilor de poliomielită plină ochi de lume, dar după ce clipesc este din nou abandonată şi lăsată în paragină.

Peste tot în jurul meu, timpul se fisurează şi dezvăluie momente din istorie.

Sau – iar asta mă sperie cel mai mult văd morţi. În faţa mea apar stafii. Spirite care se îndreaptă spre mine şi mă acuză că le răvăşesc trecutul.

Uneori nu sper decât s-o văd pe Sofia. Alteori, însă, mă îngrozeşte gândul că dacă aş vedea-o, ar însemna că a ajuns deja undeva de unde n-o mai pot salva, că a murit deja.

Aşa că Ziua Familiei mă găseşte oarecum

zăpăcit. Am sărit peste micul dejun şi m-am dus la şedinţa de dimineaţă cu dr. Franklin, dar nu era nimeni acolo. Abia când a trecut pe-acolo domnul Glover, profesorul de ştiinţe, şi m-a văzut aşteptând în faţa uşii doctorului, mi-am dat seama în sfârşit ce zi era.

Dau fuga afară, unde dr. Franklin tocmai observase că lipseam. Se ocupă de noi cu o atenţie deosebită, ca în filmele vechi, când orfanii sunt scoşi la paradă în faţa posibililor părinţi adoptivi. Numai că aici nu-i vorba să fim aleşi să mergem într-o casă nouă, sperăm doar ca părinţii noştri să fie îndeajuns de mulţumiţi de noi ca să ne ia înapoi.

Părinţii sosesc pe rând. Pare să dureze o veşnicie până să apară cineva, dar pe urmă parcă vin toţi deodată. Prima ajunge mama lui Gwen, toată familia lui Harold. Urmează părinţii mei, care o târăsc după ei pe Phoebe. Numai familia lui Ryan nu se oboseşte să apară, dar doctorul îi cere să rămână afară împreună cu toată lumea, ceea ce e cam răutăcios din partea lui.

Este încă puţin cam frig azi ca să stăm afară, deşi anotimpul a început să se schimbe. Toată lumea poartă haine groase, iar Gwen ţopăie de pe un picior pe celălalt încercând să se încălzească. În ciuda frigului, miroase a grătar. Personalul asociază „familia” cu „mâncarea simplă”. Ultima oară la Ziua Familiei ne-am făcut sandvişurile singuri.

— Salut, le zic alor mei.

Harold este foarte bucuros să-şi vadă familia,

dar eu îi văd pe ai mei la fiecare sfârşit de săptămână. Sincer, nu ştiu de ce s-au obosit să vină. Phoebe n-a mai fost niciodată până acum.

Dr. Franklin le iese în întâmpinare tuturor atunci când intră în foaierul mare de la baza scării ornamentate a Academiei Berkshire. Deasupra parterului atârnă un banner laminat – BINE AŢI VENIT, FAMILII –, iar personalul a acoperit bufetul cu feţe de masă festive din hârtie, pe care au stivuit mormane de hotdogi la grătar, de chipsuri din cartofi şi de sosuri, dar totul arată… forţat. Toată lumea afişează zâmbete false, dar nimeni nu pare fericit, mai ales după ce dr. Franklin îi prezintă pe oficiali, spunând că sunt aici pe post de consultanţi „în timpul tragediei prin care trecem”. Nimic mai potrivit decât să reaminteşti tuturor dispariţia unei eleve, dacă vrei să-i înveseleşti!

— Permiteţi-mi să mă duc să-mi iau hotdogul meu de trei sute de dolari, zice tata.

Zâmbeşte ca şi cum ar fi glumit, dar îmi dau seama că de fapt nu i se pare deloc amuzant. Mama mă strânge de braţ ca şi cum ar încerca să-mi spună că totul este în regulă.

— Dr. Franklin, zice ea, iar doctorul o salută cu un zâmbet prea larg, arătându-mi toţi dinţii. Pot să vă vorbesc?

Îl trage lângă ea şi încep să stea de vorbă încetişor. Arunc o privire spre soră-mea, care stă pur şi simplu şi scrie mesaje pe telefon, ignorându-ne pe toţi.

Ryan se strecoară lângă mine cu patru hotdogi

pe farfurie.

— Mare plictiseală! Hai să plecăm.

Clatin din cap.

— Haide, se văicăreşte Ryan.

O urmăresc pe mama încuviinţând din cap tot ce spune dr. Franklin. Mă aştept să se uite la mine – este evident că eu sunt subiectul conversaţiei lor –, dar în loc de asta, mama priveşte pe lângă locul unde stau.

La Phoebe.

— I-ai văzut? zice Ryan şi îmi arată familia lui Harold – doi taţi, o soră mai mică şi un frate mai mare.

Sunt atât de gălăgioşi, încât par să acopere întregul foaier. Cu excepţia lui Harold, desigur. El tace ca de obicei, chiar şi alături de familia lui. Dar măcar zâmbeşte, iar asta e ceva. Surioara lui mai mică e din Haiti, iar fratele mai mare din Cambodgia. Sunt printre puţinii oameni vii despre care Harold se oboseşte vreodată să pomenească.

— Parcă sunt o vitrină a diversităţii, zice Ryan, fără să-i pese dacă îl aude cineva.

Surioara lui Harold poartă o rochie de vară galben neon şi are părul împletit în două codiţe ridicate în sus. Sare şi ţopăie de parcă n-ar fi mâncat în viaţa ei decât zahăr.

— Par o familie drăguţă, zic eu.

Văd chipul lui Harold însufleţindu-se de bucurie într-un fel cum nu l-am mai văzut niciodată.

— Par o adunătură de ciudaţi.

Tare mi-ar plăcea să-i spun lui Ryan să se care, dar mama tocmai se apropie de noi. Nu… de fapt,

se îndreaptă către sora mea. O conduce pe Phoebe până la doctor, spunându-i ceva cu glas scăzut. Phoebe dă din cap că nu, dar au ajuns deja în faţa doctorului Franklin, iar mama o înghionteşte de la spate până când îi zâmbeşte politicos.

Ryan îşi îndeasă un hotdog în gură.

— Haide, eu plec, zice el.

Se întinde după mine, dar mă feresc. Vreau să ştiu ce-i spune doctorul lui Phoebe. Ea îi aruncă o privire plină de indignare şi îmi dau seama că ar vrea să-i spună ceva, dar nu poate pentru că este mama de faţă. Oare despre ce vorbesc de s-a înfuriat aşa?

Pe urmă, ochii lui Phoebe mă fulgeră pe mine. Aha. Deci despre mine vorbesc. Dar Phoebe se uită repede în altă parte şi comportamentul i se schimbă cu desăvârşire, concentrându-se din nou asupra a ce-i spune doctorul. Din furioasă, devine vizibil… speriată?

De unde sunt, nu aud nimic; nu-mi dau seama despre ce vorbesc. Îmi concentrez privirea asupra doctorului cu atâta intensitate, încât restul lumii parcă dispare. Phoebe este fată deşteaptă, dar nu vreau să creadă minciunile pe care i le spune dr. Franklin.

Mă izbeşte un zgomot ca vuietul oceanului şi impactul cu el mă face să mă clatin. Mă uit repede în jur – Ryan e tot lângă mine şi mestecă foarte încet. Toată lumea din foaier se foieşte încolo şi încoace, dar abia dacă se mişcă. Văd cum flutură rochiţa galben neon a surioarei lui Harold, fetiţa se opreşte în mijlocul unei ţopăieli, cu picioarele

desprinse de pământ, dar gravitaţia parcă nu are efect asupra ei, pentru că aproape pluteşte, lăsându-se în jos milimetru cu milimetru.

— Hei? zic eu, dar zgomotul din jur a devenit aproape subsonic.

N-am oprit timpul, doar l-am încetinit şi l-am făcut să se târască.

Asta e şansa mea. De data asta fluxul temporal lucrează în favoarea mea, ajutându-mă să mă apropii de dr. Franklin şi de Phoebe fără să bage ei de seamă. Din perspectiva lor, probabil că mă mişc ca o pasăre colibri, abia vizibil, atunci când ocolesc cu încetinitorul corpurile persoanelor dintre sora mea şi mine. Chiar şi aşa, încerc să evit direcţia privirii lor, deplasându-mă iute printre umbrele de la marginea încăperii şi înaintând în salturi scurte.

Când mă apropii destul, închid ochii şi dau drumul timpului. Urechile mi se umplu de zgomot de parcă tot aerul din încăpere ar fi sorbit afară, dar lumea din jurul meu se poartă, se mişcă şi vorbeşte normal. Ryan se uită în stânga şi în dreapta, surprins de dispariţia mea, dar ridică din umeri şi se îndreaptă singur către scări.

— Ştiu că eu sunt aici, la Academia Berkshire, şi că lucrez cu fratele tău, dar în astfel de situaţii… zice dr. Franklin cu glas scăzut. Nu-l ajut numai pe Bo. Îţi stau la dispoziţie şi ţie.

Phoebe ridică oarecum din umeri, răsucind iar şi iar telefonul în mână.

— N-am nevoie de ajutor, zice ea.

— Nu-i uşor să trăieşti alături de cineva care are

nevoi speciale, aşa ca fratele tău. Uneori te poţi simţi neglijat, zice dr. Franklin.

Ei bine, asta este absolut neadevărat. Poate că am eu puteri, dar Phoebe este cea specială pentru părinţii mei. Este fără discuţie fetiţa tatii, cu note maxime pe linie şi o listă de activităţi extraşcolare lungă de un kilometru. Phoebe şi-a construit întreaga viaţă pentru ca toată lumea să o placă, de la părinţii noştri, până la profesorii din comisia de admitere la facultate. Nimic din ce fac eu nu se poate nici măcar compara cu perfecţiunea lui Phoebe.

— Am discutat cu mama ta şi la telefon, iar ea ar vrea să stăm puţin de vorbă, continuă doctorul.

Phoebe îşi pune telefonul în buzunar.

— Nu prea ştiu despre ce am putea vorbi.

— Hai să mergem în biroul meu, zice dr. Franklin.

Se întoarce puţin, suficient cât să se uite la mine şi să îmi dea de înţeles că ştia că mă aflu acolo.

— Este un loc mai retras, adaugă el.

O ia uşor de cot şi o conduce în sus pe scări, unde eu nu-i mai pot ajunge.

Capitolul 38

Phoebe

Dr. Franklin se aşază în spatele biroului, cu faţa luminată slab de monitorul calculatorului din faţa lui.

— Phoebe, mama ta a vrut să stăm puţin de

vorbă.

Se apleacă în faţă, îşi împreunează mâinile şi îşi lipeşte degetele arătătoare de buze.

— Despre Bo?

Până şi pe mine mă surprinde duşmănia din vocea mea. Sigur că vrea să vorbim despre Bo.

— Despre orice simţi nevoia să vorbeşti.

Mă străduiesc să nu dau ochii peste cap. Nu ştiu cum rezistă Bo aici. Eu urăsc până şi simpla idee de terapie. Ce-i cu oamenii ăştia care cred că pot rezolva orice problemă vorbind? Unele probleme sunt dincolo de cuvinte. Iar despre altele nu-i nevoie să vorbeşti deloc.

— Ce-ar fi să-mi spui câte ceva despre şcoală? îmi sugerează dr. Franklin.

Ridic din umeri.

— E şcoală.

— La ce te pricepi cel mai bine? Eşti la liceu, nu? Te gândeşti deja la o facultate anume?

Mă străduiesc să zâmbesc. Detest că toată lumea mă întreabă asta.

— Nu-mi pasă unde mă duc, atâta vreme cât au un program bun de studii în străinătate.

— Aşadar, vrei să călătoreşti?

— Vreau să evadez.

Mă crispez imediat ce-mi ies vorbele din gură.

Slavă Domnului, dr. Franklin nu spune nimic despre asta. Trece la un subiect nou.

— În ce fel ţi se pare diferită şcoala acum, faţă de când mergea şi Bo la Liceul James Jefferson?

Ridic iar din umeri.

— Nu e chiar diferită. Aveam cursuri separate.

Eram în ani diferiţi. Cei mai mulţi nici măcar nu ştiau că eram rude.

Timpul cel mai lung petrecut împreună era când mă ducea cu maşina la şcoală, în anul întâi – o condiţie ca să aibă propria lui maşină. După ce şi-a distrus maşina, iar eu mi-am luat permisul, n-am mai avut nici măcar legătura asta.

— Voi doi sunteţi foarte diferiţi, admite dr. Franklin. În anumite privinţe, însă, îmi păreţi destul de asemănători. Amândoi sunteţi foarte prudenţi, de exemplu.

Mă abţin să mă încrunt. Nu-mi place deloc că mama mi-a aranjat discuţia asta neplăcută şi aş vrea ca dr. Franklin să treacă direct la subiect, oricare ar fi el.

— Acasă cum stă treaba? insistă dr. Franklin. Lucrurile merg bine?

— Este mai linişte, recunosc eu.

Mai puţin atunci când nu mai este. Când tata scoate uşa de la camera lui Bo, de exemplu.

— Mai linişte?

— De când a plecat Bo.

Dr. Franklin intuieşte ocazia şi se apleacă spre mine.

— În ce fel?

Îmi feresc privirea de dr. Franklin. Mi-e mai uşor să vorbesc dacă mă uit pe deasupra lui, la draperiile grena cu bej de la ferestrele care dau spre ocean.

— Bo era mult mai furios înainte să vină încoace, zic eu. Nici nu ştiu dacă îşi dădea seama. Mie mi se părea că sunt două persoane în el; în

majoritatea timpului era foarte calm, dar ajungea să meargă prost cel mai mic fleac şi îşi pierdea controlul.

— Controlul este un subiect despre care vorbim foarte mult aici, la Berkshire, adaugă blând dr. Franklin, încercând să nu întrerupă fluxul povestirii mele.

— Da, păi, înainte nu-l avea deloc. Când eram mici, mi-a rupt mâna.

Nu-mi dau seama de ce mă gândesc atât de mult la momentul acela. Probabil că din cauza mesajului de la Bo.

Când eram mici, obişnuiam să ne prefacem că suntem pe Titanic. Era un joc prostesc, născut din obsesia mea pentru film după ce-l descoperisem în colecţia mamei, dar pe Bo nu-l deranja să se joace cu mine fiindcă îi plăcea destinul inevitabil al navei. Ne foloseam de leagănul din faţa casei. Mă urcam pe el, iar Bo mă împingea, prefăcându-se că leagănul era vaporul. Când săream, vaporul „se scufunda”. A fost nostim, până când mi-am rupt braţul pentru că am aterizat aiurea. Zăceam pe jos, plângând şi ţipând după ajutor, dar Bo a rămas pur şi simplu în picioare lângă mine, cu privirea lipsită de orice expresie, în timp ce leagănul se plimba gol înainte şi înapoi. Nu trăda niciun fel de emoţie. Parcă nici nu era acolo.

A fost prima oară când mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu el.

Dr. Franklin se îndreaptă de spate şi mişcarea mă obligă să-mi întorc privirea de la fereastră asupra lui.

— N-am ştiut că te-a rănit, zice el.

— A fost un accident. Ne jucam la leagăn şi m-a împins prea tare, iar eu am căzut aiurea.

— Nu cred că Bo vrea să-i facă rău cuiva.

Nu răspund nimic. Dr. Franklin bagă de seamă.

— Phoebe? zice el. Crezi că Bo i-ar face rău cuiva în mod intenţionat?

Nu mă uit în ochii lui.

— Nu cred, acum nu.

— Dar înainte să vină la Academie?

Îmi încrucişez degetele.

— Atunci, poate.

Cum dr. Franklin nu spune nimic, cuvintele mele umplu tăcerea aproape fără voia lor.

— Adică, nu cred că ar fi devenit un ucigaş în serie sau ceva. Nici vorbă. Dar… îmi amintesc de primul lui an de liceu, când avea atâtea probleme să se adapteze. Erau nişte nemernici la şcoală, pentru că mereu există nişte nemernici la şcoală care se iau de tine dacă eşti chiar şi o idee diferit de ceilalţi. Iar Bo era ceva mai mult decât numai o idee, ştiţi?

Dr. Franklin încuviinţează din cap.

— Eu eram…

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite.

— Eram foarte bucuroasă că tata nu ţinea arme în casă pentru că aşa insistase mama. Dar mă întrebam ce putea face când se ducea acasă la prietenul lui Lee, dacă nu cumva Lee avea pistol şi poate că numai atât i-ar fi trebuit lui Bo ca să… înţelegeţi.

— Crezi că Bo ar fi putut împuşca pe cineva la

şcoală? întrebă dr. Franklin, coborând puţin glasul.

— Nu! Nu! zic eu şi scutur energic din cap. Asta ar fi presupus să-şi facă un plan, să turbeze de mânie şi… Bo nu este cu adevărat violent, adaug eu. Nu cred că ar fi în stare cu adevărat să facă ceva. Dar dacă i se ivea ocazia…

Înghit în sec, cu greutate.

— Nu ştiu. Adică, n-a făcut nimic… Dar mă gândesc că… poate că ar fi făcut. Poate. Iar dacă ar fi făcut vreodată ceva, probabil că n-ar fi fost cu intenţie. Pur şi simplu sunt momente în care nu este el însuşi, spun oftând adânc. Cât sunt de oribilă, cum să mă gândesc că fratele meu ar fi putut face aşa ceva?

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine să trăieşti cu frica asta, zice dr. Franklin.

Nu înţelege. Nu despre asta-i vorba. Bo nu este un om rău.

— E vorba numai despre faptul că putea… să treacă cu uşurinţă de la calm la furie şi că uneori cele două sentimente se contopeau.

— Ce vrei să spui?

— Când calmul şi furia deveneau un singur lucru pentru el, atunci era înspăimântător, zic eu. Când era în acelaşi timp foarte calm şi rece, dar şi copleşit de furie.

— S-a întâmplat des?

Stiloul doctorului scârţâie pe notesul din faţa lui. Aş vrea să nu fi spus nimic. Bo este altfel acum; Academia Berkshire l-a ajutat să devină altfel. Era atât de furios numai pentru că vedea

lumea într-un mod atât de diferit. Majoritatea oamenilor văd lumea în alb şi negru, chiar dacă susţin că nu-i aşa. Îţi place cineva sau nu-ţi place; eşti de acord cu o opinie sau nu eşti de acord. Bo n-a fost niciodată aşa, niciodată. A văzut întotdeauna lucrurile dintr-o perspectivă diferită, ca un artist care observă conturul, culoarea şi umbra unui obiect, dar care nu vede niciodată obiectul în sine. Aşa se uita Bo la lume. Ca la o şansă, nu ca la un târg încheiat. Se înfuria atunci când lucrurile nu puteau fi schimbate, când oamenii nu voiau să se schimbe, chiar dacă ar fi putut.

De aceea se încontra atât de des cu tata. Tata este o forţă de neclintit. El merge într-o singură direcţie, drept înainte. Nu ştie să se descurce cu un copil care nu procedează la fel, care vede atât de multe căi diferite, dintre care unele ocolesc sau duc înapoi. Care nu acceptă ideea că lucrurile sunt aşa cum sunt.

Lui Bo nu i-a plăcut niciodată cu adevărat la şcoală – cel puţin nu până la Academia Berkshire –, şi de obicei din cauza asta se certa cu tata. Bo stătea în pat cât mai mult cu putință, până când tata începea să-l scoale aruncând pe el apă de la gheaţă, ceea ce se termina întotdeauna cu urlete.

— Nu înţeleg ce rost are, striga Bo la el, măturând cu palma cuburile de gheaţă de pe pat.

— Rostul este să obţii o diplomă, mârâia tata. Şi pe urmă să te duci la facultate. Şi să-ţi iei o slujbă.

Spunea lucrurile astea de parcă erau cât se poate de evidente, la fel ca doi şi cu doi fac patru.

— Dar eu nu vreau aşa ceva! protesta Bo.

Iar tata nu-l credea în ruptul capului. De parcă să nu-şi dorească diplomă-facultate-serviciu echivala eu să nu vrea să mănânce, să nu vrea să respire, să nu vrea să trăiască.

— Bunica îl înţelegea pe Bo, zic eu, fără să vreau de fapt să vorbesc cu voce tare.

Dar cum cuvintele plutesc acum în aer între noi, continui să povestesc:

— Bunica îl înţelegea pe Bo mai bine ca oricine. Reuşea întotdeauna să-l liniştească.

Îmi aleg vorbele cu grijă, să nu se înţeleagă din ele cât eram de invidioasă.

Oamenii mari mint. Mint că îşi iubesc copiii la fel de mult. Niciodată nu e adevărat. Îşi iubesc copiii diferit, iar diferenţele sunt atât de mari, încât nici vorbă de egalitate. Părinţii mei, de exemplu, mă iubesc pe mine pentru că sunt ascultătoare. Mă iubesc pentru rezultatele la învăţătură, pentru ambiţie şi pentru ce aş putea face şi ce aş putea deveni în viitor. Pe Bo îl iubesc pentru cine este acum, pentru momentele de linişte, de calm; se agaţă de ele, neştiind dacă vor dura.

Bunica îl iubea pe Bo în mod absolut şi complet. Îl accepta în întregime, dar eu am ajuns să nu am încredere în dragostea ei necondiţionată. Pentru că pe mine nu m-a iubit niciodată în felul acela. Pe mine mă iubea din cauză că nu i-am dat niciodată motive să nu mă iubească. Eu eram copilul cuminte şi bine-crescut, care se purta respectuos şi binevoitor, dar eram cât se poate de conştientă

că atitudinea bunicii faţă de mine se baza exact pe purtarea mea. Bo, pe de altă parte, putea să facă orice şi să fie oricum, iar bunica îl iubea exact la fel.

Poate chiar mai mult.

— Problemele lui Bo s-au agravat după moartea ei, spun. Aşa a ajuns aici.

— Bo a povestit de câteva ori despre bunica lui. Îi consideră casa „refugiul lui”.

Aşa şi era. Mie nu mi-a plăcut niciodată să mă duc la bunica. Era o casă veche, întunecoasă şi mirosea a fum stătut de ţigară. Dar Bo o adora.

— Mulţumesc, spune dr. Franklin. Mi-ai fost de mare ajutor. Bo a avut nişte probleme în ultimul timp şi ne străduim să creăm cumva o legătură cu el. Credeam că i-am câştigat încrederea, dar pare să se închidă în el faţă de mine din ce în ce mai mult.

Ridic dintr-o sprânceană. Nu mi se pare că dacă mă pun pe mine să-l torn l-ar putea face pe Bo să aibă mai multă încredere în doctor, dar nu eu sunt specialistul aici.

— Vreau să ştii, de asemenea, că sunt oricând şi la dispoziţia ta, adaugă dr. Franklin.

Îmi împinge o carte de vizită peste birou.

— Poţi vorbi cu mine ori de câte ori vrei.

— Eu nu sunt ca Bo, zic fără să stau pe gânduri. Nu am aceeaşi problemă ca el.

Dr. Franklin ezită.

— O am? îl întreb. E genetică sau ceva? Există posibilitatea ca şi eu să…

— Nu, nu, n-am vrut să insinuez asta, zice

repede dr. Franklin. Există o predispoziţie familială pentru astfel de lucruri, dar nu-i ceva obligatoriu. Am stat de vorbă cu mama ta şi nu putem confirma că toate rudele voastre au probleme asemănătoare cu ale lui Bo.

— Dar este posibil.

— Este… posibil, admite el.

Mă foiesc pe scaun. N-am avut niciodată simptome ca ale lui Bo, poate că nu mă paşte niciun pericol. Sau poate că în mine se ascund acelaşi fel de înzestrări şi de blesteme, chiar în clipa asta, încolăcite ca un şarpe iarna, gata să iasă la iveală. Dacă nu eu, atunci poate copiii mei vor fi ca Bo, vor sări de la o stare la alta, din când în când, lăsându-mă în urma lor la fel cum a făcut Bo.

Mi-am construit un colţ de paradis în normalitate, dar sunt teribil de singură în el.

Capitolul 39

— Trebuie să vorbim, îmi şopteşte Ryan.

Răsuflarea îi miroase a muştar.

— Tocmai i-am auzit pe unii membri ai personalului vorbind despre nişte „scrisori oficiale” care le vor fi trimise familiilor noastre în vacanţa de primăvară.

Ziua Familiei este lipită de vacanţa de primăvară – de fapt, majoritatea părinţilor îşi iau copiii acasă, după prânz. Deşi microbuzul nu-l va duce pe Ryan la aeroport decât mâine dimineaţă, văd că şi-a făcut deja bagajele şi că îl aşteaptă

lângă uşa camerei lui.

— Şi? întreb eu, fără să-mi iau ochii de la scara care duce spre biroul doctorului, unde e Phoebe.

— Şi scrisorile oficiale înseamnă belele oficiale. Măscăricii guvernamentali se pregătesc să plece; în scrisori se află probabil verdictul lor despre toată prostia asta.

Cum nu-i răspund, Ryan adaugă:

— Mă tem că au de gând să închidă şcoală. N-ai băgat de seamă cum se poartă profesorii?

Mă uit cum se schimbă rapid vremea de dincolo de ferestre – de la un vânt ca de uragan se trece la o zi însorită, apoi la fulguieli. Închid strâns pleoapele, iar când mă uit din nou, nu mai văd decât un cer mohorât şi cenuşiu.

— Berkshire nu se poate închide, zic eu în şoaptă. Am nevoie de locul ăsta mai mult decât oricând.

— Exact, tâmpitule! Dacă se închide, eu ajung la şcoala militară, iar de tine cine ştie ce se alege. Mie chiar îmi place locul ăsta. N-am de gând să-i las să strice totul numai pentru ce s-a întâmplat cu Sofia.

— Ştiu, zic eu, acordându-i acum toată atenţia. Dacă aş putea s-o salvez, ar fi nevoiţi să plece.

— Păi, asta n-o să se întâmple, zice Ryan cu gândul aiurea, pe un ton care arată că nu mă ia în serios.

— Ce vrei să spui? îl întreb, trăgând adânc aer în piept.

Ceva din vocea mea îl face pe Ryan să se oprească, iar când se întoarce din nou spre mine,

observ în ochii lui ceva greu de recunoscut. Să fie frică?

— Scuze, frate, adică sigur că o poţi salva, numai că…

Nu-şi găseşte cuvintele. Dau drumul aerului din piept.

— Lasă, frate, am priceput. Puterile mele sunt date peste cap. Mă gândeam numai… Mă gândeam că poate te-au afectat oficialii şi pe tine. Toată lumea e complet altfel de când au venit ei.

Ryan zâmbeşte maliţios.

— Nu mă afectează ei pe mine, zice el. Deţin pe deplin controlul.

Se întoarce iar, cu ochii aţintiţi asupra unui grup de profesori adunaţi lângă uşă, care şi-au apropiat capetele şi vorbesc în şoaptă.

— Ce controlezi tu pe deplin?

Gwen se apropie de noi, vorbind mai încet decât de obicei. Îşi face loc lângă mine, împingându-mă cu tot corpul ca să mă silească să mă mai apropii cu un pas de Ryan.

— Despre ce vorbiţi? întreabă ea agresiv.

— Despre nimic. Cară-te!

Ryan flutură din mână, făcându-i semn să plece.

Gwen se întoarce spre mine.

— Te simţi bine, Bo? zice ea cu glas mai blând.

— Sigur că da, răspund.

— Ce-ţi tot spune Ryan?

— Nimic.

Se încruntă şi mai tare. Peste umărul ei, îl văd pe Ryan înfuriindu-se. Lui nu i-a plăcut niciodată Gwen, iar felul în care l-a întrerupt… Ryan nu-i un

tip foarte răbdător.

— Uite, Gwen, zic eu şi o trag într-o parte. Totul va fi bine. Ştiu că Ryan nu-i tocmai preferatul tău, dar acum trebuie să colaborez cu el…

— De ce?

Vocea ei îmi retează cuvintele ca un cuţit.

— De ce trebuie să colaborezi cu ticălosul ăla? Ştii că se foloseşte de tine, da? Nu-mi dau seama cum şi de ce, dar Ryan numai asta face – se foloseşte de oameni.

— Nu-i prea frumos din partea ta, zice Ryan.

Vorbeşte lenevos, aproape plictisit, dar asta nu reuşeşte să ascundă furia care i se citeşte în ochi.

— Păi, ăsta-i adevărul, i-o retează Gwen, fără să-şi bată capul să se întoarcă şi să se uite atent la el. Bo, indiferent în ce încearcă să te amestece…

— Gwen, e în regulă, zic eu, încercând s-o împac.

Unii dintre profesorii de lângă uşă se uită spre noi.

— Uite, ştiu că nu înţelegi ce se întâmplă. Nu-i vina ta. Oficialii…

— Doamne, nu-mi spune iar că e nu ştiu ce conspiraţie împotriva ta! zice Gwen cu voce tot mai disperată. Oficialii nu fac decât să cerceteze moartea Sofiei.

— Şi încearcă să închidă şcoala, mârâie Ryan.

— Poate chiar ar trebui să fie închisă!

Profesorii de lângă uşă se uită la Gwen. Este Ziua Familiei. Ne vede lumea. Gwen dă din cap liniştitor spre profesori, ca să nu încerce să ne despartă, şi continuă pe un ton mai scăzut.

— Dacă doctorul ar fi înţeles mai bine ce se întâmplă, dacă ar fi fost mai dispus să ne dea medicamente, poate că Sofia n-ar fi murit.

Gwen n-are cum să înţeleagă. Este prea afectată de iluzia oficialilor.

— Nu-ţi face probleme, îi spun eu. Ştiu că nu înţelegi, dar rezolvăm noi lucrurile.

— Ba n-o să le rezolvaţi, zice Gwen tăios. Iar şcoala se va închide oricum.

— Nu voi permite aşa ceva, zice Ryan pe un ton scăzut şi fioros.

În spatele lui, un tablou de la deschiderea Academiei Berkshire tremură pe perete. Ryan nu-şi poate controla puterile telekinetice, atunci când se enervează.

— Treaba ta.

Gwen îl fulgeră cu privirea, iar când se întoarce spre mine, compasiunea pe care i-am văzut-o mai devreme în ochi a dispărut, înlocuită de furie şi de nerăbdare.

— Eu am încercat. N-ai cum s-o scoţi la capăt.

Gwen pleacă vijelios şi se duce spre mama ei. Chiar dacă şi-a uitat puterile, eu tot o văd împrăştiind scântei din pumnii încleştaţi.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, zice Ryan, este să ne asigurăm că toate înregistrările au fost distruse, în caz că Gwen are dreptate şi şcoala este categoric condamnată, măcar să ştim că n-o să ne trimită într-un loc mai rău.

Observ o mişcare în vârful scărilor. Ridic capul aşteptându-mă s-o văd pe Phoebe, dar în locul ei, din capătul palierului se uită la mine printre

şuviţele de păr căzute pe faţă un băiat ud leoarcă.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Ryan.

Nu bag în seamă protestele lui şi mă strecor în sus pe scări spre înecatul Carlos Estrada. Mă mişc încet, ca şi cum m-aş apropia de un cerb în pădure.

— Salut, şoptesc.

Carlos Estrada nu se mişcă, dar întoarce spre mine ochii tiviți cu roşu.

— De ce… De ce te afli aici? De ce te văd?

Carlos deschide gura. Din ea curge apă şi se aude un zgomot gâlgâit.

— Ştii unde… Poţi vorbi cu Sofia? îl întreb.

Şi atunci dispare.

— Cu cine vorbeşti? mă întreabă în şoaptă o voce de pe treapta de sus.

Mă întorc. Ryan m-a urmărit şi mă priveşte de parcă aş fi nebun, dar lângă el e Harold, care pare doar curios.

Mă duc imediat la Harold. Cu nimeni n-aş dori să vorbesc acum mai mult.

— Deci tu nu l-ai văzut pe…?

Întorc capul spre locul gol de pe palier unde şiroia mai devreme apa pe covor de pe Carlos Estrada.

Harold clatină din cap. Nu l-a văzut.

Înseamnă că eu nu văd fantome – deşi Carlos Estrada este în mod sigur mort. Nu, eu văd oameni din trecut. Îl văd pe Carlos Estrada chiar în clipa dinaintea morţii, în timp ce i se umpleau plămânii cu apă. Dacă ar fi fost salvat, dacă cineva l-ar fi observat la timp, l-ar fi tras afară, i-ar fi

acordat primul ajutor şi i-ar fi salvat viaţa, Carlos Estrada ar fi bolborosit oare o poveste imposibilă despre cum a înghiţit apă şi pe urmă a ajuns pe holul somptuos al unei superbe Academii, alături de un băiat care îi vorbea şi îl întreba despre Sofia?

Oare dacă îl apuc zdravăn pe Carlos data viitoare când îl mai văd, voi fi tras în prezentul lui, la aniversarea aceea de cincisprezece ani la care a participat Sofia, sub apă, dar în acelaşi moment din timp ca şi ea? Oare aş putea ţâşni la suprafaţă ca s-o surprind pe versiunea de cincisprezece ani a prietenei mele? Am de gând să încerc. Data viitoare când îl mai văd, voi încerca.

Îmi scapă de pe buze un chicotit de uşurare. Nu contează deloc. Ce contează este că eu nu văd spirite, nu cum vede Harold.

Asta înseamnă, desigur, că în loc să înnebunesc sau să fiu bântuit, mă aflu într-o lume unde fluxul temporal se destramă în jurul meu, şi este posibil ca întreg continuumul spaţiu-timp să se facă ţăndări la picioarele mele ca un obiect de sticlă, dar mai înseamnă şi că dacă zdrobesc timpul ca să trec prin el, o voi vedea pe Sofia, iar pentru mine asta e destul.

— Mulţumesc, îi spun lui Harold.

Mă întorc pe călcâie şi mă duc spre dormitoare. Vreau să încerc din nou să controlez fluxul timpului. Doctorul spune mereu că emoţiile sunt cele care ne fac să pierdem controlul asupra puterilor noastre şi sper acum că numai îndoielile mi-au afectat abilitatea de a călători în timp. Cu

cât m-am întrebat mai mult dacă aş putea-o salva pe Sofia, cu atât a devenit fluxul temporal mai inconstant. Intenţia contează. Poate că şi încrederea contează.

Uşa de la biroul doctorului Franklin se deschide chiar când trec pe lângă ea, iar Phoebe se izbeşte practic de mine.

— Bo! exclamă doctorul surprins. N-am ştiut că erai aici!

Mă uit la el şi la Phoebe, care o porneşte repede în jos pe scări, spre părinţii noştri, fără să mă privească în ochi. Ce-a fost asta? Ce i-a spus doctorul? Ce i-a spus ea lui?

— Vino la mine în birou, zice dr. Franklin, ţinând uşa deschisă.

Capitolul 40

Mă întreabă ce mai fac.

Mint şi îi spun că totul merge bine. Nu pomenesc despre dezordinea din fluxul temporal. Nu-i mărturisesc că l-am văzut pe Carlos Estrada şi nu-i pomenesc despre nimeni din trecut.

N-o pomenesc nici măcar pe Sofia.

Aduc însă vorba despre Phoebe.

— Ce-aţi vorbit cu ea?

— Am întrebat-o ce mai face. Crede că te simţi mai bine aici decât acasă. Este adevărat?

Era. Înainte să se fi întâmplat toate mizeriile astea.

— Mi-a spus că şi-a rupt o mână când era mică. Tu îţi aduci aminte?

Mi se pare ciudat că a adus vorba despre asta.

— Şi ce v-a spus? îl întreb eu.

— A zis că a fost un accident.

Deci nu m-a turnat că puteam călători în trecut încă de când eram mic. Măcar Phoebe ştie să-mi păstreze secretele.

— Despre ce altceva aţi mai vorbit?

— Mama ta a vrut să stau de vorbă cu ea.

— De ce? ripostez eu agresiv. Ce-i în neregulă cu ea?

Mi se strânge inima şi mă întreb ce mă îngrijorează mai mult: că ar putea fi ceva în neregulă cu ea, sau că m-ar putea depăşi şi în treaba asta, că are şi ea o putere, una mai mare ca a mea.

— Nu, nu, zice doctorul. Nici vorbă de aşa ceva. Am vrut numai să mă asigur că se simte bine. E foarte stresată.

— Stresată? Phoebe?

— Există diferite feluri de stres, Bo, zice doctorul, cu voce împăciuitoare şi enervantă. Tu te confrunţi cu problemele tale, dar asta nu înseamnă că Phoebe nu le are pe ale ei.

Să aleagă la ce facultate se duce şi să se întrebe dacă va lua sau nu o notă maximă, ăsta-i stresul prin care trece Phoebe. Nu e nevoită să-şi bată capul dacă puterea pe care o are nu cumva o s-o înnebunească sau dacă îşi poate salva prietena de la moartea care o pândeşte în trecut în timp ce trebuie să-i salveze în prezent şi pe toţi cei de la şcoală.

Stres. Bine.

Dr. Franklin îmi spune ce mândru este de mine şi cât de bine mi-am controlat stările de spirit în ultima vreme. Dacă ar şti că fluxul temporal are fisuri peste tot, mă îndoiesc că ar mai fi de aceeaşi părere. Dar îmi reamintesc că acesta nu-i doctorul pe care îl cunosc. Este cel aflat sub influenţa oficialilor.

Îmi vorbeşte despre medicamentele pe care vrea să le iau în timpul vacanţei de primăvară.

— Am discutat despre asta şi cu părinţii tăi, desigur.

Asta s-ar putea dovedi o problemă. Indiferent ce i-a spus doctorul tatii, l-a făcut să înceapă deja să nu aibă încredere în mine. Dacă o să-i mai îndese şi mamei în mână un pumn de pastile, sunt sigur că ea va încerca să mă facă să le înghit.

Ştiu că asta este lucrătura oficialilor. Nu-mi pot modifica percepţia asupra realităţii, aşa că încearcă o tactică diferită – să mă drogheze până mă supun. Ar trebui să-l avertizez pe Ryan că s-ar putea să încerce să-l drogheze şi pe el.

— Când te vei întoarce, continuă doctorul, dr. Rivers şi domnul Minh vor fi deja plecaţi. Au terminat ancheta referitoare la moartea Sofiei şi la practicile din şcoala noastră.

— Plecaţi? repet eu.

Dr. Franklin încuviinţează.

— Pleacă pur şi simplu? îl întreb, încă nevenindu-mi să cred.

Au control deplin asupra şcolii. De ce să plece pur şi simplu?

— Şi-au terminat treaba. Vor trimite un raport

consiliului şcolar şi pe baza lui activitatea Academiei ar putea suferi modificări, dar una peste alta au terminat.

Vocea doctorului este puţin tristă. Dincolo de fereastra biroului, o corabie ca pe vremuri se leagănă pe valurile oceanului. Când clipesc, dispare.

La fel şi eu.

Am fost tras înapoi în alt timp. Ferestrele sunt acoperite de gheaţă şi de zăpadă, iar radiatorul bâzâie într-un colţ. În biroul doctorului nu mai este nimeni altcineva. Mă ridic de pe scaunul albastru de plastic şi mă întorc încet, căutând un indiciu. Uşa începe să se deschidă, iar eu sar în spatele dulapului în care îşi ţine doctorul fişele.

În birou intră dr. Franklin, dar este doctorul dintr-un moment din trecut. Nu ştiu sigur de când. Nu de prea multă vreme în urmă.

Se duce imediat şi se aşază la birou. Eu rămân nemişcat. Cum de nu m-a văzut? Nu sunt prea bine ascuns.

Se aude un ciocănit la uşă – unul discret, şovăielnic.

— Intră, zice doctorul, iar uşa se deschide puţin mai mult.

Intră Sofia.

Se uită direct spre mine.

Dar este limpede că nu mă vede. Nu mă vede niciunul dintre ei. Aş putea la fel de bine să fiu invizibil.

„*Asta n-are niciun sens*”, mă gândesc. Pot călători prin timp, dar rămân totuşi eu însumi. Am

corp. Ar trebui să mă poată vedea.

— Hai să stăm de vorbă, zice doctorul cu blândeţe.

Sofia se joacă cu medalionul de la gât – un delfin prins cu un lănţişor de argint.

— Ce s-a întâmplat? zice dr. Franklin, pentru că Sofia nu scoate nicio vorbă. Poţi să-mi spui?

Sofia nu zice nimic. Nu ridică din umeri şi nici nu-l respinge pe doctor; rămâne pur şi simplu nemişcată şi tăcută.

Mă apropii şi mă uit la ea, mă uit la ea insistent. Sofia se pricepea foarte bine să treacă neobservată chiar şi atunci când nu era invizibilă. Dar acum mă uit şi îi văd cearcănele negre de sub ochi. Văd că are buzele crăpate şi uscate. Văd că nu-i străluceşte pielea ca de obicei.

Observ felul în care stă pe marginea scaunului, felul rugător în care se uită la doctor, implorându-l să vadă că ceva nu-i în regulă cu ea. Sperând ca el să poată înţelege. Să o poată ajuta.

— Trebuie să vorbeşti cu mine, zice dr. Franklin, cu o nuanţă disperată în glas. Vreau să te ajut, dar nu pot s-o fac fără tine.

Mă aşez lângă Sofia, pe acelaşi scaun pe care stăteam înainte să alunec în trecut. Niciunul dintre ei nu-mi observă prezenţa.

Doctorul o aşteaptă îndelung pe Sofia să vorbească, dar ea rămâne tăcută.

— Îmi pare rău, şoptesc eu, deşi ştiu că Sofia nu mă poate vedea. Nu mi-am dat seama.

Nu-mi dau seama nici acum. Ştiu numai că ceva nu este în regulă, ceva important, ceva ce n-am

văzut la timp. A avut nevoie de mine, iar eu n-am înţeles.

— Totul este bine acum, îi spune Sofia doctorului cu voce blândă, care păstrează încă o undă de hotărâre ca de oţel.

Vorbeşte ca şi cum ar fi luat o decizie.

Pe urmă se întoarce şi se uită la mine. Irișii ochilor ei sunt invizibili. Întotdeauna dispar primii.

— Trebuie să te trezeşti, zice ea, privindu-mă fix.

— Mă poţi vedea? o întreb. Ce se întâmplă? De ce nu poate dr. Franklin să mă vadă? Şi ce vrei să spui?

— *Trezeşte-te*! strigă ea, iar cuvântul se transformă într-un ţipăt.

Sar împleticindu-mă de pe scaun.

— Bo? zice doctorul.

M-am întors în prezent.

— S-a întâmplat ceva?

Mă uit la scaunul gol de lângă mine.

— Nu, zic eu încet. Nu, totul e în regulă acum.

Capitolul 41

Stau turceşte pe pământul nisipos şi rece din faţa ruinelor hornului de la marginea mlaştinii. Sunt atât de nemişcat, încât cine m-ar vedea ar crede că meditez.

Dar nu meditez. Aştept.

Mă uit ţintă la fluxul temporal, concentrându-mă asupra zonelor cu fisuri din jurul meu. Nu toate momentele şi toate locurile au legătură cu insula,

dar majoritatea da. Triburile de nativi americani pe care le zăresc seamănă cu cele care au trăit aici înaintea venirii primilor colonişti europeni, iar pelerinii pe care îi văd ar putea fi din orice colonie, dar par să locuiască în vecinătate. Copiii din tabăra pentru bolnavi sunt categoric de pe-aici.

Durează o vreme până înţeleg că oamenii care par a fi din locuri diferite – oameni precum Carlos Estrada, sau familia mexicană care vorbeşte spaniolă repede, sau un grup de fete de cincisprezece ani, în rochii vaporoase, care chicotesc – au cu toţii legătură cu Sofia cea din trecut.

Toate fisurile în timp au în centrul lor fie insula, fie pe Sofia. Sunt cumva conectate între ele. Dacă mi-aş da seama care este elementul care le leagă, poate că aş reuşi să înţeleg cum să opresc scurgerile de timp, cum să controlez fluxul temporal şi cum s-o salvez pe Sofia.

Aşa că aştept, mă uit şi încerc să leg cumva laolaltă toate crâmpeiele diferite de timp care se învolburează în acest loc şi în jurul lui.

Încerc să uit cum au devenit invizibili ochii Sofiei atunci când a strigat la mine.

Stau absolut nemişcat, în timp ce fluxul timpului scârţâie şi geme ca puntea unei corăbii de lemn. Întorc capul încet şi văd cum dă buzna un grup de copii care aleargă şi râd, în timp ce unul dintre ei flutură un băţ lung, ornamentat colorat. Este ceva din trecutul Sofiei – o petrecere aniversară din copilărie sau ceva asemănător. Îmi trece prin

minte să sar şi să fug după ei în timpul lor, unde aş putea-o vedea pe Sofia când avea opt sau nouă ani. Poate că aş reuşi s-o avertizez să se ţină departe de băiatul care poate controla timpul.

Dar ar fi mult prea mică. Iar eu aş fi prea nepotrivit acolo.

În inima căminului ruinat izbucneşte un foc. Flăcările se întind, creând şi distrugând casa în acelaşi timp. Pot simţi căldura lui pe piele, iar fumul mă orbeşte. Încep să tuşesc şi mă trag mai în spate, îndepărtându-mă de flăcări. Aşa a fost distrusă casa în secolul al XVIII-lea. De data asta n-au alunecat oameni prin fluxul temporal, a alunecat toată blestemata de casă.

Apoi aud un ţipăt.

— Sofia? îngaim eu, sufocat de fum.

Nu. Este imposibil. Sofia a fost trimisă în timp cu o sută de ani înainte să izbucnească incendiul. Nu se poate că…

Pe urmă o văd. În a doua poveste a arderii casei. Strigă, bate cu mâinile în geamurile de sticlă. Este prizonieră înăuntru şi arde de vie.

— SOFIA! urlu eu, năpustindu-mă spre casa în flăcări.

Casa dispare.

Zgomotul şi fumul dispar şi ele, lăsându-mă gâfâind şi cu capul învârtindu-se.

„Era acolo”.

Dar… cum?

Poate… poate că toate crăpăturile în timp au legătură cu Sofia şi cu insula nu pentru că este ea prizonieră în secolul al XVII-lea, în timpul

proceselor vrăjitoarelor din Salem, ci pentru că Sofia cade şi ea prin crăpăturile timpului şi singura ei legătură cu realitatea este această insulă.

În timp ce stau şi încerc să înţeleg ce se întâmplă, casa reapare. Nu miroase înţepător a ars; miroase a lemn proaspăt tăiat şi a zugrăveală nouă. Treptele de piatră care duc spre uşa de la intrare cresc chiar sub tălpile mele, iar eu mă întorc încet cu spatele la casă.

O văd iarăşi pe Sofia.

De data asta plânge. Încet, dar în hohote – umerii i se zguduie şi îi clănţănesc dinţii de frică.

Are în jurul gâtului o frânghie.

Patru bărbaţi – pe doi dintre ei i-am văzut mai demult călărind prin mlaştină – stau lângă ea. Are nişte haine potrivite cu vremurile acelea; arată ca un pelerin, doar că are pielea prea închisă la culoare.

Mai este acolo încă o femeie, abia ieşită din adolescenţă, blondă cu ochi negri. O arată pe Sofia cu degetul şi strigă:

— Vrăjitoare!

Femeia începe să se zbată de parcă ar avea o criză de epilepsie, dar mişcările ei sunt prea gândite, prea repetitive. Intră în acţiune bărbaţii de lângă Sofia. Unul se desparte de grup şi se duce s-o liniştească pe fată. Ceilalţi aruncă frânghia peste o creangă groasă a stejarului din apropiere, apoi o ridică pe Sofia tot mai sus, trăgându-i corpul cu ajutorul unui cal. Ea se agaţă din toate puterile de ştreangul din jurul gâtului, cu

ochii mari şi ieşiţi din orbite.

— Opriţi-vă! strig, alergând spre ei.

Dar înainte să pot interveni în vreun fel, dispar cu toţii.

Mă răsucesc înnebunit în jur, uitându-mă după orice spărtură în timp s-ar nimeri la îndemână. Căminul este iarăşi o ruină; din copacul de care o spânzurau pe Sofia n-a mai rămas decât un ciot. Mă prăbuşesc în genunchi. Să fie ăsta iadul Sofiei? Să fie prinsă şi omorâtă undeva departe în timp?

Aud râsete.

Mă ridic din nou, cu picioarele tăiate, dar mă străduiesc să mă îndrept spre locul de unde se aude zgomotul, spre tabăra părăsită pentru copii bolnavi.

Când ajung acolo, totul mi se pare… straniu. Clădirile sunt vechi şi goale, părăsite ca de obicei. Dar sunt mai mult de zece copii în halate, care arată ca în anii ’70. Unii dintre ei sunt bolnavi în mod evident, stau în cărucioare cu rotile, poartă proteze sau cârji, dar alţii nu. Doi se stropesc cu apă în piscină. Sau… Mă uit mai bine şi rămân cu gura căscată. Piscina e secată şi plină de buruieni crescute pe fund. Dar cei doi copii stau la marginea mai puţin adâncă, râzând şi dând din mâini ca şi cum ar fi plină de apă. Unul dintre ei sare pe spate, iar eu aproape ţip, aşteptându-mă să-şi facă zob capul de cimentul crăpat, dar rămâne plutind într-o apă pe care el o simte, iar eu n-o pot vedea.

Alţi doi copii se joacă în apropiere aruncându-şi mingea. Pot vedea mingea imediat ce atinge mâna

unuia dintre ei, dar cum începe să zboare prin aer, devine invizibilă din nou.

— Unde-i Sofia? murmur eu, uitându-mă.

În cele două viziuni de mai înainte era şi ea. Avea nevoie de mine. Trebuie să aibă nevoie de mine şi de data asta. Trebuie să fie în această tabără.

Alerg spre clădiri, dau uşile în lături şi mă uit înăuntru. Sunt goale, părăsite, în paragină. Printre scândurile strâmbe ale pereţilor pătrunde lumina soarelui, dând la iveală într-un colţ rahat de şobolani şi un gândac mort. Dar afară aud în continuare zgomot de oameni care râd şi vorbesc, care forfotesc şi umblă prin clădiri, inclusiv prin cele din care eu tocmai am plecat.

Mă cutremur.

Dar Sofia nu este nicăieri.

Mă întorc în centrul taberei. Singurele persoane pe care le văd sunt copiii care se joacă. Niciun adult, niciun supraveghetor sau cine ar trebui să se mai afle aici. Prind de umăr copilul cel mai apropiat, o fetiţă cu sindrom Dawn.

— O cunoşti pe Sofia? îi strig.

Începe să plângă. Peste tot în jurul meu, tabăra prinde să devină din ce în ce mai prezentă. Piscina se umple de apă, iarba înverzeşte, clădirile sunt mai noi. În fundal apare mai multă lume, inclusiv câţiva adulţi care se îndreaptă spre mine. Când am atins fetiţa, m-a transportat în timpul ei.

O zgâlţâi disperat de umăr.

— Mă poţi vedea? O cunoşti pe Sofia?

Ea hohoteşte şi mai tare.

— Bo?

Mă întorc şi mă pomenesc imediat uitându-mă în ochii Sofiei. Înainte să apuc însă să-i spun ceva, ea îmi arată ceva în spatele meu şi ţipă:

— Fugi!

Mă răsucesc şi…

Şi sunt smuls de acolo. Nu de un om, ci de o forţă. De timp.

Mă trezesc aruncat într-un loc pe care nu îl recunosc. Nu-i tabăra pentru copii bolnavi. Nu-i Berkshire. Nu-i hornul din secolul al XVII-lea… Nici măcar o casă. Nu-i decât insula goală, mlăştinoasă, răsunând de zgomotul valurilor care se izbesc de ţărm. Mă bâzâie o muscă verde.

În iarba înaltă se aude un foşnet. Rămân complet nemişcat şi un cerb tânăr se iveşte cu botul ridicat în aer, adulmecând pericolul. Se întoarce şi mă vede. Vreme de-o clipă ne uităm unul la altul, apoi el o rupe la fugă cu coada albă sus şi trece săltat pe lângă mine.

Simt smucitura timpului mai întâi în buric şi sunt tras înapoi o dată şi pe urmă încă o dată, înainte să apuc s-o strig pe Sofia.

Mă trezesc iar în tabără, dar şi mai în trecut, la deschidere, când era numai pentru copiii cu poliomielită. Pe urmă sunt la Berkshire chiar când se construia clădirea, apoi sunt aruncat din nou într-un timp care ar putea fi în viitorul îndepărtat, pentru că din Academie n-a mai rămas decât fundaţia roasă din cărămizi, iar tabăra este complet ascunsă de copaci şi de buruieni. Sunt smucit înainte şi înapoi prin timp, aruncat peste

tot pe insulă, martor la toate încarnările ei.

Ascunsă în fiecare moment este… Sofia.

Îi văd pe furate părul negru, îi aud şoaptele rugătoare sau ţipetele smulse de pe buze. Uneori este invizibilă. Alteori o zăresc de departe: fugind de ceva necunoscut, ţinută prizonieră de bărbaţi din alte vremuri, păşind tăcută în ocean de una singură, îngreunată de pietre. La un moment dat nu văd nimic altceva decât un mormânt proaspăt săpat pe care nu scrie niciun nume, dar ştiu că este al ei, De fiecare dată când o văd, *de fiecare dată*, n-o pot atinge şi se află exact atât de departe de mine cât să n-o pot salva.

Încerc să invoc fluxul timpului. Încerc să găsesc firele care m-ar putea trage în propriul meu timp sau care măcar m-ar putea ancora în orice timp. Mă învârt iute, tot mai iute şi simt că-mi pierd cumpătul. Insula şi tot ce-i pe ea se topeşte şi se amestecă, arborii şi iarba şi pământul şi clădirile devin laolaltă doar o ceaţă verde-maronie. Dar chipurile pe care le văd în fiecare moment din timp sunt clare şi distincte, nu se amestecă în acest vârtej, dar rămân necunoscute. Nici urmă de Sofia. Nici urmă de dr. Franklin, de Ryan, de Gwen sau de Harold. Nici măcar de oficialii guvernamentali.

Pe urmă zăresc cu coada ochiului o coadă care mi-e familiară. Mă întind orbeşte după ea, abia fiind în stare să apuc cu degetele părul fetei.

Părul surorii mele Phoebe.

Când deschid ochii data următoare, sunt în camera mea de acasă, de la părinţi. Arată exact

cum am lăsat-o ultima oară, cu un cearşaf în loc de uşă, cu agenda mea şi cu stickul USB pe birou. Încerc să găsesc totuşi un indiciu cât timp a trecut de atunci sau cât timp urmează să mai treacă.

Perdeaua care ţine loc de uşă este trasă într-o parte. În prag stă Phoebe, luminată de becul din hol.

— E timpul să te trezeşti, zice ea.

Capitolul 42

Cum am ajuns aici?

Părinţii şi sora mea se poartă de parcă ar fi normal să fiu acasă. Mama pregăteşte cina în fiecare seară şi radiază când îmi pune în faţă o farfurie cu muşchiuleţ de porc, cu kebab de vită sau ce reţetă a mai găsit pe Internet. Tata citeşte ziarul. Phoebe se uită la televizor şi îmi aduce un castron cu pop-corn ca şi cum n-ar fi câtuşi de puţin ciudat să mă aflu acolo.

Dar uneori… uneori uită că sunt aici. Când se uită direct la mine, mă văd şi îmi acceptă prezenţa. Dar dacă mă strecor pe lângă pereţi, în umbră, dacă le evit privirea, devin la fel de invizibil ca Sofia.

Nu cred că sunt aici cu adevărat. Sunt numai pe jumătate, devin real numai când îşi amintesc ei de existenţa mea.

Sau poate că sunt aici şi ei îşi dau seama că ceva nu e în regulă. Familia mea se pricepe extraordinar de bine să ignore problemele, mai ales când problema sunt eu.

Sau poate că am căzut într-o realitate în care este ceva normal să exist uitat şi fără puteri.

Tata intră într-o zi la mine în cameră – remarcabil de uşor, când n-ai decât să tragi o perdea – şi îmi ia laptopul. Îl ia pur şi simplu. Tocmai îl foloseam, iar el mi l-a ridicat pur şi simplu din braţe şi a plecat cu el. Nu sunt sigur dacă asta s-a întâmplat sau nu în unul dintre acele momente când nu mă poate vedea.

Dar înainte să mi-l ia, am citit cât am putut de mult despre călătoria în timp. M-a captivat Teoria corzilor, din cauză, probabil, că fluxul timpului arată şi pentru mine ca un şuvoi de fire. În Teoria corzilor, însă, ideea este că fiecare fir te conduce într-o realitate diferită.

Am încercat să invoc fluxul timpului.

Nu pot.

Poate că aici mă aflu acum, într-o realitate în care puterile mele nu funcţionează. Sau poate că ultima experienţă, când am zburat prin diferite timpuri cu atâta viteză, încât abia dacă puteam respira, mi-a făcut puterile să se oprească temporar.

Timpul, ca întotdeauna, o va dovedi.

Nu prea ştiu ce să fac aici. Casa asta – familia asta – nu mi se mai potrivesc. Nu-i ca atunci când ţi-au rămas nişte blugi scurţi cu câteva degete; mai degrabă parcă mi-ar fi dat cineva o salopetă de bebeluş şi m-ar fi pus să încerc s-o port.

Părinţii mei tot găsesc motive să arunce câte o privire la mine în cameră. Tata zăboveşte pe hol în spatele perdelei de la uşă, cu picioarele în direcţia

mea, iar uneori înaintează ca şi cum ar vrea să intre. Mama găseşte motive să intre de-a binelea: rufe de spălat, o gustare, ceva. Ea măcar ciocăneşte în perete înainte să tragă cearşaful deoparte, dar din moment ce n-au încredere în mine cât să-mi lase o clanţă, nu văd ce diferenţă face ciocănitul acela.

Încerc mereu să mă întorc pe insulă şi la Berkshire. Sau măcar înapoi în timp. De fapt, încerc să mă duc oriunde. Simt fluxul timpului ca pe o mâncărime pe sub piele, dar nu pot ajunge la el, indiferent cât de des încerc să-l invoc.

Dacă mi-am pierdut puterile pentru totdeauna?

Nu. Refuz să cred aşa ceva. Să-mi pierd puterile înseamnă să o pierd pe Sofia.

Pentru totdeauna.

Iar eu nu pot trăi într-o lume fără ea.

Voi găsi o cale să ajung din nou la fluxul temporal.

Să ajung la ea.

* * *

Phoebe se poartă ciudat. În cea mai mare parte a timpului iese cu prietenele sau stă încuiată în camera ei, dar se petrece ceva cu ea.

Nu ştiu cum de nu-şi dau seama părinţii mei, dar când mă uit la Phoebe, este evident că ceva nu-i în regulă. O roade grija, ceva ce nu vrea să exprime în cuvinte – poate că nici nu poate. Se ascunde mereu în spatele unui zâmbet cu buze rujate cu roz intens, dar ascunde ceva…

Îmi aminteşte cum o rodea şi pe Sofia ceva. La ea n-am băgat de seamă, dar la Phoebe observ.

Am încercat să vorbesc cu Phoebe, dar cuvintele au sunat aiurea, şi a râs de mine şi s-a întors la ea în cameră. Casa asta blestemată nu-i decât un şir de uşi închise. În afară de a mea.

Poate că de asta m-a aruncat timpul aici. Poate că pe lângă tot ce merge prost în viaţa mea, mi se năruie şi căminul, dar familia mea nu face decât să zâmbească şi să închidă ochii.

Capitolul 43

Phoebe

Bo merge ca un animal sălbatic, frecându-se de pereţii casei.

Îl aud strecurându-se pe hol cu câteva clipe înainte să ne strige mama că e gata masa. Trec pe lângă el pe scări – se lipeşte de balustradă de parcă atingerea mea l-ar putea otrăvi şi mă urmăreşte cum cobor, fără să se clintească până când n-am păşit eu de pe ultima treaptă.

Mama a aranjat masa cu tot harul ei de gospodină. În mijloc a aşezat un buchet de hortensii albe şi bleu, flancat pe fiecare parte de câte două lumânări neaprinse. Chiar înainte să ia mama florile de pe masă ca să facă loc puiului la cuptor, observ, totuşi, că sunt artificiale. Scumpe, realiste, dar totuşi false.

Oare nu înţelege că singurul scop pentru care există lumânările este să le aprinzi? Că florile sunt

minunate tocmai pentru că în cele din urmă vor muri?

— Pui cu rozmarin! anunţă mama, ca şi cum ar fi un triumf.

— Arată bine.

Tata închide ziarul şi îl netezeşte ca să stea drept.

Eu mă cufund în scaun, aşteptând să fiu servită. Tata taie puiul, punând câte o bucată în farfuria fiecăruia.

Mama ne pasează o caserolă cu macaroane cu brânză la cuptor şi un castron cu fasole verde presărată pe deasupra cu ceva roşu.

Bo stă în picioare în spatele scaunului lui. Mama se uită la el, deschide gura să spună ceva, dar pe urmă se retrage brusc de la masă şi mormăie că mai bine am folosi lingura perforată pentru fasolea verde, în locul celei pe care a înfipt-o ea în castron. Bo se apleacă peste scaun şi îşi umple farfuria fără nicio ceremonie. Nu trage lângă el castroanele sau platoul cu pui, pur şi simplu se întinde spre ele peste masă. Imediat ce îşi pune tot ce voia, ia farfuria şi se întoarce la el în cameră fără să scoată o vorbă.

Mama se întoarce din bucătărie şi deschide gura ca să-l cheme pe Bo înapoi la masă.

— Lasă-l să plece, Martha, zice tata, întorcându-se la paginile de sport din ziar. E mai linişte aşa.

Linişte. Casa asta este atât de plină de linişte încât este practic moartă.

Mama pare că se prăbuşeşte pe scaun şi ridică furculiţa fără tragere de inimă. Mănâncă în cerc –

începe cu fasolea verde, trece la macaroanele cu brânză şi abia pe urmă taie puiul în bucăţele mici. Tata mănâncă absent, citind ziarul.

Eu ciopârţesc mâncarea şi o plimb prin farfurie, dar rar bag ceva în gură.

— George, zice mama.

Tata ridică privirea.

— Suntem la cină.

Mama se uită cu înţeles la ziar. Tata îl împinge pe marginea mesei, spre locul unde în mod normal ar fi stat Bo, dar ochii îi rămân pe text.

Ne mestecăm cu toţii mâncarea.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să apuc carcasa puiului de pe masă şi s-o izbesc de podea. Platoul alb de porţelan s-ar face zob absolut superb, împrăştiind cioburi pe toată duşumeaua şi stropind cu grăsime de pui în toate direcţiile.

Mă întind după castronul cu macaroane cu brânză, deşi n-am mâncat încă ce am în farfurie. Mă întreb ce-ar face tata dacă i-aş vărsa castronul în cap. Doar atât. Doar să îl întorc cu fundul în sus şi să-i curgă macaroanele galbene şi slinoase pe faţă, iar apoi să mă duc la mine în cameră ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cum s-a dus Bo.

Cum ar fi să fiu Bo? Să fiu deja distrusă, să nu mai aştepte nimeni nimic de la mine? Oricât de mult mi-ar veni să ard sufrageria din temelii, ştiu că n-o s-o fac. Niciodată. Părinţii mei pot face faţă unui copil care umblă de parcă ar fi în transă, luând ce îşi doreşte şi pe urmă plecând fără o vorbă.

Dar n-ar suporta să fac şi eu la fel.

Simt că puiul are gust de pământ. Nu l-am mai văzut niciodată pe Bo purtându-se în felul ăsta, ca şi cum s-ar putea preface că este singur şi ar acţiona ca atare. Nu l-am mai văzut niciodată atât de dus, atât de închis în bula lui.

Sunt atât de dată peste cap! Sunt *atât* de dată peste cap, încât în momentul ăsta mă simt cumva invidioasă.

Eu nu am luxul de a-mi permite o cădere nervoasă. Bo este Bo. El poate face ce vrea, poate fi cine vrea. Eu, nu. Eu trebuie să fiu fiica cea bună. Eu trebuie să mă întorc acasă în fiecare seară. Eu trebuie să iau note bune, să arăt decent şi să am obiective şi ambiţii în concordanţă cu ale părinţilor mei.

Pentru că dacă eu cedez, cedează şi ei.

Este o responsabilitate pe care înainte n-am mai simţit-o niciodată cu adevărat, sau cel puţin nu m-am gândit niciodată suficient la ea ca s-o conştientizez. Dar acţiunile lui Bo tocmai mi-au cimentat locul în familie. El poate pleca de la masă în timpul cinei.

Eu nu pot.

* * *

După ce o ajut pe mama să spele vasele înainte să le pună în maşina de spălat, mă întorc la mine în cameră. Perdeaua de pe uşa lui Bo e trasă într-o parte, aşa că îl pot vedea cum stă în mijlocul patului, aproape ca şi cum ar medita, cu picioarele

încrucişate, cu capul plecat. Ţine braţele întinse în faţă ca şi cum ar încerca să apuce ceva, dar degetele nu întâlnesc decât aer.

— Hei.

Bo deschide ochii şi pare cumva surprins că sunt acolo.

Îi iau farfuria murdară de pe marginea patului.

— Mama spală vasele, spun, ca scuză pentru că l-am întrerupt.

El face un semn indiferent din cap. Mă întorc să plec, dar pe urmă se foieşte, iar eu mă opresc şi mi se pare că jucăm amândoi un joc stângaci în care îl aşteptăm pe celălalt să dea un semn.

— E totul în regulă? întreabă el în cele din urmă.

Îl privesc fix. „Totul în afară de tine”, îmi vine să spun, dar ştim amândoi că nu-i adevărat. Nu-i absolut deloc adevărat.

În loc de asta, încerc să zâmbesc.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, zic, şi nu-mi îngădui să mă gândesc dacă spun sau nu adevărul.

Bo îşi mută privirea de la mine. Se vede clar că el nu simte acelaşi lucru.

— Ascultă, zic eu, mutând farfuria dintr-o mână în alta.

Vreau să-i spun… ceva. Discuţia de acum câteva zile cu doctorul acela m-a făcut să mă gândesc o mulţime la trecut, la cum a fost când mi-am rupt mâna, de pildă. M-a făcut să mă întreb când au luat-o razna lucrurile. Iar asta m-a făcut să mă gândesc când au fost ca lumea.

— Mulţumesc, zic.

— Pentru ce?

Bo pare nedumerit.

— Pentru că… m-ai învăţat să conduc.

Bo râde încetişor.

— Poftim? N-am făcut eu asta. Te-a învăţat tata sau…

— Nu, zic eu cu voce liniştită, dar fermă. Tu m-ai învăţat.

Când se uită la mine, e clar că tot nu înţelege.

— Am fost într-o excursie, ţii minte? În Colorado. Iar tata a vrut „să ne scoată de pe potecile bătătorite”, aşa că ne-a dus cu maşina pe un drum cu serpentine, ceva de speriat. Nici măcar nu era şosea, doar un drum forestier. Mama nu voia să se uite pe geam şi se ţinea strâns de mânerul de deasupra uşii.

— A, da, zice Bo şi pe chip îi apare un zâmbet.

Excursia aceea a fost ultima noastră vacanţă împreună.

Când eram copii, ne plăcea să mergem în excursii cu maşina şi cu cortul, dar atunci eram deja amândoi la liceu şi mi se părea mare bătaie de cap să trebuiască să împart încărcătorul electric al maşinii cu toată lumea şi să sper că o să am semnal la telefon şi în pădure.

— Iar pe urmă tata a oprit maşina şi mi-a spus mie să trec la volan.

Încă îmi aduc aminte aerul rece şi proaspăt şi mirosul de vegetaţie pe care le-am simţit atunci când am schimbat locul în maşină cu tata. Aveam cincisprezece ani, aşa că oficial nu era legal, dar probabil că nici drumul nu era oficial legal şi nu se afla nimeni prin preajmă. Doar noi, munţii şi

copacii. Mama avea emoţii, dar pe mine ideea mă încânta – prima oară când treceam la volan. Numai că imediat ce m-am aşezat pe scaunul şoferului, am luat-o razna de frică. N-am lăsat să se vadă, evident, dar mintea mea urla de spaimă.

— Mi-a fost teribil de frică, murmur eu. Pe o parte era prăpastie, iar pe cealaltă copaci. M-am gândit tot timpul: „Dacă o iau puţin mai la stânga sau mai la dreapta, fac maşina zob şi ne omor pe toţi. O să-mi omor întreaga familie”.

Bo pufneşte.

— Mergeai cu trei kilometri pe oră!

— Ba nu!

— Ba da! Te-aş fi depăşit şi mergând pe jos.

— În fine. Iar tata urla…

— Îţi spunea să accelerezi…

— Şi mama îmi spunea să frânez…

— Pentru că e o mâţă sperioasă…

— Iar eu mergeam din gard în gard…

— Ascultă, abia dacă te mişcai…

— Şi mai ţii minte ce mi-ai spus?

Vreau să ştie că momentul acela a fost cu adevărat important pentru mine. Mi-l amintesc teribil de intens. Mă aplecasem înainte, cu jumătate de corp îndoit deasupra volanului şi încercam să văd drumul cât mai bine, uitându-mă chiorâş la pietrişul din faţa botului maşinii. „Trebuie să te uiţi mai departe”, a spus Bo de pe bancheta din spate. „Nu poţi să te uiţi fix în faţa maşinii”. Şi atunci, nu ştiu cum, pur şi simplu am înţeles. Am priceput. Trebuia să mă concentrez mai la distanţă; trebuia să văd încotro mergeam.

Dar Bo pur şi simplu ridică din umeri. El nu-şi aminteşte.

— În orice caz... Îţi mulţumesc, îi spun, iar apoi ies din camera lui şi păşesc fix în groapa din podea.

* * *

Duc farfuria lui Bo în bucătărie. Pe scară, în timp ce mă întorc la mine în cameră, primesc un mesaj de la Jenny. Trec din nou pe lângă camera lui Bo cu ochii în ecranul telefonului, nedorind să-i întâlnesc privirea şi să mai conversăm a doua oară.

„Ce mai faci?” scrie Jenny.

„Nimic”. Intru la mine în cameră şi închid uşa „E BO acasă”.

„Mereu te-am invidiat că ai un frate”, scrie Jenny.

„LOL, nu pe ăsta”.

„Nu, tu nu pricepi”. Cuvintele apar rapid şi furios la mine pe ecran. „Habar n-ai cât e de aiurea să fii singur la părinţi. Era mult mai bine să fi avut şi eu un frate sau o soră, ceva. Habar n-ai cât de bine îţi este”.

Închid telefonul şi nu bag în seamă bâzâielile care mă anunţă că primesc şi alte mesaje. Jenny este cea care habar n-are. Adevărul este că o vrea ea un frate, dar nu-l vrea pe Bo. Pur şi simplu nu înţelege. Adică, ştiu că m-a auzit plângându-mă de el, dar ea crede că-i ca în filme, când doi fraţi se ceartă, dar până la urmă se împacă şi devin cei

mai buni prieteni. Numai că asta-i o idee la fel de greşită ca aceea că ajunge să-ţi scoţi ochelarii şi să te dai cu rimel ca să ajungi din ciudata clasei o bunăciune. Adevărul este că fraţii n-au uneori în comun decât sângele. Uneori ştii pur şi simplu că ideea de fratele-cel-mai-bun-prieten nu se poate aplica în familia ta.

Uneori stai noaptea până târziu şi te gândeşti la lucruri care te fac să te simţi ca un monstru fără inimă, care te fac să-ţi doreşti altceva şi pe urmă să te simţi bolnav de vină pentru că ştii care ar fi preţul pentru acel „altceva”.

Jenny nu vrea o astfel de viaţă. Este o mare diferenţă între a nu avea fraţi şi a avea unul defect.

* * *

Peste o oră, uşa camerei mele se deschide fără nicio bătaie, iar eu sar din pat, gata să urlu la mama. Asta-i regula noastră nescrisă – eu sunt fiica pe care şi-o doresc, dar ei mă lasă în pace.

Dar nu-i mama, e Bo. Îmi aruncă o privire şi pe urmă se uită în altă parte, ferindu-se de ochii mei şi lipindu-se de perete de parcă ar vrea să se strecoare pe după mobilă. Se duce la birou şi scoate laptopul meu din priză, apoi îl ia sub braţ.

— Puteai să mă întrebi! strig în urma lui.

Dar el iese din cameră ca şi cum nici măcar nu m-ar fi auzit.

Capitolul 44

Uneori mă observă, alteori nu. Mă întreb dacă eu dispar şi apar la loc, sau ei.

Sofia mi-a povestit odată că a găsit o agendă roşie printre lucrurile mamei ei, după ce a murit. Primele vreo douăzeci de pagini erau acoperite cu scrisul ei de mână ilizibil, dar restul erau goale.

Sofia stătuse acolo, în mijlocul camerei în care se refugia maică-sa atunci când tatăl ei bea prea mult, înconjurată de hainele şi de parfumul ei, şi citise totul.

Mama ei începuse să scrie în ziua în care făcuse un test de sarcină şi îşi dăduse seama că urma să mai aibă un copil. Mai mult de jumătate dintre pagini erau despre speranţele şi despre spaimele legate de Sofia, care creştea la ea în burtă. Îşi vărsase în acele pagini tot ce-i apăsa inima, mărturisind cu scrisul ei abia inteligibil dorinţa ca Sofia să fie tot fată şi să crească mai puternică şi mai curajoasă decât fusese mama ei vreodată.

Restul paginilor fuseseră scrise după naşterea Sofiei. Între o însemnare şi alta începuse să treacă tot mai mult timp. Unele însemnări erau pline de furie – pe Sofia, pe tatăl ei, pe viaţa cu care se lupta maică-sa. Altele, însă, erau tare blânde. Acele însemnări fuseseră făcute cu creionul, abia vizibile pe hârtie, de parcă mama Sofiei ar fi fost foarte sigură că zilele bune nu vor dura şi îşi lăsa posibilitatea să şteargă urmele lor, dacă se dovedeau neadevărate.

Sofia îmi spusese că a plâns atunci când a găsit carnetul – a plâns prima oară după accident. Şi că

l-a strâns la piept, supărată nu din cauza celor scrise în el, ci din cauza paginilor rămase albe. Cea mai mare parte din carnet era goală. Deşi mama începuse însemnările înainte de naşterea ei, faptul că o născuse apoi pe surioara mai mică, faptul că avea trei fete de crescut, faptul că trebuise să trăiască alături de tatăl Sofiei şi tot ce-i mai scotea viaţa înainte o făcuseră să le abandoneze. Poate că uitase. Poate că nu mai avusese nimic de spus. În orice caz, paginile albe urmau să rămână albe pentru totdeauna.

Cum nu pot accesa fluxul timpului şi sunt blocat în casă, stau şi scriu într-un carnet vechi. Uneori, în loc să înşir idei despre cum aş putea face să revină totul la normal, scriu pur şi simplu despre Sofia. Sau îi scriu Sofiei. Iar uneori paginile goale se holbează la mine şi aşteaptă, iar eu nu ştiu dacă vor rămâne albe pentru totdeauna sau vor deveni altceva.

Cuvintele mele le-ar da sens, dar există un înţeles şi în spatele paginilor goale.

* * *

Am luat laptopul lui Pheebs. Dacă nu pot descifra trecutul cu ajutorul fluxului temporal, poate că măcar voi afla mai multe de pe stickul USB.

În cea mai mare parte, şedinţele înregistrate sunt o combinaţie ciudată între ce ştiu că s-a întâmplat şi lucruri care nu au niciun sens. Nu-i decât vorbărie. Vorbărie, vorbărie, vorbărie.

Niciun fel de puteri.

Nu ştiu dacă oficialii au modificat înregistrările, dar cine a făcut-o, a lucrat grozav. Orice persoană din afară care le-ar vedea nu şi-ar da seama câtuşi de puţin că fiecare şedinţă cu doctorul era de fapt un curs în grup despre cum să ne controlăm puterile. Focurile lui Gwen fie lipsesc, fie sunt produsul unor chibrituri sau ale unor brichete pe care doctorul sare imediat să le confişte. În loc să călătoresc prin timp, eu stau pur şi simplu şi mă uit în gol. Când Ryan îşi foloseşte puterile telepatice, arată pur şi simplu ca şi cum ar azvârli cu obiecte.

Iar Sofia este vizibilă mereu.

Cel mai mult mă uit la ea. Uneori amintirile mele se potrivesc cu ce văd pe ecran. Momentele din şedinţe în care devine invizibilă sunt modificate şi pare numai să rămână nemişcată şi retrasă, uneori cu chipul ascuns de păr.

Îmi place să cred că eram un elev bun. Am fost mereu atent în timpul şedinţelor cu doctorul şi mereu mi-am dorit să-mi pot controla puterile, să nu mai fie asta aşa o responsabilitate.

Dar acum mă uit la Sofia, în loc să mă uit la dr. Franklin. Caut acele momente care o determină să devină invizibilă, în şedinţele cu doctorul există clipe când parcă ar avea loc o explozie; Sofia tresare vizibil, apoi o cuprinde imobilitatea aceea ciudată, semn că în realitate devenea transparentă.

Se întâmplă atunci când dr. Franklin ne vorbeşte despre modul în care reacţionăm la

lucrurile care ne liniştesc, despre cum primele instincte în clipele de frică sau de tensiune s-ar putea să nu fie cele mai nimerite. Se întâmplă atunci când Harold vorbeşte tare cu spiritele lui, într-un fel care dă şedinţa peste cap, iar doctorul este nevoit să-l conducă afară. Se întâmplă atunci când Ryan se aşază prea aproape de Sofia sau îi acordă prea multă atenţie.

Se întâmplă atunci când doctorul vorbeşte despre familie. Îi place să vorbească despre familie şi despre modul în care aceasta ne defineşte, iar Sofia devine invizibilă de fiecare dată.

Capitolul 45

Înregistrările se succed rapid, una după alta, începând şi terminându-se brusc la începutul şi sfârşitul fiecărei şedinţe. Cu excepţia uneia.

Mă îndrept de spate în pat. Îmi amintesc vag ziua aceea când Ryan încercase să-şi întărească puterea telekinetică şi pe cea de a controla minţile altora. Încă îşi dezvolta puterile – era deja mult mai bun la telekinezie, dar nu şi la controlul minţii. Îl văd pe Ryan pe ecran în plină criză de nervi, urlând la toată lumea, dar în viaţa reală, în clipa aceea îşi pierduse controlul asupra puterii lui. Noi stăteam acolo în timp ce el făcea un experiment şi încerca să ne inducă o idee în minte. Iniţial, doctorul propusese ceva inofensiv: să ne facă pe toţi să ne gândim că vrem să mâncăm un măr. Doctorul chiar avea un coş cu mere şi ne-am

ridicat cu toţii să luăm câte unul, chiar dacă abia luasem micul dejun. Dar în timp ce mâncam merele influenţaţi de Ryan, gustul li s-a schimbat în amar. Ryan îşi pierduse controlul nu numai asupra minţii lui, ci şi asupra minţilor noastre.

Mă înec şi acum, când mă gândesc la asta. Pentru mine, mărul s-a transformat în praf. Sofia a spus că al ei devenise lipicios şi plin de viermi, moale de-i putea storci putreziciunea în mână. Iar Harold a văzut la mărul lui ceva ce l-a făcut să ţipe şi să-l arunce de-a curmezişul încăperii, aproape gata să spargă fereastra biroului.

După aceea a fost şi mai rău. Nu mai simţeam doar mărul în capetele noastre, scârbos şi deformat, simţeam toată mintea lui Ryan. Ni s-a strecurat în creiere întreaga lui mentalitate, preluând controlul asupra noastră, ştergându-ne gândurile şi umplându-ne cu crâmpeie de amintiri pe care nu voiam să le vedem, lucruri pe care le trăise Ryan şi pe care niciunul dintre noi nu le cunoştea: mama lui, actriţă, care abia dacă îşi amintea cum îl chema pe copilul ei; tatăl lui, regizor, care o ura pe mama lui pentru că îl înşela şi îi luase fiul. Un şir de bone, fiecare mai incompetentă decât cealaltă, mai puţin una de când avea el doisprezece ani şi care îi făcuse rău în feluri pe care niciunul dintre noi nu şi le-ar fi imaginat vreodată.

Era prea mult. Să ne avem pe noi înşine, dar şi pe Ryan, să simţim tot ce simţea, el ne acoperea creierele ca un mucegai negru. La sfârşitul şedinţei ne ţineam toţi de cap şi plângeam, iar

doctorul a trebuit să-şi folosească puterea vindecătoare asupra fiecăruia dintre noi ca să ne pună pe picioare.

Cu excepţia lui Ryan. Doctorul nu l-a putut vindeca şi pe Ryan, pentru că amintirile şi gândurile din mintea lui erau chiar ale lui. Doctorul nu le putea alunga.

Poate de aceea se străduia Ryan atât de mult să avanseze cu telepatia şi să-şi controleze propria minte. Poate că acel control îl putea ajuta să ţină la distanţă o parte din el însuşi, partea care ne otrăvise pe toţi atunci când o atinseserăm.

În înregistrare, însă, şedinţa se desfăşoară foarte diferit. Nu facem decât să stăm de vorbă, iar apoi Ryan cedează şi izbucneşte în plâns – plânge cu adevărat, cum nu l-am mai văzut niciodată – şi petrece restul timpului mărturisindu-şi cele mai tenebroase secrete, povestindu-ne despre o bonă care l-a agresat şi despre părinţii care l-au neglijat. Suntem tulburaţi, desigur, chiar şi doctorul, dar nu ne îndeasă nimeni literalmente în creiere acele sentimente, iar la sfârşitul şedinţei, plecăm cu toţii.

Mai puţin Ryan. Doctorul îl strigă.

— Da? răspunde Ryan posomorât.

— Întoarce-te puţin, prietene. Vreau să te întreb câteva lucruri.

Ryan se trânteşte la loc în unul dintre scaunele albastre de plastic, iar doctorul se aşază în faţa lui.

— Poftim, zice Ryan, cu o undă de asprime în

glas.

— Am vrut să-ţi mulţumesc că te-ai deschis astăzi în faţa noastră, zice dr. Franklin.

Ryan ridică din umeri.

— Şi vreau să-ţi mai spun că atunci când eşti pregătit, putem să mergem la poliţie cu unele dintre aceste informaţii. Felul în care te-au tratat adulţii din viaţa ta nu este corect, înţelegi asta, da? De fapt, constituie chiar o infracţiune, mai ales ce ţi-a făcut bona. Putem depune o plângere…

Se opreşte când îl vede pe Ryan râzând.

— Doamne sfinte, pe bune? *Pe bune*? zice Ryan, cu ochii strălucind de veselie. Sincer, mă gândeam că am făcut-o prea gogonată, dar chiar m-aţi crezut, aşa-i? De la început şi până la sfârşit.

Doctorul se trage înapoi şi mijeşte ochii.

— Ai inventat tot ce ai spus azi? întreabă el. Ryan, sunt profund dezamăgit.

Ryan ridică din umeri.

— Am vrut doar să văd dacă vă pot face să mă credeţi. Şi am putut. E bine de ştiut.

— Încrederea pierdută este greu de recâştigat, zice dr. Franklin.

Ryan se cufundă în scaun şi mai relaxat.

— Am vrut numai să mă distrez.

— Să inventezi o poveste cum că ai fost agresat când erai copil nu este deloc „distractiv”, Ryan.

— Pentru mine este.

Doctorul se încruntă tare, dar Ryan continuă:

— Uitaţi care-i treaba, mă plictisesc, da? Sunt plictisit. Locul meu nu e aici. Închis alături de nebunii ăştia.

— Nimeni din cei de aici nu este „nebun”, zice dr. Franklin. Academia Berkshire este un loc pentru copiii cu probleme emoţionale şi comportamentale.

— Mă rog. Nu vă spun ei totul. Sunt nebuni. Ceea ce uneori este amuzant, sincer să fiu. Mă întreb dacă pot folosi asta în beneficiul meu. Ar fi de comă să reuşesc să-l fac pe Harold să creadă că „spiritele” lui există cu adevărat. Sau poate s-o fac pe Gwen să dea foc locului ăstuia.

— Gwen răspunde foarte bine la terapie, zice dr. Franklin.

Ryan pufneşte.

— Pun pariu că o pot face să dea foc.

— De ce să faci asta?

Doctorul încearcă din răsputeri să nu-şi modifice expresia, să-l asculte blând şi cu răbdare, dar îi citesc sila din ochi.

— Ar fi distractiv, zice Ryan. Să văd dacă sunt în stare. Să-i fac pe toţi să dea greş. Dacă aş avea brichetă, i-aş da-o lui Gwen cât ai zice peşte şi aş face-o pe mica piromană să ardă şcoala din temelii.

— Ai putea provoca foarte mult rău, Ryan. Minciunile şi manipulările tale nu sunt simple vorbe. Ar putea suferi oameni din cauza lor, ar putea chiar muri.

Ryan ridică din umeri.

Dr. Franklin se apleacă spre el, încercând să-i surprindă privirea.

— Ryan, zice doctorul foarte serios, felul în care manipulezi oamenii mă îngrijorează serios.

Trebuie să ştiu că înţelegi bine diferenţa dintre bine şi rău.

Îi mai vorbeşte o vreme, dar privirea mea nu se dezlipeşte de chipul lui Ryan. N-am văzut niciodată această latură a lui. *Sau am văz*ut-*o*?

— Înţelegi? îl întreabă dr. Franklin.

— Ce să înţeleg?

Ryan se uită la pereţi, de parcă lemnul lambriurilor ar fi mai interesant decât discuţia cu doctorul.

— Înţelegi ce-ţi spun? Ţi se pare că ştii diferenţa dintre bine şi rău?

— Da, zice Ryan, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre uşă. Sigur că o ştiu.

Dar este o diferenţă între a şti ce e bine sau rău şi a acţiona în consecinţă.

Doctorul se uită lung la uşă şi pare nehotărât dacă să se ducă sau nu după Ryan. În cele din urmă se ridică şi se duce spre camera video, ca s-o închidă. Pentru o clipă îi văd faţa în plan apropiat. A fost o şedinţă de seară, chiar înaintea weekendului, iar dr. Franklin poartă pe chip povara întregii săptămâni. Mult din această înregistrare este falsificat – tot ce s-a întâmplat în timpul ei, de fapt –, dar expresia feţei doctorului este reală. Are privirea îndreptată tot spre uşă, dar îi văd ridurile de la colţurile lor, felul în care încruntă sprâncenele, crăpăturile din faţada lui de obicei voioasă. Acum arată epuizat – are un moment când e învins. Se duce spre uşă, cu gura deja deschisă ca să strige după Ryan.

Înainte să apuce, uşa se deschide. Se întoarce

cu chipul îngrijorat, aşteptându-se să-l vadă din nou pe unul dintre noi. În loc de asta, apar conducătorii celorlalte grupuri din şcoală, împreună cu câţiva dintre profesori. Doamna Grantham duce o tavă cu brioşe, domnul Glover are în braţe trei sticle de vin, iar restul dau buzna cu toţii în birou, cântând „Mulţi ani trăiască”.

Habar n-am avut că în ziua aceea fusese ziua doctorului. După expresia de pe chipul lui, s-ar părea că însuşi doctorul nu-şi dăduse seama. Dar e plăcut să vezi cum se topeşte toată îngrijorarea atunci când suflă în lumânarea înfiptă în brioşa cea mai mare.

Ceilalţi conducători de grupuri se răspândesc pe scaunele pe care am stat noi. Este foarte ciudat să-i vezi comportându-se ca nişte… nu ştiu cum să zic, ca nişte oameni. Sunt obişnuit să fie autoritari, nu să râdă, să facă glume, să-şi umple gura cu brioşe şi să se ameţească uşor de la vin.

Petrecerea nu durează mult, dar ultima care stă să plece e doamna Grantham. Zăboveşte intenţionat, făcându-şi de lucru cu nişte şerveţele căzute pe jos sau aranjând scaunele la locul lor până nu mai rămâne nimeni în birou. Dr. Franklin se uită la ea şi o întrebare şi un fel de speranţă îi atrag mai aproape, ca nişte fire care s-ar încolăci în jurul lor. Dar înainte să se întâmple ceva, dr. Franklin se întinde şi opreşte camera video.

Capitolul 46

Phoebe

Sunt pe jumătate adormită când bate cineva la uşa mea.

— Da? strig eu.

Intră mama, cu două scrisori în mână.

— A venit poşta! zice ea veselă şi îmi aruncă una dintre ele.

Este din partea Liceului James Jefferson; înăuntru sunt detalii despre excursia cu clasa în Europa de la vară.

— Acolo ce e? întreb, uitându-mă la scrisoarea deschisă rămasă în mâna mamei.

Pe plic tronează sigla Academiei Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite.

— Ne-au scris de la şcoala lui Bo, începe mama.

— Bo are probleme?

Mama clatină din cap şi îmi întinde scrisoarea. Am impresia că toată povestea ăsta cu „a venit poşta!” a fost doar un pretext să-mi arate această scrisoare. O citesc rapid. Prima pagină este o formulă standard care le-a fost trimisă probabil tuturor familiilor. Ştiu deja aproape tot ce scrie acolo – că o fată din clasa lui, Sofia Muniz, s-a sinucis. Că oficiali guvernamentali au fost acolo şi au observat elevii şi că peste câteva săptămâni consiliul va stabili prin vot viitorul şcolii. Părinţii sunt invitaţi să-şi trimită opiniile prin e-mail.

A doua pagină conţine un mesaj personal de la dr. Franklin, în care ne povesteşte cum l-a afectat în mod special pe Bo întreaga situaţie şi ancheta oficială. Ne avertizează că terapia lui Bo nu merge atât de bine pe cât spera el, că îi schimbă din nou

medicamentele şi că Bo ar putea fi transferat la altă instituţie, în funcţie de soarta şcolii.

— Aha, zic eu şi îi înapoiez scrisoarea mamei.

— Am vrut să ştii, zice ea. Ar trebui să fim extrem de atenţi cu Bo. Este… o perioadă sensibilă.

— Bine.

— Vrei să stăm de vorbă despre asta? întreabă mama.

— Nu cu mine trebuie să staţi de vorbă.

Îi susţin privirea, provocarea dintre noi e clară. Dar când iese de la mine din cameră, mama nu se duce la Bo. În loc de asta, merge în capătul holului să se consulte cu tata.

Tipic. Are motivul perfect să înceapă o discuţie cu Bo, dar în loc de asta se duce să dosească scrisoarea şi propriile frici în spatele uşii de la biroul tatii. Parcă ar încerca amândoi cu tot dinadinsul să păstreze tăcerea, ca şi cum tăcerea ar fi cea mai bună şi singura opţiune posibilă pentru această familie.

Mă joc pe telefon până târziu după miezul nopţii, dar ce-mi doresc cu adevărat este ceva care să mă distragă. Îmi vreau laptopul înapoi şi mă cam irită felul în care mi l-a luat Bo. Adică, nu că mi-ar *păsa* cu adevărat, pentru că nu-l foloseam, dar nici măcar nu mi l-a cerut. S-a purtat de parcă nici n-aş fi fost în cameră. În plus de asta, e al meu.

Mă dau jos din pat şi deschid uşa. La Bo este lumina stinsă şi îl aud sforăind în pat, dar mi-e uşor să intru, ţinând cont că nu are uşă. Luminiţa

bateriei de la laptop luminează destul cât să-l pot localiza pe birou, aşa că mă strecor în cameră, păşesc peste hainele lui murdare de pe jos şi îl şterpelesc la loc.

Abia după ce mă aşez din nou la mine în pat, cu laptopul băgat în priză şi deschis pe pernă, observ că are într-o parte un stick USB. Este spart ţăndări, dar pare să funcţioneze totuşi. Dau clic pe pictograma lui de pe ecran şi găsesc nişte fişiere video. Numele lor sunt doar o înşiruire de numere, dar nu durează mult să-mi dau seama că reprezintă date calendaristice şi ore. Aleg un fişier la întâmplare şi în secunda până se încarcă şi începe să ruleze, mă gândesc cu groază că poate am dat peste colecţia lui Bo de filme porno.

Dar în filmuleţ se vede o încăpere. Biroul doctorului Franklin. E şi el la birou, face nişte însemnări.

Măresc volumul laptopului imediat ce văd că doctorul se opreşte din scris şi se deschide uşa.

Primul intră în birou chiar Bo. Îl urmează alţi copii, pe care îi recunosc ca fiind de la şcoala lui Bo. Se aşază în cerc ca şi cum ar fi făcut asta de sute de ori.

Mă aplec înainte şi lumina ecranului îmi luminează faţa.

— Bună dimineaţa, zice dr. Franklin. Sper că aveţi cu toţii o zi bună de luni.

Bo se uită la fata care stă lângă el. E scundă, cu pielea cafenie şi părul negru.

— Cea mai bună, zice ea zâmbind.

„O fi prietena lui?” mă întreb. Bo şi-a tras

scaunul mai aproape de ea, dar ea nu s-a apropiat în vreun fel. Bo o priveşte încontinuu; fata îşi lasă părul să-i acopere faţa, pe partea dinspre el, ca şi cum ar încerca să se ascundă. Dar pe urmă şi-l trece după ureche şi lasă mâna lângă mâna lui, atingându-i palma deschisă cu degetele.

Dr. Franklin începe ceva ce seamănă a şedinţă de terapie de grup pe tema descifrării sentimentelor altora şi a grijii faţă de zonele lor de confort. Îl pune pe unul dintre băieţi, unul micuţ şi alb ca varul, să stea în mijlocul camerei pentru o demonstraţie despre cum trebuie să te porţi cu oamenii. Pare cumva o cruzime. Băiatul tremură ca frunza, dar eu sunt atentă mai ales la fratele meu.

Nu l-am văzut niciodată astfel. Fără să se apere. Real.

Mai mult decât atât, nu l-am văzut pe Bo niciodată altfel decât ca pe fratele meu. În toată viaţa mea, de fiecare dată când m-am uitat la Bo, pentru mine era doar fratele meu. Dacă îl vedeam într-o mulţime, într-o adunare, mă gândeam: „Sunt acolo nişte oameni împreună cu fratele meu”. El era separat. Era definit astfel.

Acolo, însă, în acel filmuleţ de la Academia Berkshire, înconjurat de oameni pe care el îi cunoaşte şi eu nu, îl văd nu ca pe fratele meu, ci ca pe o persoană. Chiar un străin, as zice.

Mi se pare fascinant, dar şi cam înfiorător.

Nu l-am văzut niciodată cu privirea asta de căţel din filmare, cea pe care o are atunci când se uită la fata de lângă el. Mă face să vreau s-o cunosc. O

fi de treabă? Oare se foloseşte de Bo? Oare simte şi ea aceleaşi lucruri pentru el?

Pe ecran, dr. Franklin se întoarce spre fată.

— Sofia, zice el, vrei să adaugi ceva?

Ea clatină din cap fără să scoată o vorbă.

Aşadar, asta-i Sofia, fata care s-a sinucis. Dr. Franklin mi-a spus că ea şi Bo erau apropiaţi, dar acum văd ce simţea el pentru ea. Erau mai mult decât apropiaţi.

O iubea.

Nu-mi dau seama, totuşi, ce simte ea pentru el. Se închide în sine, dar nu mi se pare vizibil deprimată. Bănuiesc că îmi imaginam că o fată care s-a sinucis ar trebui să arate tristă şi tragică. O *emo* îmbrăcată în negru, care obişnuieşte să se taie singură. Dar Sofia arată… *normal*. Nimic din felul în care stă lângă fratele meu, în care îi ascultă pe ceilalţi, în felul în care îşi strânge părul pe umeri nu indică faptul că ar intenţiona să-şi ia viaţa. Verific data fişierului. Şi totuşi, parcă ar avea deasupra capului un cronometru care numără invers. La trei săptămâni de la această înregistrare, fata de lângă fratele meu se va sinucide.

Mă uit la restul filmării; poate pentru că sunt eu din afară şi n-o cunosc personal, sau poate pentru că ştiu ce se va întâmpla, dar parcă încep să văd cum se adună din bucăţi destinul Sofiei. Îl văd în felul în care stă, ca şi cum simplul fapt că respiră ar epuiza-o, ca şi cum greutatea propriului corp ar trage-o sub apă. În felul în care se uită la ceilalţi, detaşată, curioasă, ca un om de ştiinţă care ar

studia animalele în sălbăticie. Pare să nu se implice. Când altcineva este supărat, trist sau bucuros, îi ia o clipă să-şi dea seama că trebuie să oglindească şi ea aceeaşi stare şi încă o clipă ca să-şi aranjeze pe chip o mască a emoţiei pe care o ascunde dedesubt.

Micile detalii trimit toate la moartea fetei. Fiecare semn de avertisment este mărunt, aproape neobservabil. Urmăresc ultimele înregistrări una după alta, ştiind că Sofiei i-au mai rămas numai câteva zile. Privirea ei îşi pierde concentrarea în timpul şedinţelor de terapie de grup şi devine treptat tot mai neinteresată de ceea ce se petrece în jur. Îi dă celeilalte fete din clasă o brăţară de argint ca şi cum n-ar conta deloc pentru ea, dar am văzut cum îi zăboveau degetele asupra brăţării în înregistrările precedente. Când Bo îi zâmbeşte, îi trebuie tot mai mult timp ca să-i zâmbească la rândul ei, ca şi cum ar avea nevoie să-şi reamintească ce înseamnă configuraţia aceea de trăsături faciale, sau poate îşi adună pur şi simplu energia să-l imite.

Uneori este… Nici nu ştiu cum s-o spun şi mi se pare ciudat că gândesc astfel, din moment ce n-am cunoscut-o, însă uneori Sofia mi se pare că este ceva mai mult ea însăşi. Dar pe urmă vin momente în care pare absentă.

Dacă eram în clasa lui Bo, dacă aş fi stat pe unul dintre scaunele acelea albastre din plastic, mă întreb dacă aş fi observat că Sofia se stingea. Oare aş fi văzut semnele, oare aş fi ştiut ce să fac? Sau aş fi fost la fel ca toţi ceilalţi din înregistrări,

complet oarbă?

Dar nu-i corect. Nu sunt toţi orbi. Doctorul încearcă s-o scoată pe Sofia din carapacea ei. Au o întâlnire între patru ochi cu patru zile înainte ca ea să se sinucidă. Îi schimbă medicaţia, o întreabă despre efectele secundare, îi cere să înceapă să ţină „un jurnal al sentimentelor”.

— Vreau să fii conştientă că oamenii te iubesc, îi spune dr. Franklin. Ştiu că în familia ta te simţi singură, dar nu eşti. Oamenii ţin la tine. Te văd. Contezi pentru ei.

— Ştiu, zice Sofia încet, dar nu pare să creadă ce spune.

Este ultima oară când Sofia mai vorbeşte în înregistrări.

Nu dispare. Încă mai este acolo, participă la fiecare şedinţă.

Până când nu mai este.

Peste câteva zile se sare fără nicio înregistrare, iar când şedinţele se reiau, multe sunt aşa cum mă aşteptam – unii dintre elevi plâng, iar dr. Franklin îi ajută să reziste, deşi pare şi el pe punctul de a ceda nervos. Nu şi Bo. Ştiu că era apropiat de Sofia, că ţinea la ea la fel de mult sau chiar mai mult decât restul colegilor. Dar de fiecare dată când vine vorba despre moartea ei, chipul lui Bo se goleşte de orice expresie. Îi apare în privire un fel de visare.

Nici măcar o dată nu pare să-şi dea seama că e moartă. Că a murit de ceva vreme.

Capitolul 47

Phoebe

A doua zi, când mă trezesc şi cobor împleticindu-mă la micul dejun, încă mă mai gândesc la înregistrări.

Bo stă deja la masă şi bagă în el cereale Cheerios presărate zdravăn cu zahăr. Aş vrea să-l întreb despre Sofia, dar nu mă pot gândi la niciun mod de a aduce vorba despre ea fără să fiu morbidă.

— Ce e? întreabă Bo cu gura plină.

— Nimic, zic eu, uitându-mă în altă parte şi înhaţ cutia cu cereale.

Lingura lui Bo zdrăngăne pe masă, iar el îşi împinge scaunul în spate, gata să plece. Pe fundul castronului i-au rămas resturi de lapte îndulcit. N-o să înţeleg niciodată cum poate sări exact peste partea cea mai gustoasă, dar Bo nu-şi termină niciodată laptele.

În loc să plece imediat ce s-a ridicat, Bo se uită lung la mine şi se aşază la loc.

— Hei, zice el.

Îl privesc, alarmată brusc.

— Mă gândeam… eşti şi tu ca mine? mă întreabă el.

— Poftim?

— Eşti, ştii tu… ca mine?

Clatin din cap în tăcere. Nu. Nu sunt ca Bo. Dacă am înţeles ceva de când a plecat Bo la Academia Berkshire, atunci am înţeles că problemele mintale sunt greu de diagnosticat şi

încă şi mai greu de tratat. Există o mulţime de încercări şi de greşeli. Există o mulţime de speranţe că un anumit medicament va echilibra anumite substanţe chimice din creier sau că atenuarea unui anumit simptom va face să merite efectele secundare. Nu-i deloc limpede când ceva este în neregulă cu mintea ta. Dar cel puţin este destul de clar când nu-i nimic în neregulă.

Umerii lui Bo par să se lase uşuraţi, atunci când îi spun că sunt în regulă şi simt că mi se strânge inima. M-am întrebat cândva dacă Bo îmi poartă pică pentru că sunt „normală”, dar acum văd că e mai degrabă îngrijorat decât invidios.

Simt pentru prima oară că Bo ţine cu adevărat la mine. S-a purtat frumos şi înainte, desigur, dar nu-i ca şi cum mi-ar fi luat vreodată apărarea la şcoală sau în autobuz. Am văzut-o pe Rosemarie luându-se de un băiat care îl făcuse gay pe fratele ei – Bo n-a făcut niciodată ceva asemănător pentru mine. Dar, ca să fiu dreaptă, m-am străduit din greu să mă asigur că nu voi fi niciodată în situaţia să am nevoie de ajutor. N-am vrut să verific dacă l-aş fi primit sau nu.

Credeam că nu-i pasă de mine.

Dar acum mi se pare că îi pasă, cel puţin atunci când contează. Poate că i-a părut tot timpul. Tocmai mi-a arătat-o într-un mod pe care nu l-am mai văzut.

Bo se joacă pe telefon, în timp ce-mi mănânc cerealele, dar când dau să mă ridic şi să plec, lasă telefonul pe masă. Mă uit la el, surprinsă de mişcarea bruscă.

— Şi… începe el stângaci. Ce zici despre Patriots?

Râd.

— Cred că au o mare şansă la titlu anul viitor, tată, răspund eu sarcastic.

Bo ridică din umeri şi îmi zâmbeşte.

— Nu ştiu, zice el. Ce mai faci?

Deşi îmi dau seama că Bo încearcă s-o facă să pară neînsemnată, toată conversaţia asta pare ciudată. Mut castronul gol de cereale dintr-o mână în alta.

— Nu ştiu, îi răspund.

— Ce ai de gând să faci după absolvire?

Ridic dintr-un umăr. În câte feluri diferite le pot spune celorlalţi „nu ştiu”?

— Adică, nici nu trebuie să te duci la facultate, adaugă el. Ai putea pur şi simplu să pleci. Cu rucsacul prin Europa, cu cortul prin America sau pur şi simplu să stai în pădure şi să pictezi ori mai ştiu eu ce.

Mă uit la el şi ridic dintr-o sprânceană. Asta-i ceva nou. Toată lumea mă întreabă ce vreau să fac în viitor, dar se referă la ce facultate vreau să mă duc, ce specializare, ce fel de carieră.

Mă aşez la loc.

— Nu-i chiar aşa de simplu, totuşi, nu crezi? zic eu.

— De ce nu?

„Pentru că eu sunt eu şi tu eşti tu”, vreau să spun. „Pentru că ai luat tu tot necunoscutul”. De asta mă întreabă mereu toată lumea ce voi face după absolvire – pentru că vor un anumit grad de

siguranţă măcar din partea unuia dintre noi. Nimeni nu ştie ce va face Bo, dar toată lumea ştie ce-mi rezervă mie viitorul, chiar dacă eu mă tot prefac că aş avea de ales. O universitate bună şi respectată de la noi din stat; o specialitate care să-mi asigure o carieră cu salariu bun, contribuţii sociale plătite şi cont de economii; un plan de pensii. Sunt cu doi ani mai mică decât Bo şi tot ce ştiu este că orice îmi rezervă viitorul trebuie să includă un plan de pensii.

— Ascultă, zice Bo serios. Poţi să faci orice vrei. Chiar poţi. Îţi poţi face o firmă, îţi poţi da doctoratul sau poţi face autostopul prin Wyoming.

— De ce aş vrea să mă duc în Wyoming?

— Nu ştiu, zice Bo. Chiar nu vreau să te duci acolo. Şi mi-aş dori să stau de vorbă cu tine, dacă te hotărăşti vreodată să faci autostopul. Serios. Dar dacă vrei să te apuci de aşa ceva, să ştii că e în regulă.

Mă uit chiorâş la el. Vorbeşte fără sens.

— Vreau să spun doar că viitorul tău este plin de posibilităţi, zice Bo şi mă priveşte direct în ochi. Crede-mă, ştiu ce spun.

Pufnesc pe nas.

— Ba nu ştii, zic eu cu voce triumfătoare. Pentru că ştii ce vreau cu adevărat?

Bo se uită la mine şi aşteaptă.

— Vreau libertatea să dau greş, zic eu.

Vreau măcar o dată să fiu eu cea căreia i se îngăduie s-o dea în bară. În clipa asta nu am de ales. Trebuie să fiu aşa cum sunt. Dar într-o zi voi deveni liberă. Îmi voi putea trăi viaţa fără datoria

de a fi perfectă. Voi putea face tot ce doresc – sau absolut nimic. Voi hoinări fără rost. Voi face greşeli. Nu-mi voi mai bate capul să fiu în siguranţă şi să fiu perfectă.

Nu-mi voi mai face griji că îmi dezamăgesc părinţii.

Cel puţin aşa îmi spun eu mie. Pentru că libertatea mea are un preţ pe care nu cred că părinţii mei îl pot plăti.

Capitolul 48

Aveam doi ani când s-a născut Phoebe. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat, dar îmi amintesc vizitele doctorului.

Phoebe s-a născut cu o gaură în inimă. Pare mare grozăvie, însă n-a fost chiar aşa. S-a dovedit mai degrabă o problemă de rutină. Dar când Phoebe a împlinit trei ani, doctorii au decis că gaura nu se va vindeca de la sine şi că trebuia operată. Înainte de asta, i-au făcut lui Phoebe un EKG şi mi s-a permis să asist.

Phoebe era întinsă pe patul de spital, iar mama o strângea de mână de parcă îşi luau rămas-bun pentru totdeauna, deşi toţi ceilalţi, inclusiv Phoebe, erau destul de relaxaţi. Phoebe se uita la desenul animat pe care i-l pusese tehnicianul, dar eu am urmărit monitorul aparatului. Tehnicianul a plimbat o baghetă peste pieptul lui Phoebe, iar pe ecran a apărut o imagine alb-negru cu inima ei, care se contracta şi se dilata la fiecare bătaie.

— Ce-i asta? am întrebat eu, arătând cu degetul.

Tehnicianul mi-a arătat arterele şi diferitele încăperi ale inimii lui Phoebe.

— De aici vine problema, a zis el. Aici este gaura.

— Seamănă cu o pasăre, am zis eu, iar tehnicianul a râs.

La fiecare bătaie a inimii, aripile păsării fluturau. Nu era decât sângele care curgea peste ţesut, dar mie mi se părea că seamănă cu unul dintre desenele cu păsări pe cer făcute de copii, în care păsările seamănă cu litera M alungită. Mă uitam vrăjit cum aripile păsării se mişcau mereu în sus şi în jos, în sus şi în jos.

Au operat-o şi a rămas în spital numai o zi, iar pe urmă i-a şantajat pe părinţii mei să-i dea îngheţată la cină până s-a săturat de îngheţată – şi asta a fost tot.

Uneori însă mă uit la Phoebe şi mă gândesc cum are o pasăre în inimă. Pe dinafară arată la fel ca toată lumea, dar mie îmi place să cred că poate poartă în ea ceva magic şi liber.

Capitolul 49

Phoebe

Nu pot să dorm.

Plec din camera mea, mă strecor pe scări şi ies din casă. În faţa mea se întind stelele, licărind peste coroanele copacilor. Curtea noastră este mică, dar pare uriaşă, pitită cum este într-o poieniţă şi înconjurată pe trei laturi de copaci. O

maşină trece încet şi farurile ei luminează scurt copacii, aruncând umbre lungi şi fioroase peste pădure. Imediat ce maşina dispare, noaptea se întoarce la întunecimea ei obişnuită. Chiar dacă iarba e umedă, mă aşez pe dâmbul din spatele casei şi mă uit la cer, prefăcându-mă că n-am rămas pe lume decât eu, o sută de milioane de stele şi întunericul nopţii.

La început este linişte, dar apoi aud pe cineva venind spre mine din direcţia casei. Mă uit şi descopăr silueta fratelui meu, apoi mă întorc din nou către stele.

— Salut, zice Bo în timp ce se apropie.

— Salut.

Se aşază lângă mine, uitându-se înapoi spre casă, nu spre stele.

— Ce faci? mă întreabă.

— Mă gândesc.

Deschide gura să spună ceva, dar nu rosteşte niciun cuvânt. În loc de asta, vorbesc eu.

— Te-am văzut.

Mă priveşte nedumerit.

— Te-am văzut la începutul săptămânii cum te uitai la mine când stăteam cu Rosemarie şi Jenny pe verandă. De ce mă spionai?

— N-am vrut să te spionez, zice el.

— Să nu mai faci asta.

Vreau să spun mai mult decât „nu mă mai spiona”. Vreau să spun: „Nu-mi mai da speranţe deşarte despre viitorul meu în faţa unui bol cu cereale”. Vreau să spun: „Nu te preface că nu-i nimic în neregulă”. Vreau să spun: „Nu te purta cu

mine cum te porţi cu mama şi cu tata”.

Vreau să spun: „Nu”.

— E ciudat, zic.

— Ce anume?

— Când eşti plecat.

Tot nu mă uit la el. Dacă era ziuă, nu ştiu dacă i-aş fi putut spune toate astea. Dar am obosit şi nu-mi pot petrece viaţa prefăcându-mă, aşa cum fac mama şi cu tata.

— Este altfel, adaug eu. Iar acum, că te-ai întors, iar e altfel.

Mă întreb cum crede Bo că este viaţa noastră când e el plecat. Crede că apăsăm pe butonul „pauză” şi îl aşteptăm să se întoarcă? Nu, continuăm să trăim, numai că nu zăboveşte nimeni în faţa uşii de la camera lui, întrebându-se dacă să intre sau să treacă pe nesimţite. Nimeni nu stă cu nervii în pioneze întrebându-se în ce dispoziţie va fi el. Nimeni nu se ascunde. Mă întorc acasă şi mama mă întreabă cum a fost la şcoală, iar pe urmă mă ascultă povestind fără să-şi bată capul ce-ar putea face ca să-l ajute pe Bo. Tata stă în living şi se uită la televizor la sport pentru că aşa vrea, nu pentru că încearcă să arate că nu-i nimic în neregulă. Există viaţa-cu-Bo şi există viaţa-fără-Bo, vieţi complet diferite una de cealaltă, iar eu mă simt sfâşiată încercând să le trăiesc pe amândouă.

— Se face frig, zice Bo, întrerupându-mi gândurile.

— Atunci, du-te înăuntru.

Bo se ridică şi o ia spre casă. Aş vreau să ştiu

cum să mă apropii el. Este fratele meu; ar trebui să fim apropiaţi. N-ar trebui să fim atât de detaşaţi unul de altul şi să încercăm atât de stângaci să găsim ceva în comun, orice.

Sar în picioare şi alerg după el. Ne îndreptăm amândoi spre casă, în tăcere.

Când ajungem în faţa uşii, el se opreşte şi se uită la încuietoare. Iese în evidenţă, aurie, pe suportul nichelat. Tata a înlocuit-o săptămâna trecută, înainte să-l ia pe Bo de la Academia Berkshire.

— Aş vrea să nu trebuiască să mai pleci, zic eu, uitându-mă la rândul meu la încuietoare.

Poate am reuşi să ne găsim identitatea ca familie, dacă Bo ar rămâne aici mai mult decât un weekend.

— Trebuie, zice Bo. Pentru siguranţa ta. Trebuie să deprind controlul.

Clipesc, surprinsă să descopăr că este atât de conştient de sine.

— A fost… încep eu, nesigură dacă să vorbesc despre asta. Atunci am fost mai speriată decât oricând, spun eu încet. În seara dinainte să te ducă prima oară la şcoala aceea. Te-ai certat cu tata. Îţi aminteşti?

Bo încuviinţează, dar pare nedumerit.

— Mama a venit la mine în cameră, în timp ce voi vă certaţi. Eu citeam în pat şi dădusem muzica tare de tot. De-atunci n-am mai fost în stare să ascult melodia aceea. „The Remedy”, adaug. De Jason Mraz.

Aş vrea să spună şi el ceva, dar nu spune nimic.

— În orice caz, continui, mama a venit, mi-a încuiat uşa şi pe urmă a plecat din nou.

— De ce te-ai speriat aşa de tare?

— M-am speriat pentru că o mamă n-ar trebui să fie nevoită să-şi încuie un copil într-o cameră ca să-l apere de celălalt copil.

Capitolul 50

Simt cum îmi îngheaţă sângele.

Phoebe se uită în sus la mine şi văd în ochii ei că spune adevărul. Momentul acela a schimbat-o, este vina mea, iar eu nici măcar n-am ştiut. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un om de care să-ţi fie frică. Ştiu, desigur, că este esenţial să învăţ să-mi controlez puterea, iar sensul mersului la Berkshire a fost să o controlez cât să nu fac rău altcuiva. Şi ştiu că în ciuda acestui lucru, încă îi pot răni pe cei din jur. Este vina mea că Phoebe şi-a rupt mâna când eram mici şi este vina mea că Sofia a rămas prizonieră în trecut. Dar în seara dinainte de a pleca la Academie, nu m-am certat cu tata pe tema controlului asupra puterilor mele. Ne-am certat aşa cum ne certam noi de obicei: el era furios pe mine că mă purtam ca un ciudat, iar eu eram furios pentru că… Eram pur şi simplu furios.

Ideea este că a fost o ceartă ca oricare. Doar vorbe. Strigate, e adevărat, dar vorbe. Habar n-am avut că mama şi Phoebe se speriaseră. Nu m-am gândit niciodată că Phoebe se ascundea în spatele unei uşi încuiate în timp ce eu urlam la tata.

Credeam că era pur şi simplu prea absorbită de viaţa ei ca să mă bage în seamă şi pe mine, oricât de tare aş fi strigat.

— Iartă-mă, îi spun.

Phoebe ridică dintr-un umăr.

— Acum eşti aici, zice ea, ca şi cum asta ar fi de ajuns.

— Voi pleca din nou curând.

Am simţit toată ziua cum mă trage fluxul temporal, cum mă presează să mă întorc acolo unde ar trebui să fiu. Dacă m-aş lăsa în voia lui, cred că aş pluti imediat până în propriul meu timp şi loc ca purtat de un curent dintr-un ocean.

Mă gândesc să intru în casă şi să-mi caut părinţii. Să-mi cer iertare de la ei şi să le spun… ceva. Dar nu vreau asta. Nu ştiu cum să mă uit în ochii mamei, după ce mi-a spus Phoebe ce mi-a spus.

— Da, zice Phoebe. Şi pentru mine vacanţa se apropie de sfârşit.

— Vacanţa?

— Vacanţa de primăvară, zice Phoebe.

Ochii ei mă privesc cercetător.

— De asta eşti acasă – pentru vacanţa de primăvară, adaugă ea. Tata te duce mâine înapoi cu maşina.

— Cu maşina…

Inima îmi bubuie în piept. Cu maşina? Vacanţa de primăvară? Nu – sunt aici pentru că am alunecat prin fluxul timpului.

— Îţi place acolo? întreabă Phoebe.

— La Berk? Da. E bine.

Mintea mea se învârte. Asta este vacanţa de primăvară? Dar n-am venit încoace cu maşina; m-a aruncat fluxul temporal.

— Bo?

— Da.

— Eu… Mă bucur că primeşti ajutor. Eram… Nu m-am gândit că şcoala aceea va schimba ceva, dar mă bucur că primeşti ajutor.

— Mulţumesc.

— Îmi dau seama că trebuie să fie groaznic la Academia Berkshire, dar mergi acolo… pentru sănătatea ta. Te vor face bine din nou.

— Nu sunt bolnav! zic, uitându-mă la sora mea. Ce naiba îţi tot spun ei?

— Iartă-mă! ridică ea amândouă mâinile şi se trage înapoi, lovindu-se de peretele casei. N-am vrut să spun că eşti bolnav, doar că Berkshire este… Este un loc bun, da? Te ajută, nu?

Dau din cap, iar ea adaugă:

— Mă bucur. Că te ajută. Atâta tot. Iar tu eşti mulţumit? Chiar şi fără fata aceea? Fără Sofia?

Strâng mâinile pumn.

— Uite, Pheebs, tu ştii ce putere am. Ştii că o pot salva.

— Putere?

— Îţi aminteşti de Titanic? Când eram copii?

— Îmi amintesc că ne jucam un joc pe leagănul din curtea din faţă.

Scutur violent din cap. *Nu*. Nu ne jucam. Am fost acolo.

— *Ştii*! zic eu şi o apuc de umeri. Ştii, Phoebe. Ştii de ce sunt în stare.

— Mă sperii, zice Phoebe cu voce mică, mică, mică de tot.

Îi dau drumul de parcă ar fi din foc.

— Spune-mi că ştii, îi cer.

— Ştiu, zice ea, dar nu mi se pare că ar şti.

— O pot salva pe Sofia, zic eu repede. Spune-mi că ştii că o pot salva pe Sofia.

— Dar, Bo, zice ea, cu ochii larg deschişi în care se reflectă lumina stelelor de deasupra noastră. Sofia este… A murit, Bo.

Scutur din cap, simţind cum mi se zgâlţâie creierul şi cum se loveşte de craniu.

— Nu, n-a murit! zic, iar Phoebe tresare la auzul vocii mele şi se lipeşte de casă. Îmi pare rău. A fost un accident. Dar nu-ţi face griji, o voi salva. De aceea merg la Berkshire. Ca să-mi controlez puterile şi s-o pot salva.

Phoebe ridică încet capul şi îi citesc în ochi nedumerire şi încă ceva. Compasiune?

— Of, Bo, zice ea, şi vocea i se frânge.

Lângă uşă se mişcă o perdea – tata a observat că suntem afară şi se încruntă, iar perdeaua cade la loc. Va fi la uşă cât ai clipi.

O apuc pe Phoebe de umeri şi o întorc cu faţa la mine. Păleşte şi face ochii mari.

— Ţie ce ţi-au spus? mârâi eu. Despre Berkshire? Despre mine?

— Ştii de ce eşti acolo, zice ea, dar în timp ce mă priveşte în ochi, adaugă: Nu-i aşa?

— De ce? o întreb. Spune-mi tu. De ce sunt la Berkshire?

— Pentru că eşti… eşti bolnav. Încă nu ţi-au pus

un diagnostic clar, dar am căutat şi eu pe Internet. Doctorul tău, dr. Franklin, a pomenit de tulburare disociativă, dar eu cred că este vorba despre ceva mai complex…

Se opreşte, văzând furia care îmi cuprinde chipul.

— Academia Berkshire este destinată special adolescenţilor cu probleme mintale. Ei spun că este un mediu specializat în care te pot ajuta mai bine decât într-un program şcolar de educaţie specială, că te pot trata mai bine…

Simt deja cum mă trage fluxul temporal tot mai departe. Phoebe îmi alunecă printre degete şi dispare din ochii mei.

— E o minciună! strig eu din toate puterile, aruncând cuvintele peste timp şi spaţiu. O minciună! Nu sunt bolnav! Nu-i lăsa să-ţi spună asta! Tu ştii adevărul!

Deşi strig, vorbele mele abia dacă sunt nişte şoapte. Phoebe se albeşte la faţă şi se agaţă de mine. Mâinile noastre alunecă unele pe altele ca şi cum am fi amândoi făcuţi din apă.

— Nu sunt bolnav! ţip eu, dar Phoebe nu mă mai poate auzi.

Capitolul 51

Deschid ochii, dar nu văd nimic. Am vederea înceţoşată şi mi se învârte capul. Sunt în camera mea de la Berkshire, iar pe pereţi se află desene de-ale mele sau afişe de-acasă, iar dulapul seamănă în mod straniu cu cel din camera mea de-

acasă – toate astea nu erau înainte aici. Mă foiesc în pat. Nu port hainele mele; sunt îmbrăcat într-un fel de halat medical ciudat. Am un pansament în jurul cotului şi un plasture pe dosul palmei.

— Trezeşte-te, fraiere!

Îmi concentrez atenţia asupra cadrului uşii.

— Ryan, murmur eu.

— Frate, dar chiar că eşti distrus de tot.

— Ce?

Mă străduiesc să înving oboseala, încercând să fiu atent la Ryan.

Dar când mă uit din nou, nu-i acolo.

Mă străduiesc să mă ridic, dar parcă aş fi îngropat sub nisip. La uşă se aude mişcare, dar de data asta îi văd pe dr. Rivers şi pe domnul Minh. Credeam că au plecat. Ţâţâie din limbă în timp ce trec, aproape comic, iar mişcările lor sunt lente şi legănate. Mă frec la ochi, nesigur dacă i-am văzut cu adevărat. Simt în stomac o senzaţie tot mai puternică de frică. Reali sau nu, ştiu că nu pot avea încredere în oamenii aceia.

Stai puţin! Ce spun eu acolo? Contează dacă sunt reali. Contează dacă nu cumva…

„Am halucinaţii”.

Oare chiar am fost acasă? Mutarea mea în lumea părinţilor s-a produs brusc – poate că fluxul temporal m-a aruncat înapoi aici cu violenţă, cu mult mai multă violenţă decât înainte.

Încerc să invoc fluxul temporal. Poate că are el un răspuns. Dar nici vorbă să-mi pot controla puterea – abia dacă mă pot concentra suficient cât să rămân treaz.

Pe urmă nu mai pot nici măcar asta.

* * *

Mă trezesc cu senzaţia că stă cineva la picioarele patului meu. Rămân cu ochii închişi. Sunt obosit. Pe urmă simt miros de lămâie şi lavandă – acelaşi miros ca al şamponului Sofiei – şi sar din pat.

„Este aici”.

— Cum… încep eu, şocat.

Sofia zâmbeşte.

— Ai venit aici în somn, zice ea, apoi se încruntă. Dacă ajungi întâmplător în diverse locuri în timp ce dormi… Înseamnă că îţi pierzi controlul, nu-i aşa?

Îmi trec degetele prin păr.

— Nu mai ştiu.

— Îţi pierzi controlul, zice ea hotărât, şi trebuie să te trezeşti.

— Bo?

Deschid ochii. Nu mi se mai învârte capul, dar tot sunt ameţit. Doctorul stă pe un scaun cu spătarul drept de lângă patul meu.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Ai fost tratat pentru scurt timp la un spital local, apoi părinţii tăi te-au trimis înapoi aici.

Asta nu răspunde câtuşi de puţin la întrebarea mea.

— Bo, zice dr. Franklin cu voce blândă. Vreau să fiu sincer cu tine şi vreau să fii şi tu sincer cu mine.

Încuviinţez şi îmi scot plasturele de pe dosul palmei. Văd un semn ca de înţepătură deasupra unei vene.

— Poţi să-mi spui de ce eşti la Academia Berkshire?

„Pentru că pot controla timpul. Şi pentru că tu poţi vindeca. Pentru că avem puteri, puteri pe care oamenii normali nu le-ar înţelege”.

— Pentru că nu sunt normal, răspund.

— Ba *eşti* normal, zice imediat dr. Franklin. Dar îmi poţi spune mai precis motivul pentru care te afli la Berkshire?

Îi pot spune ceea ce vrea să audă.

— Sunt nebun.

Dr. Franklin clatină din cap.

— Nu eşti. Dar ai anumite probleme care trebuie tratate. Ţi-am schimbat din nou medicaţia. Simţi vreun efect secundar negativ?

— Nu ştiu, zic eu.

Îmi alunecă privirea spre fereastră, spre lumina soarelui care pătrunde printre gratiile de fier din faţa ei.

— Unde sunt dr. Rivers şi domnul Minh?

— Au plecat, răspunde oftând dr. Franklin.

Pare nemulţumit şi furios, dar nu ştiu dacă din cauza mea sau a situaţiei.

— Bo, vom mări frecvenţa şedinţelor tale de terapie, continuă el după o vreme. Întrerupem cursurile până când stabilim echilibrul potrivit între tratament şi terapie.

Se întinde şi pune palma peste mâna mea.

— Îmi fac griji pentru tine, Bo. Şi mă

îngrijorează că nu înţelegi ce s-a întâmplat cu Sofia.

„Sofia a fost chiar aici”, mă gândesc eu. Era aici, am văzut-o. Am simţit-o. Era reală.

La fel de reală ca şi el.

Fără să mă gândesc, ridic mâna de pe pat şi îi zgârii cu unghiile dosul palmei, jupuindu-i pielea. Văd cum îi răsar semne roşii pe încheietură.

— M-a durut, Bo, zice dr. Franklin, trăgându-se într-o parte şi privindu-şi mâna. De ce ai făcut asta?

— Ca să văd dacă vă puteţi vindeca.

— Sigur că mă pot vindeca, zice enervat dr. Franklin. Am mai vorbit despre asta la grup, îţi aminteşti? Nu poţi strica ceva numai ca să vezi dacă poate fi reparat. Distrugerea de dragul distrugerii nu este un mod potrivit de a-ţi exprima sentimentele.

Nu asta am vrut şi ar fi trebuit să ştie, măcar la un anumit nivel. Semnele roşii trebuiau să fi trecut deja, nu să se înroşească de sânge. Chiar dacă mintea lui şi-a uitat puterile, corpul lui tot ar fi trebuit să fie capabil să repare răul făcut.

Doar dacă…

Doar dacă nu cumva e adevărat. Nu avem puteri. N-am avut niciodată.

Dar eu nu pot trăi fără Sofia, iar să nu am puteri înseamnă să n-o am pe ea.

Peste umărul doctorului Franklin, observ pe cineva în umbră. În timp ce mă uit lung, silueta trece la lumină şi stă în cadrul uşii mele.

Carlos Estrada mă priveşte tăcut, cu apa

şiroindu-i de pe corp şi udând covorul.

Îmi tresare inima de bucurie, chiar dacă asta înseamnă că timpul continuă să curgă aiurea în jurul meu. Pentru că dacă îl văd pe Carlos, înseamnă că puterile mele sunt reale, iar dacă puterile mele sunt reale, încă o mai pot salva pe Sofia.

Dar când mă uit din nou, nu Carlos stă în dreptul uşii.

E Ryan.

Se uită la mine cu ochii mijiţi şi zâmbeşte răutăcios. Doctorul observă încotro mă uit şi se întoarce.

— Du-te în camera ta, Ryan, zice el. Sau în salon. Eu şi Bo avem o discuţie privată.

— Da, bine, zice Ryan rar.

Pleacă mergând cu spatele şi continuă să se uite la mine cât poate de mult.

Capitolul 52

Doctorul îmi dă medicamente ca să pot dormi, dar nimic care să mă ajute să pot sta treaz pe urmă. Şi chiar dacă s-a întunecat şi acum vreau cu adevărat să dorm, nu pot.

Mai ales că se aude muzică.

Este o muzică melodioasă şi obsedantă şi îmi dau seama imediat că se aude un violoncel; sora mea a exersat destul în copilărie ca să pot recunoaşte un violoncel oriunde. Dar cine de la Berk are violoncel?

Mă strecor pe hol, urmărind muzica. La început

mi se pare că vine din salonul comun, dar acolo nu-i nimeni.

În camera Sofiei este lumină.

Îmi bubuie inima în piept. Probabil că iar călătoresc în somn. Uşa Sofiei e întredeschisă şi mă întâmpină prietenoasă vederea camerei. Încăperea este exact aşa cum mi-o amintesc, decorată în diverse nuanţe de roz, cu un covor pufos pe podea şi cu afişe pe pereţi – o trupă muzicală de băieţi, o reproducere după Frida Kahlo şi un afiş cu un citat frumos caligrafiat din Shakespeare: „Fii ţie însuţi credincios”.

— Sofia?

Stă pe marginea patului, cu un violoncel între picioare. I se mişcă tot corpul atunci când trece cu arcuşul peste coarde, umplând spaţiul cu note pline şi profunde.

— Habar n-aveam că ştii să cânţi la violoncel, zic eu.

Habar n-aveam că *are* violoncel. Este un instrument destul de mare ca să-l ascunzi aici.

— Asta este o fugă, zice ea şi vocea i se contopeşte cu muzica.

— O fugă, repet eu.

— Înseamnă repetiţia unei scurte melodii.

Ascult o vreme şi identific linia melodică repetată iar şi iar, cu sunetele întreţesute ca firele din fluxul timpului.

— Într-o fugă bună, continuă Sofia, există mai multe planuri. Cânţi o melodie – din violoncel erupe o scurtă izbucnire muzicală –, iar melodia aceea nu se repetă pur şi simplu, ci se dezvoltă.

Evoluează. Se transformă. Este aceeaşi şi totuşi diferită.

Continuă să cânte, iar eu aud schimbările subtile despre care vorbeşte. Recunosc melodia iniţială, însă acum este mai complexă, mai profundă.

— Sofia, zic eu. Cum ai ajuns aici?

— Cheia unei fugi nu constă în felul în care lucrurile se repetă, zice ea, ci în acela în care devin diferite.

— De ce ai violoncel? o întreb.

Simt cum îmi creşte panica în voce. Ceva nu e în regulă.

— Şi când ai devenit expertă în fugi?

— Aceasta este o fugă, zice ea încet. O repetiţie a unei scurte melodii. Într-o fugă bună, există trei planuri. Cânţi o melodie, iar melodia aceea nu doar se repetă, ci se dezvoltă. Evoluează. Se transformă. Este aceeaşi melodie şi totuşi diferită.

— Tocmai ai spus asta.

Îmi simt palmele umede.

— Cheia unei fugi nu constă în felul în care lucrurile se repetă, zice ea, ci în acela în care devin diferite.

— Sofia?

Continuă să cânte, cu tot corpul aplecat peste violoncel, cu ochii închişi.

— Aceasta este o fugă. O repetiţie a unei scurte melodii. Într-o fugă bună, există mai multe planuri. Cânţi o melodie, iar melodia aceea nu doar se repetă, ci se dezvoltă. Evoluează. Se transformă. Este aceeaşi melodie şi totuşi diferită.

Mă retrag încet înapoi cu spatele şi bâjbâi cu mâna după uşă.

— Cheia unei fugi nu constă în felul în care lucrurile se repetă, zice ea, ci în acela în care devin diferite.

— Sofia, te rog, te rog, spune altceva, zic eu cu o voce care îmi trădează frica. Orice!

Muzica se opreşte.

Sofia ridică privirea spre mine, cu gâtul răsucit în mod nefiresc.

— N-ar trebui să fii aici, zice ea cu voce ameninţătoare.

Se ridică brusc în picioare şi violoncelul cade pe podea.

Corzile scot sunete slabe, frânte, înăbuşite de covorul roz.

— Sofia?

Ţine arcuşul ca pe o sabie.

— Aceasta este o fugă, zice ea pe un ton oribil de monoton.

Înaintează spre mine cu ochii morţi şi goi. Mă lipesc cu spatele de perete.

Întinde braţul, cu ochii lipsiţi de suflet aţintiţi asupra mea, şi îmi înfige arcuşul în piept.

Totul devine negru.

Nu vreau să spun că am leşinat. Vreau să spun că în clipa asta eram aici, cu un arcuş de violoncel înfipt în piept, cu aşchii de lemn destul de ascuţite încât să-mi străpungă pielea, iar în clipa următoare pluteam în nicăieri. Fără vreun arcuş de violoncel.

Şi fără Sofia.

Fără lume.

Doar… nimic.

— Hei? rostesc eu în vid.

Linişte.

Exist vreme îndelungată în nimic. Pe urmă, la margini încep să licărească lumini. Încep să simt o apăsare pe spate; sunt întins cu faţa în sus. Încep să-mi văd camera şi mă ridic în fund pe pat.

Pe noptiera de alături ticăie ceasul meu.

Capitolul 53

Când dr. Franklin vine la mine în cameră a doua zi, sunt cu garda sus. Mă prefac că totul este bine. Dr. Franklin spune banalităţi despre paranoia şi încredere, iar eu dau din cap. Curând mi se dă voie să ies din cameră şi să mă reîntâlnesc cu cei din grupul meu.

— Unde-ai fost, nebunule? mă întreabă Ryan încetişor când mă duc spre bibliotecă.

Am primit permisiunea să sar peste cursuri şi să fac doar studiu individual, atâta timp cât fac şedinţe private cu dr. Franklin.

Nu răspund, şi prin urmare Ryan mă urmăreşte pe hol.

— Dai de belea, dacă chiuleşti de la ore, îi spun eu.

El ridică din umeri.

— Pun pariu că n-o să le pese. Locul ăsta oricum se duce de râpă.

— O să-i pese doctorului.

— Dacă va mai fi mult pe aici şi doctorul.

Mă opresc în faţa bibliotecii, cu mâna pe clanţă.

— Ce vrei să spui?

— I-am auzit pe oficiali vorbind cu doctorul înaintea vacanţei de primăvară. Au terminat ancheta. Contestă acreditarea şcolii. Nu ştiam ce înseamnă asta, dar am căutat şi e de rău.

— Şi, ce înseamnă? îl întreb eu cu glas scăzut.

— Tata zice că şcoala o să piardă finanţările şi că n-are cum să mai rămână deschisă, dacă se întâmplă asta, spune Ryan şi se uită înapoi spre uşa închisă de la biroul doctorului Franklin. Frate, a fost de groază. Oficialii i-au mai aruncat doctorului o chestie. Au spus că şcoala nu este un loc sigur şi că Sofia constituie o dovadă – la fel ca tine.

— Ca mine?

— Da, te-au pomenit şi pe tine. Ţi-am spus să nu fii atât de ciudat în faţa lor. Au zis că doctorul te-a lăsat prea liber şi că nu a folosit cu tine „toate mijloacele care se impun”. L-au pomenit şi pe Harold. Au zis că ar trebui dus la azil sau ceva.

Săracul Harold! Dacă se închide Berkshire, o să ajungă într-o celulă căptuşită cu saltele.

Urechile mi se umplu de zgomot de ciocane şi le simt trepidaţia în oase. Mă uit în jos şi podeaua a dispărut. Stau în echilibru pe bârne de lemn deasupra construcţiei neterminate a Academiei, în timp ce tâmplari, electricieni şi instalatori lucrează să înalţe clădirea.

Clipesc şi podeaua apare la loc – lemn masiv însemnat de timp şi praf adunat printre scânduri.

— Dacă şcoala se închide, o să mă înfurii rău de tot, continuă Ryan, orb la timpul care o ia razna în jurul lui. Cred că ştiu ce trebuie să fac, dar…

„Ce vor face părinţii mei cu mine?”

Mă gândesc cât de tare am speriat-o pe Phoebe, atât în noaptea dinainte de a pleca la Berkshire, cât şi în cea când am stat amândoi afară, înainte să mă tragă timpul înapoi aici.

Poate că eu ar trebui să fiu închis undeva.

— Aş vrea să fi fost Sofia aici, zic eu încet.

— Şi eu, frate, zice Ryan cu voce aspră. Dacă era, oficialii ăia n-ar mai fi venit niciodată.

A strâns degetele pumn şi loveşte peretele aproape de uşa bibliotecii. Tare.

— La dracu’, zice el clocotind de nervi. *Nu* o să-i las pe nenorociţii de oficiali să-şi bată joc de locul ăsta! Îmi strică toate planurile!

Există ceva în ultima propoziţie, ceva legat de *planurile* lui Ryan care răsună în aer ca un clopot. Dar eu sunt prea cu mintea aiurea ca să mă concentrez asupra acestui fapt. Nu văd decât cum se unduieşte şi se mişcă peretele ca apa acolo unde l-a lovit Ryan.

Clipesc şi peretele redevine normal.

— Trebuie să plec, zic, şi împing uşa bibliotecii.

Ryan vine după mine înăuntru. Aş vrea să ştiu cum să scap de el.

Mă duc la computerele străvechi din spatele încăperii. Ryan vorbeşte cu mine în timp ce deschid unul dintre ele. Se laudă cu toate lucrurile pe care le are acasă în L.A., cu vacanţa lui petrecută înotând, făcând surf şi tot felul de alte

lucruri grozave de care nu are parte aici. Aş vrea să-i spun că minte – Ryan nu arată ca unul care să se ducă să înoate fără tricou pe el, ca să nu mai vorbim de cât de puţin pare să se priceapă la surf – dar nu-mi pasă prea tare de treaba asta ca să insist. Mă epuizează, pe bune! Şi nici măcar nu cred că mă simpatizează. Pur şi simplu are nevoie de public.

— Uite, trebuie să mă apuc de lucru, zic eu. Poate că tu nu dai doi bani pe cursuri, dar eu dau.

Ryan îmi arată degetul mijlociu, dar măcar mă lasă singur o vreme şi pleacă să se plimbe de colo-colo printre rafturile de cărţi.

Mă întorc spre computer şi tastez *Sofia Muniz*. Pe ecran apar mai multe linkuri – mai ales profilurile de pe reţelele de socializare ale altor fete numite Sofia Muniz – dar când adaug la căutare *Academia Berkshire* şi *Insula Pear*, primele rezultate sunt toate articole de ziar şi declaraţii oficiale ale consiliului Academiei.

Deschid mai întâi ştirile.

ELEVĂ DISPĂRUTĂ LA ACADEMIA LOCALĂ DESTINATĂ ADOLESCENŢILOR DE ELITĂ. Mi se taie respiraţia la vederea fotografiei Sofiei pe o coloană întreagă. Este o fotografie veche, probabil una de la liceul unde mergea înainte de a veni aici, dar ea este. Întind mâna şi ating cu două degete imaginea de pe ecran. Articolul e o înşiruire de fapte: Sofia a dispărut la data de Academia Berkshire nu a comentat, oficialii statali şi federali fac investigaţii. Se termină cu o listă de numere la care poate suna oricine are informaţii despre

dispariţia ei.

— Ce faci? întreabă Ryan, uitându-se la mine.

Se apropie de locul în care stau. Cu cât se apropie mai tare, cu atât devine mai neclar ecranul calculatorului. Rândurile încep să se modifice în faţa ochilor mei.

ELEVĂ MOARTĂ LA ACADEMIA LOCALĂ PENTRU ADOLESCENŢI CU PROBLEME

Sofia Muniz, 17 *ani, a fost găsită moartă noaptea trecută pe terenul Academiei Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite din Insula Pear. Autorităţile locale au declarat moartea ca fiind sinucidere. Academia, care se ocupă de un mic grup de elevi cu vârste cuprinse între 15 şi 21 de ani, este specializată în tratarea cazurilor grave de copii cu probleme emoţionale şi comportamentale care au nevoie de mai multă îndrumare decât le poate oferi o şcoală obişnuită.*

Muniz a fost găsită de către psihiatrul ei, dr. Demitrious Franklin, şi de un alt elev. Rapoartele preliminare indică faptul că Muniz a luat supradoză din medicamentele prescrise, dar investigaţiile continuă. „Faptul că a avut acces la medicamente dovedeşte că există o deficienţă gravă în practicile şcolii", a spus într-*un comunicat de presă dr. Alexander Hartford, preşedintele consiliului Academiei. „Colaborăm cu autorităţile locale şi de stat*

pentru a stabili cum putem redefini optim aceste practici. „Hartford a adăugat că şcoala s-*a oferit să găzduiască oficiali din consiliul de stat pentru educaţie care* s-*o ajute să stabilească viitorul Academiei Berkshire*.

„Pe Sofia o iubeau toţi cei care o cunoşteau", a afirmat dr. Franklin înainte de comemorarea privată care a avut loc în cadrul şcolii. „Ne va fi foarte dor de ea. „Gwendoline Benson, una dintre colegele Sofiei, a adăugat: *„Era prietena mea cea mai bună. Nu m-am gândit niciodată că* într-*o zi pur şi simplu va dispărea. „Înaintea lui Muniz au mai murit mama şi cele două surori ale ei, victime ale unui accident de maşină în oraşul ei natal Austin, Texas. Tatăl victimei nu a putut fi contactat pentru comentarii*.

Articolul se încheie cu o serie de numere de telefon de urgenţă pentru preîntâmpinarea sinuciderilor.

— Te-ai hotărât în cele din urmă să accepţi realitatea? întreabă Ryan, aplecându-se peste calculator şi uitându-se la ecran.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât devine imaginea mai limpede, până când nu mai există nicio urmă din articolul real pe care l-am văzut înainte de venirea lui Ryan. Fotografia Sofiei îşi măreşte şi ea contrastul, dar într-un fel ciudat, ştergându-i trăsăturile destul ca să nu mai arate

ca înainte, aşa cum o cunoşteam. Acum pare o străină.

— Pleacă de aici, dobitocule, mârâi eu, uitându-mă la fotografie.

Ryan dă ochii peste cap.

— Cum vrei tu. Dar ascultă, la noapte vreau să mă ajuţi.

— Cu ce?

Nu mă obosesc să-mi ascund furia; rămân cu privirea aţintită la fotografia deformată a fetei pe care o iubesc şi la minciunile care îi înconjoară chipul.

— Vreau să mă uit la ce are dr. Franklin prin birou, zice Ryan. Înregistrările şedinţelor noastre s-au dus şi asta-i bine, dar mai are însemnări pe hârtie, însemnări care m-ar putea indica pe mine drept făptaş.

— Pleacă de-aici, îi spun.

Nu-mi pasă ce vrea Ryan.

— Bine. Dar sunt însemnări şi despre Sofia.

Îl fulger cu privirea. Mereu încearcă să mă manipuleze.

— Ţi-am spus să te cari.

— Şi despre tine. Nu vrei să ştii ce spune doctorul despre tine? Ce scrie în dosarul tău? Dacă recomandă să fii dus la azilul de nebuni, ca Harold?

— Dacă accept să te ajut, pe urmă mă laşi în pace?

— La noapte, la o oră după stingere.

— Bine.

Ryan se îndepărtează de biroul peste care stătea

aplecat şi pleacă la plimbare.

Cu cât se îndepărtează mai mult, cu atât ecranul pâlpâie şi se întunecă, iar titlul blestemat este înlocuit de cel original. Mă uit cum cuvintele *Sofia Muniz*, 17 *ani*, *a fost găsită moartă noaptea trecută* se transformă din nou în *Sofia Muniz*, 17 *ani*, *a fost dată dispărută*.

Mă întorc în scaun şi mă uit cum dispare Ryan printre rafturi.

„El a făcut asta”.

Capitolul 54

Când a dat Ryan peretele cu pumnul în perete, acesta s-a vălurit. Când s-a apropiat de ecran, imaginea s-a schimbat, iar când a plecat, a revenit la loc.

În tot acest timp am crezut că oficialii ne modificau realitatea. Dar asta nu are sens cu adevărat, nu-i aşa? Dacă intenţionau să ne folosească pentru puterile noastre, n-aveau de ce să ne facă să uităm de ele.

Iar Ryan… el n-a uitat niciodată. Nu din cauză că se putea proteja în faţa oficialilor, ci pentru că tocmai el era cel care crea falsa realitate.

Ryan este telepat. El putea modifica înregistrările video. Şi-a extins limitele puterilor până a ajuns capabil de asta. El ştie *exact* cum să zăpăcească mintea cuiva. S-a mai jucat cu minţile noastre şi înainte, iar puterile lui au crescut de-atunci şi au ajuns mult mai mari decât am crezut noi vreodată că se poate. Mai mari decât tot ce

poate controla doctorul sau oricine altcineva.

Probabil că venirea oficialilor l-a speriat. Trebuie să fi ştiut de la început că Academia era în pericol să se închidă. Poate că totul a început ca o încercare de a salva şcoala şi de a-i alunga pe oficiali, dar dacă intenţiile lui Ryan au fost bune la început, pe parcurs disperarea lui le-a schimbat. Oficialii au plecat, dar el continuă să menţină iluzia că nimeni nu are puteri. Nu poate opri închiderea şcolii – e prea mult pentru el –, dar îi poate împiedica pe toţi ceilalţi să-şi amintească cine sunt cu adevărat. Îi poate împiedica pe oficiali să-l trimită pe el la altă academie.

* * *

Imediat ce Ryan iese din bibliotecă, nu mai pierd vremea şi invoc fluxul timpului. O clipă îmi fac griji că nu voi reuşi.

Dar e acolo. Timpul întreg se întinde în faţa mea, cu firele plutind ca la suprafaţa unui râu, încâlcindu-se şi întreţesându-se într-un haos minunat. Mă apuc repede de treabă şi găsesc o dată când o pot vedea pe Sofia în trecut. Firul roşu care mă conectează cu Sofia este subţire cât un fir de păr, dar îmi taie degetul ca lama atunci când îl ating. Trag repede mâna înapoi, sugând sângele care a ţâşnit din piele.

Apuc firul din nou, cu toată palma, fără să-l mai înfăşor pe un singur deget. Simt cum mă taie şi scrâşnesc din dinţi de durere.

Trebuie să fac ce am de făcut.

Îmi simt oasele pârâind, strânse de firul roşu pe care îl răsucesc în jurul palmei. Sângele îmi face mâna lipicioasă şi caldă. Nu mă pot da bătut.

Nu mă pot da bătut.

Durerea dispare. Mă uit în jos şi firul a dispărut şi el, odată cu sângele.

Sofia stă în picioare în faţa mea.

— Salut, zic eu.

Zâmbeşte, dar bucuria nu i se vede şi în ochi.

— Ce faci aici? mă întreabă.

— Trebuia să te văd.

— Trebuie să pleci.

Clatin din cap, traversând scurta distanţă dintre ea şi mine.

— Nu.

— Trebuie.

Vreau să-i spun totul, dar timpul nu mă va lăsa. Aşa că spun doar:

— Lucrurile merg prost în clipa asta.

— Ai tot venit la mine în trecut, zice Sofia. Mi-am închipuit că ceva nu-i în regulă în viitor – în prezent, adică. Prezentul tău. Am dreptate?

Dau din cap că da.

— Iar eu nu sunt acolo ca să te ajut.

Dau iarăşi din cap. Mă aştept ca timpul să mă smulgă înapoi în orice clipă. Dar încă suntem amândoi aici.

— Mi-a fost frică, zic eu prudent, încă testând limitele timpului.

— De ce anume?

— Că puterile mele nu sunt reale.

Pentru o clipă scurtă, totul pâlpâie. Culorile se

schimbă şi se învolburează unele în jurul altora. Totul tremură… mai puţin Sofia. Ea continuă să rămână în faţa mea, reală, vie şi autentică.

Se întinde şi îmi pune palmele pe obraji. Are pielea răcoroasă şi liniştitoare.

— Dar, Bo, zice ea, dacă nici eu nu sunt reală? Dacă nimic din toate astea nu este real?

— Tu eşti singurul lucru de care nu mă îndoiesc, şoptesc.

Deschide gura, dar în loc de vorbe, din gura ei curge apă.

Îi picură de pe bărbie, îi şiroieşte pe gât, îi formează pârâiaşe pe piept. Mă întind s-o apuc, dar degetele mele îi străpung braţele de parcă pielea i-ar fi doar un balon cu apă, şi din corpul ei începe să curgă un lichid albastru aprins care miroase a clor.

— Sofia! strig, întinzându-mă din nou după ea.

Mâna mea îi atinge părul şi toate şuviţele închise la culoare devin invizibile, apoi reflectă lumina ca suprafaţa unei piscine. Corpul îi devine translucid, lichid şi curge până când din el nu mai rămâne decât o băltoacă la picioarele mele.

* * *

Ryan vine să mă ia din camera mea la o oră după stingere. Nu ştiu cum reuşeşte să treacă de încuietoarea uşii, dar reuşeşte. Încă o dovadă că încuietorile – la fel ca gratiile – fac parte din iluzia creată de el.

— Eşti gata? întreabă Ryan cu glas scăzut.

Mă uit la pata de apă de pe podea, la conturul ei care desenează o formă ciudată, circulară pe lemn.

Dau din cap că da.

Uşa de la biroul doctorului Franklin este încuiată, dar Ryan a făcut rost cumva de o cheie. Ne strecurăm în încăperea întunecată.

Locul pare straniu fără doctor, nimeni înăuntru. Scaunele sunt ca nişte pietre de mormânt umbrite, aşezate în cerc în jurul unui spaţiu gol, care nu înseamnă nimic.

Ryan aprinde lumina.

— Căutăm rapoarte permanente. Însemnările doctorului. Tot ce m-ar putea incrimina sau m-ar putea expedia într-o scoală mai rea atunci când se închide asta.

— Ce fel de însemnări?

Mă apropii de biroul doctorului Franklin, pe care se află un teanc răvăşit de hârtii. De fapt, nu prea sunt atent la Ryan. Am venit aici din propriile mele motive. Am nevoie de o dovadă. După ce am văzut-o pe Sofia topindu-se şi dispărând, trebuie să ştiu care este realitatea – dincolo de iluzia creată de Ryan. Nu vreau să trăiesc o minciună… dar nici nu vreau să trăiesc într-o lume fără ea.

Vreau pur şi simplu adevărul. Poate că reuşesc să-l găsesc aici.

Ryan ridică din umeri.

— O să ştiu ce caut când o să găsesc. Toate şcolile păstrează dosare. Am nevoie de un început curat, zâmbeşte el maliţios. Aşa că spune-mi dacă vezi ceva pe care scrie numele meu. Nu pot avea

un dosar prost dacă n-am dosar deloc.

Mă uit pe fereastră şi pentru o secundă văd strălucirea soarelui. Clipesc şi o înlocuieşte lumina lunii. Peste tot în jurul meu, fluxul timpului continuă să pârâie din încheieturi. Am nevoie de ajutor. Dar pur şi simplu nu ştiu cine mă poate ajuta.

Mă aşez la biroul doctorului şi răsfoiesc printre hârtii. Sunt toate însemnări scrise cu scrisul lui aproape ilizibil. Cuvinte pe care nu le cunosc sunt încercuite sau tăiate.

Pe hârtie picură apă.

Ridic privirea. Ryan a trecut la al doilea sertar al fişierului doctorului şi îi verifică rapid conţinutul. Dar lângă mine stă Carlos Estrada şi arată spre unul dintre sertarele de la biroul doctorului Franklin.

Mă aplec şi trag sertarul greu. Este plin cu alte dosare şi dau să-l închid la loc, numai că îmi văd numele. Şi numele lui Ryan. Şi numele lui Gwen şi al lui Harold. Îmi tremură mâinile şi observ că există un singur dosar roşu, o culoare vie ascunsă printre celelalte coperte bej.

Sofia Muniz.

Scot teancul cu dosarele noastre şi îl răsfir pe birou.

Mă întind mai întâi după dosarul Sofiei, dar o palmă udă îi apasă coperta. Mă uit în sus. Carlos Estrada clatină din cap în tăcere.

— De ce? întreb eu.

— Poftim? zice Ryan, fără să se întoarcă de la fişier.

— Nimic, zic eu.

Carlos Estrada ridică mâna, lăsând în urmă o pată udă mare pe coperta roşie. Încă face semn din cap că nu, atunci când dau deoparte dosarul Sofiei. Aleg pe nevăzute altul de pe birou.

Gwendoline Benson.

Deschid dosarul. Pe partea dreaptă este lipită o foaie cu informaţii despre Gwen – o fotografie mică, pătrată şi oarecare, numele părinţilor, adresa ei, adresa tatălui ei, lista medicamentelor. Habar n-aveam că Gwen lua atât de multe medicamente. Le citesc numele încet în minte, poticnindu-mă la cuvintele lungi şi greu de pronunţat.

Pe partea stângă a dosarului este o listă cu însemnări făcută cu scrisul de mână al doctorului. Deasupra ei, dactilografiat cu majuscule, este un singur cuvânt:

DIAGNOSTIC.

Mă încrunt şi citesc cuvintele scrise de doctor dedesubt. *Tulburare de control al impulsurilor* (*piromanie*). *Probleme de încredere şi abandon*.

Dau deoparte dosarul lui Gwen şi îl deschid pe următorul. Al lui Harold. Este structurat exact la fel, cu informaţii pe o parte, inclusiv o listă a medicamentelor şi o serie de diagnostice lipsite de înţeles. Dosarul lui Ryan este similar, deşi pot recunoaşte multe dintre lucrurile notate despre el: narcisism extrem, complexul puterii, manipulare intenţionată, nevoia de a controla, probleme de

control al furiei. Tendinţe sociopate. Îi *place să se joace cu emoţiile*, notează doctorul, *doar ca să se distreze, dar când doreşte ceva, va folosi orice mijloace ca să obţină acel lucru. Narcisismul propriu îl face să creadă că desfăşurarea normală a evenimentelor este direcţională spre el; dacă nu sunt mere la micul dejun, asta se întâmplă din cauză că personalul îl urăşte pentru că este atât de deştept şi complotează să se răzbune pe el atât psihologic, cât şi fizic. Cu cât este mai apropiat de cineva, cu atât tendinţele lui devin mai evidente*.

Când au sosit oficialii, a crezut că veniseră să-l ia pe el. Mereu a considerat că prezenţa lor îl va condamna să ajungă la şcoala militară. Că era singurul care avea ceva de pierdut.

Ridic privirea, aşteptându-mă ca Ryan să se întoarcă şi să mă surprindă citind despre el, dar nu se întâmplă aşa. Carlos Estrada a dispărut.

Deschid dosarul meu.

Iată-mi numele. Adresa părinţilor mei. Phoebe. Adresa mea. O notă despre un „episod” avut la şcoală, alta despre unul avut în vacanţa de primăvară.

O listă de medicamente.

Dar… nu-i adevărat. Eu nu iau niciun medicament. Nu înghit pastile şi nu fac injecţii.

Doctorul a zis că o să-mi dea medicamente, dar în afară de pastilele pe care le-am luat când m-am întors prima dată la Academie şi care-mi dădeau somnolenţă, n-am mai luat nimic.

Nu-i aşa?

Îmi mut privirea în partea dreaptă a dosarului,

spre diagnostic. *Manualul de diagnostic şi clasificare statistică a tulburărilor mintale – ediţia a cincea,* aşa scrie sus şi este înconjurat de mai multe ori.

Cazul lui Bo este cu mult mai complex decât am bănuit iniţial. Bo a arătat semne de rupere de realitate după moartea Sofiei Muniz. Simptomele lui includ delir prelungit şi, mai recent, paranoia, ambele manifestări exacerbate de insomnie. Lipsa somnului REM pare să alimenteze simptomele, deşi Bo nu este conştient de problemă şi de multe ori intră într-*o stare delirantă în loc să doarmă.*

Analizele sângelui indică faptul că nu a înghiţit niciun fel de medicament suplimentar sau în scop recreativ, iar nivelul insulinei este mult sub limita pentru diabet. Tomografii cerebrale şi analize suplimentare de sânge au fost programate peste două săptămâni la o clinică externă din Boston, pentru a verifica posibilitatea existenţei unor leziuni pe creier. Î*n istoricul recent al familiei nu există boli neurodegenerative, dar delirul prelungit poate fi o indicaţie de halucinoză pedunculară.*

NOTE SUPLIMENTARE: Şedinţele de terapie private şi de grup arată că Bo prezintă o fugă disociativă cu amnezie selectivă, indicând o afecţiune mult mai gravă decât diagnosticul precedent. Această idee este susţinută şi de căderea nervoasă suferită în timp ce îşi vizita părinţii în perioada 13 – 20 aprilie. Deşi paranoia lui Bo a crescut şi prin urmare este mai lipsit de disponibilitatea de a vorbi în timpul şedinţelor de

terapie, a făcut aluzii la halucinaţii care par să aibă legătură cu moartea Sofiei.

La întâlnirea cu părinţii dinaintea vacanţei de primăvară am adus în discuţie posibilitatea unui diagnostic de halucinaţie vizuală complexă prelungită şi de delir al grandorii şi despre ce ar putea însemna acest diagnostic pentru familie. Sora lui a indicai că o anumită înclinaţie pentru violenţă a existat şi înainte de diagnostic şi tratament. Prin medicaţie şi terapie, tendinţa violentă s-*a diminuat, fiind înlocuită de un delir personal mai accentuat care conduce mai degrabă la retragere decât la manifestarea frustrării.*

Ultima frază este scrisă apăsat şi iese în evidenţă pe pagină.

Indiferent de soarta şcolii, se recomandă relocarea lui Bo într-*o instituţie cu măsuri de siguranţă suplimentare, unde să i se poată monitoriza sănătatea mai îndeaproape.*

Las dosarul să cadă şi zgomotul îl face pe Ryan să se întoarcă.

— Ai găsit ceva? mă întreabă el.

În jurul lui se împrăştie valuri. Dulapul-fişier se topeşte ca o lumânare de ceară, apoi clipesc şi totul redevine ca înainte.

— Uite la asta, zice Ryan.

Se foloseşte de telekinezie ca să-mi trimită în zbor un dosar, dar eu nu-l deschid.

— Hârtiile astea ne fac să părem nebuni, zic eu în cele din urmă, uitându-mă la dosarul închis.

— Păi, e clar, pufneşte Ryan.

— Nu, uită-te.

Îi întind dosarul cu istoricul lui medical, aşteptându-mă ca Ryan să-l aducă la el pe unde telekinetice, dar el închide sertarul şi traversează biroul până la mine.

Se uită peste conţinutul dosarului.

— Da, şi?

— Scrie că eşti narcisist şi ai probleme cu controlul furiei.

— Zău?

Ryan ridică din umeri şi aruncă dosarul pe birou.

— Despre mine scrie că sunt paranoic şi delirez.

Ryan nu-şi ascunde râsul sarcastic.

— Eu credeam că eşti schizofrenic.

Îmi înghit fierea urcată în gât.

— Noi… Noi nu suntem nebuni. Suntem speciali.

— Da, „speciali”, repetă Ryan luându-mă în râs. Ca ăia din autobuzul „special”.

— Nu, adică… cum rămâne cu puterile noastre?

Ryan dă ochii peste cap.

— Iar începi?

— Ai făcut dosarul să *zboare* până la mine cu ajutorul *telekineziei*!

Ryan ridică dosarul şi îl aruncă din nou pe birou.

— Ţi l-am *aruncat* cu *mâna*, zice el. Frate, chiar eşti nebun. Nebun de legat. La naiba!

Pereţii biroului doctorului se unduiesc şi se rotesc ca uleiul amestecat cu oţet.

Mă uit la informaţiile din dosarul meu. Toate însemnările făcute de doctor despre mine sunt de după dispariţia Sofiei. De când puterile lui Ryan au devenit mai mari. De când a început să ne

iluzioneze.

Ryan îşi răsfoieşte propriul dosar, plimbându-şi privirea pe diagnosticul pus de dr. Franklin. Adună foile liniştit şi le îndeasă în dispozitivul de distrus documente. Se uită zâmbind cum tot ce a scris doctorul se transformă în fâşii lungi de hârtie fără înţeles.

— Hai să mergem, zice Ryan îndreptându-se spre uşă.

— Tu eşti de vină, nu-i aşa?

Mă ridic încet, împing scaunul şi mă retrag cu spatele la perete, poziţionând biroul între Ryan şi mine. N-am vrut să cred, chiar dacă toate dovezile îl indicau pe el.

— Ce naiba te-a apucat? zice Ryan, întorcându-se din nou spre mine.

— *Tu eşti*!

— Despre ce vorbeşti?

— Tu ai fost tot timpul. Nu doctorul sau oficialii. Tu.

— Ce drac…

Înşfac dosarul.

— Ai bănuit că îmi voi da seama. „*Se recomandă relocarea lui Bo*. „Încerci să te descotoroseşti de mine. Tu faci toate astea.

— Despre ce naiba vorbeşti? zice Ryan, cu o voce periculos de aproape de un strigăt.

— Tu. *Tu*. Tu poţi controla minţile. Tu ne controlezi pe toţi. Tu ai făcut să părem cu toţii nebuni, să pară că Berk nu e un loc pentru oameni cu puteri. L-ai păcălit până şi pe doctor…

— Eşti nebun, zice Ryan, întorcându-se spre uşă.

Nebun de legat, vreau să zic. Ţi-ai pierdut minţile. Uită-te în jurul tău. Unde crezi că eşti?

Mă uit în jur. Văd licenţa de psihiatru a doctorului, apoi clipesc şi îi văd doctoratul în istorie. Văd dosarele cu diagnosticele. Pe urmă se topesc şi se transformă în dosare în care sunt descrise puterile fiecăruia.

Totul este fals.

Totul este o iluzie. O iluzie genială şi înspăimântătoare.

— Frate, înfruntă realitatea, mârâie Ryan. Mica ta prietenă a murit. E moartă. Moartă ca toţi morţii. Dacă preferi să te duci la balamuc mai degrabă decât să admiţi asta, treaba ta. Dar eu? Eu îmi văd de interesul meu.

Mă uit lung după Ryan, în timp ce se îndreaptă către uşă. Se întoarce să mă înfrunte, dar ce intenţiona să spună i se evaporă de pe buze.

Pare îngrozit. De mine. Şi de adevărul pe care acum îl ştiu.

Capitolul 55

Frica lui îmi face sângele să fiarbă de forţă. Acum, că îl văd aşa cum este, nu mă mai poate controla. Mătur cu mâna dosarele rămase în sertarul biroului şi mă ridic, urmărindu-l pe Ryan pe hol. Peste tot în jurul meu pereţii se unduiesc din cauza efortului depus de Ryan de a păstra lumea pe care a creat-o. Văd imagini scurte ale altor oameni, are altor timpuri – fisuri în fluxul temporal. Un bătrân cu părul alb vâlvoi – primul

director al Academiei Berkshire, îl recunosc din portretul de la parter – se apropie de noi, mormăind de unul singur înainte să dispară.

Copilaşi îmbrăcaţi în tricouri galbene de tabără aleargă în jur. Ultimul copil se întoarce şi îmi face cu mâna, iar eu îl recunosc pe Carlos Estrada şi tricoul se întunecă la culoare din cauza apei.

Ryan rânjeşte dispreţuitor spre mine.

— La ce te uiţi?

Ceilalţi copii dispar. Doar eu şi Ryan mai suntem pe hol.

Ştiu ce se întâmplă acum. Puterile mele au fost înăbuşite de Ryan, slăbite de controlul minţii lui. Dar la fel cum pocneşte un balon prea umflat, puterile mele au explodat şi s-au revărsat în jur. Nu fluxul timpului se destrăma; eu mă destrămam.

— Opreşte-te! îi strig lui Ryan în timp ce deschide uşa.

Lumea trece clipind dintr-o realitate în alta, atât de repede încât mi se învârte capul. Prin fereastra lui Ryan răzbate lumina de parcă ar fi în continuare zi, apoi se transformă în întuneric cu viteza unui stroboscop.

Îl apuc pe Ryan de încheietură şi îl ţin bine, deşi încearcă să scape de mine.

— Dă-mi drumul, ciudatule, mârâie Ryan.

— Ştiu ce faci, îi spun cu glas scăzut.

Cuvintele încremenesc. Soarele de afară nu se clinteşte. Pereţii stau pe loc. Fantomele trecutului au dispărut. Eu controlez lucrurile.

— Nu poţi modifica decât ce este real, îi spun. Nu poţi crea o întreagă lume nouă, poţi doar s-o

schimbi puţin. Ce crezi că spune asta despre tine?

— Despre ce vorbeşti?

Încearcă să se elibereze, dar îl strâng mai tare.

— Despre „diagnosticul” tău. Eşti cu adevărat narcisist, aşa-i? Nu poţi ascunde acest fapt, nici măcar într-o lume făcută de tine.

Ryan mă împinge cu forţă în piept cu mâna liberă şi trebuie să-i dau drumul. Intră la el în cameră şi trânteşte uşa.

Cu zgomotul acela, lumea lui reapare la loc. Are încuietoare la uşă şi gratii la ferestre.

Respir adânc, gâfâind.

— Eu controlez lucrurile, îi spun uşii închise a lui Ryan.

În timp ce aerul îmi iese dintre buze, iluzia se destramă din nou.

„Eu controlez lucrurile”.

— Tu le controlezi, zice o voce blândă din stânga mea, ridicând uşor tonul pe ultimul cuvânt, de parcă ar fi o întrebare.

Capul îmi bubuie tare, o dată, o lovitură atât de violentă, încât mă apuc strâns de piept. Mă răsucesc pe călcâie.

Sofia stă în faţa uşii camerei ei.

Pe faţă îmi fulgeră un zâmbet.

— Câştig, îi spun, grăbindu-mă spre ea. Pot să văd prin iluzia lui Ryan, ştiu ce face.

— Poţi să vezi prin iluzii.

Iar aud nota aceea o idee mai înaltă de pe ultimul cuvânt.

Mă întind spre Sofia, dar ea se trage înapoi, cu mâinile la spate. Destul de departe cât să nu ajung

la ea.

Clatină din cap şi intră şi mai mult în camera ei. Văd într-o străfulgerare covorul roz deschis, cuvertura roz neon de pe pat, veioza estompată de pe noptieră – apoi Sofia îmi închide uşa în faţă.

— Sofia, stai… încep eu, întinzându-mă spre uşă şi deschizând-o.

Camera este goală. Salteaua este goală; pereţii sunt nedecoraţi. Mă clatin şi îmi simt gura umplându-se de fiere. Nu. Nu, eu controlam lucrurile. Îmi revenise puterea. Mă îndepărtez împleticindu-mă şi ies pe hol.

Uşa lui Ryan e din nou deschisă. Mă urmăreşte cu un zâmbet cum o şterg la mine în cameră.

Capitolul 56

Phoebe

Este joi. E aproape vremea să vină Bo acasă pentru weekend.

Dar parcă nici n-ar fi plecat. În casă e linişte. Toată lumea păşeşte ca pe coji de ouă.

De fapt, cu toţii umblăm de parcă am fi noi din coji de ouă. Ne e frică să nu ne spargem.

Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul săptămânii, mama face curăţenie iar şi iar. Podelele strălucesc ca oglinda, ferestrele sunt imaculate şi nicăieri nu-i fir de praf. Cu excepţia camerei lui Bo. Mama trece pe lângă cearşaful care îi acoperă cadrul uşii ca şi cum nici n-ar fi acolo. Iar gaura făcută în duşumea de bormaşina

tatii încă n-a reparat-o. Iese şi mai mult în evidenţă acum, o pată pe obrazul unei case perfecte, dar parcă ochii mamei alunecă pe lângă ea.

Tata trăieşte practic la el în birou. Cred că e posibil să şi doarmă acolo, deşi este la numai patru uşi de dormitorul mamei.

Toată lumea este încordată pentru că acesta este primul weekend al lui Bo de la „episod”.

Urăsc treaba asta. Urăsc să etichetez ce s-a întâmplat. Când Bo a luat-o razna la şcoală, părinţii mei au numit toată povestea „incidentul”. Acum avem „episodul”.

A fost un fel de criză. Hai să-i spunem pe nume. A fost criza care precede halucinaţiile. Nu ştiu mare lucru despre ea pentru că nimeni nu-mi spune nimic. Tata l-a dus pe Bo la o clinică în mijlocul nopţii, dar doctorii n-au vrut să-i pună un diagnostic înainte să se consulte mai întâi cu dr. Franklin. Iar dr. Franklin n-a spus mare lucru, în afară de faptul că Bo trebuie să se întoarcă la Academia Berkshire. Cel puţin nu mi-a spus mie.

Sunt părţi din Bo în toate diagnosticele despre care am citit pe Internet: tulburare bipolară, schizofrenie, depresie. Cu cât caut mai mult, cu atât găsesc boli mai stranii: leziuni ale creierului şi viruşi care controlează mintea, amibe mâncătoare de carne, bacterii şi ciuperci. Nu există leacuri, doar tratamente temporare. Uneori, mintea se strică pur şi simplu – vede lumea într-un mod fracturat. Oare chiar contează cum numim problema din creierul lui Bo, dacă nu se poate

rezolva nicicum?

Nu că ar exista un nume pentru expresia din ochii lui atunci când s-a agăţat de mine, implorându-mă să văd adevărul unei lumi care nu există.

M-am gândit la noaptea aceea de o mie de ori. În liniştea fiecărei nopţi care a trecut de atunci, când mama închide uşa de la dormitor şi tata închide uşa de la biroul lui şi eu închid uşa de la camera mea, în acele nesfârşite spaţii goale când nimeni nu se mişcă, dar toată lumea este trează, am retrăit iar şi iar acea ultimă noapte cu Bo. Felul nebunesc în care insista că prietena lui nu era moartă, că eu ştiam mai multe decât lăsam să se înţeleagă, că el are un fel de putere asupra tuturor acestor lucruri. Încă simt cum şi-a înfipt degetele în umerii mei atunci când s-a agăţat de mine, încercând să scuture realitatea lui din mintea mea.

Şi nu voi uita niciodată modul în care privirea lui şi-a pierdut claritatea, felul în care i-au înţepenit muşchii. Când vezi crize la televizor, sunt pline de tremurături violente, de oameni care cad şi pe urmă li se zbat trupurile ca nişte peşti scoşi pe uscat, dar cu Bo nu s-a întâmplat la fel. El a devenit ţeapăn ca un lemn. A închis ochii, dar puteam vedea prin pleoape cum încă i se mişcau violent într-o parte şi în alta. Maxilarul i s-a încleştat, iar degetele i-au devenit gheare împietrite. Când a venit tata, n-a reuşit să-l facă pe Bo să meargă; a trebuit să-l apuce de umeri şi să-l târască stângaci înapoi în casă, în timp ce mama

suna la Salvare.

Eu m-am tot tras în spate până când m-am lovit de peretele sufrageriei şi am rămas acolo, cu spatele lipit de zid. M-am uitat cum a venit ambulanţa, cum Bo a ieşit din criză doar ca să leşine după aceea. Am stat acolo în timp ce mama şi cu tata s-au urcat în maşină – mama încă în pijama, cu un pardesiu mare pe deasupra – şi au pornit în spatele ambulanţei. M-am aşezat pe podea, cu ochii aţintiţi în continuare asupra locuim unde stătuse Bo, şi am adormit acolo, ghemuită lângă dulapul cu porţelanurile mamei. Părinţii mei s-au întors dimineaţa, după ce l-au internat pe Bo la St. Lucy, şi nici măcar nu m-au observat. Au trecut prin sufragerie ca din puşcă şi s-au băgat în pat, epuizaţi de întâmplările nopţii. Imediat ce am auzit-o pe mama sforăind, m-am ridicat, am urcat scările şi m-am dus la mine în cameră.

Bo a rămas la St. Lucy aproape o săptămână, ca să poată fi ţinut sub observaţie, să i se facă un RMN şi alte investigaţii. Mama s-a dus la el în fiecare zi, dar tata a stat la el în birou şi a lucrat. Când cei de la spital au fost pregătiţi să-i dea drumul lui Bo, l-au trimis direct la Academia Berkshire. Nici măcar n-a trebuit să conducă tata până acolo, l-au dus cu o ambulanţă.

Au trecut două săptămâni de atunci şi peste două zile va veni acasă, iar eu nu ştiu cum se va termina totul.

Mama face curat. Tata lucrează. Iar eu…

Eu doar stau.

* * *

La şapte bate cineva la uşă.

— Da? strig eu.

Uşa se crapă, apoi mama o deschide de tot. Pare sfioasă.

— Masa e aproape gata, zice ea.

Putea striga asta de jos, de la baza scării, ca o mamă normală, dar n-a făcut-o.

De departe, din bucătărie, se aude un ţiuit slab.

— Ah! zice mama. Muşchiuleţul de porc! Du-te să-l iei pe tata şi veniţi jos, bine?

O ia la fugă pe hol – trecând pe lângă biroul tatii – şi aleargă pe scări spre bucătărie.

Mă ridic din pat şi pun deoparte cartea pe care o citeam.

Podeaua scârţâie sub paşii mei, iar când ajung la biroul tatii, bat de trei ori în uşa de lemn.

— Tată, strig tare de pe hol. La masă!

El mormăie în semn de răspuns.

Dau să cobor, dar ceva mă trage înapoi. Mă întorc la biroul tatii, unde uşa a rămas întredeschisă după ce am bătut.

Stă la fereastră, dar draperiile sunt trase. Ţine în mână o minge de fotbal pentru copii, din aceea cu care se juca Bo când era în şcoala primară. La şcoala generală, Bo a vrut să se lase de fotbal, dar tata nu i-a dat voie. În primul an de liceu, însă, când Bo a prins loc în echipa de la James Jefferson ca rezervă, a renunţat încă din timpul antrenamentelor de vară, înainte chiar să înceapă

şcoala. S-a asigurat că tata n-o să-l poată înscrie din nou răstindu-se la antrenor şi era gata să fie exmatriculat. Cred că mai degrabă a fost dat afară din echipă, dar a făcut-o intenţionat.

Tata aruncă mingea, făcând-o să se învârtă prin aer înainte s-o prindă la loc. Mişcarea este repetitivă şi hipnotizantă. Poate că tata nici nu m-a auzit cu adevărat când i-am spus despre cină. Ridic mâna să ciocănesc din nou la uşă…

Dar chiar atunci o dungă de lumină pătrunsă printre draperii cade pe faţa tatii şi îi luminează urmele de lacrimi de pe obraji.

Las mâna jos şi îmi lipesc faţa de mica deschizătură a uşii ca să mă uit mai bine la tata. Nu l-am mai văzut niciodată plângând, iar acum pur şi simplu stă şi lacrimile mari i se rostogolesc pe faţă. Degetele lui bâjbâie nesigure, iar mingea cade pe podea, rostogolindu-se până sub birou. Tata îngenunchează s-o ridice şi îl aud hohotind. Nu-l mai pot vedea, nu de tot, doar mâinile şi picioarele, în timp ce se ghemuieşte sub birou să ia mingea, dar hohotul acela întretăiat mă răvăşeşte.

Este sunetul înfrângerii. Nu. Nu-i corect. Înfrângerea presupune că s-a dat o luptă, că ai avut şansa să câştigi, dar s-a întâmplat să pierzi. Nu. Sunetul acela este mai lipsit de speranţă decât atât. Este sunetul pe care îl scoate un bărbat când îşi dă seama că nu are cum să câştige pentru că nu Eire cum să lupte. Lucrurile sunt pur şi simplu *aşa* şi nimic nu le poate schimba.

Aş vrea să deschid larg uşa şi să fug la el, să-l

iau în braţe. Nu vreau să-i spun că o să fie bine, pentru că niciunul dintre noi n-ar crede, dar măcar… Vreau să-i spun că înţeleg.

Dar nu mă clintesc din loc.

Eu am nevoie de şcoală ca să mă prefac că totul este în regulă. Poate că tata are nevoie de birou pentru asta. Poate că încearcă şi el să supravieţuiască.

Văd cum sub birou tata strânge mai tare mica minge de fotbal. Mă întreb la ce se gândeşte. Întreaga situaţie – cu Bo care e aşa cum e – este dificilă pentru el. Probabil că mai dificilă decât este pentru mama sau pentru mine. Pentru tata nu există decât o cale sau alta: alb sau negru, asta sau cealaltă, aici sau acolo.

Dar Bo? Cu Bo este altceva.

Sună telefonul. Tata dă drumul mingii de fotbal, care se rostogoleşte fără zgomot spre mine peste covorul scump. Dă să se ridice de sub birou, iar eu mă trag repede de lângă uşa crăpată şi mă lipesc cu spatele de perete. În clipa următoare, tata răspunde la telefon.

Are vocea clară şi răsunătoare, nu dă în vileag lacrimile sau amărăciunea.

— Salut, Tim, zice el vesel. Ce zici de Patriots?

Capitolul 57

Nu pot să dorm. M-am trezit în zori şi de la fereastră l-am văzut pe doctor plecând din Academie. Mă grăbesc să mă îmbrac şi dau fuga afară în lumina dimineţii. Rouă încă acoperă totul

şi o briză rece dinspre mare se învolburează în jurul meu imediat ce dau buzna pe uşă.

Poate că dacă mă îndepărtez destul de Berkshire, puterile lui Ryan nu se vor mai manifesta cu tot atâta forţă. Poate că dacă reuşesc să vorbesc cu dr. Franklin în afara influenţei lui Ryan, vom putea sparge iluzia creată de el şi vom reuşi să găsim o modalitate să-l oprim pentru totdeauna.

Dr. Franklin a luat-o spre nord, probabil ca să facă o plimbare. Trec pe lângă ruinele taberei – doctorul nu-i acolo – şi pe urmă o cotesc spre faleza din scânduri.

Îl găsesc pe dr. Franklin stând în faţa rămăşiţelor hornului. Arată incredibil de mic şi de vulnerabil, aşa cum stă turceşte pe nisip, uitându-se la cărămizile înnegrite de parcă încă l-ar mai putea încălzi.

— Bună, Bo, zice doctorul, întorcând capul spre mine atunci când mă apropii.

— Bună.

Mă aşez lângă doctor, tot cu faţa spre cămin. Ce-aş putea spune? Cum poţi să-i spui cuiva că viaţa pe care o trăieşte este o minciună, o iluzie creată de un adolescent nebun cu puteri mai mari decât responsabilitatea lui? Că lumea este mai ciudată decât crezi şi că ai puteri pe care nu le poţi pătrunde?

Deschid gura să vorbesc, dar observ cu coada ochiului o mişcare fugară. Îl văd pe Carlos Estrada, ud leoarcă şi tremurând. Duce un deget la buze. Dau discret din cap şi îl aştept pe doctor

să vorbească primul.

— Nu ştiu ce urmează să se întâmple, zice dr. Franklin în cele din urmă.

— Nimeni nu ştie, răspund. Nici măcar eu.

Acesta este cel mai important lucru pe care l-am învăţat de la dispariţia Sofiei: viitorul este plin de posibilităţi, nenumărate variante pe care poţi alege să le urmezi sau nu.

Dau să vorbesc din nou, dar din spatele doctorului, imaginea lui Carlos mă fixează tăcut.

— Am dat greş din plin în ultimul timp, Bo. Am dat greş cu Berkshire. Am dat greş cu Sofia. Am dat greş cu tine.

„Ryan vă face asta”, aş vrea să-i spun. „Ryan îi face pe toţi să creadă ceva ce nu este adevărat. Ryan este puternic. Toţi avem puteri, chiar şi dumneavoastră. Dar ale lui sunt mai mari”.

Vreau să spun toate aceste lucruri, dar nu le spun. Nu.

— Ai fost azi-noapte la mine în birou, nu-i aşa? întreabă dr. Franklin.

Îmi privesc palmele.

— Trebuia să aflu adevărul.

— Şi l-ai aflat?

Nu se uită la mine.

— Cred că… Nu ştiu, dar… poate?

— Bine.

Doctorul se străduieşte să nu i se simtă nicio emoţie în voce, ca să nu-mi dau seama dacă este surprins, mândru sau dezamăgit. Dar zâmbeşte uşor şi mă bate pe umăr.

— N-ar trebui să fiu surprins că ai venit şi tu

încoace, la cămin, la fel ca mine, continuă dr. Franklin. Te-ai ataşat de acest loc şi nu-i de mirare, Bo, zice doctorul, atingându-mi braţul şi silindu-mă să-mi îndrept toată atenţia asupra lui. Vreau să ştii că este normal să te simţi vinovat în situaţii precum moartea Sofiei. Şi eu mă simt vinovat. Dar, Bo, a fost o sinucidere. Depresia Sofiei nu era ceva pentru care să fii pregătit să o înfrunţi. N-ai fi putut face nimic ca s-o previi.

Sinucidere. Cuvântul reverberează înăuntrul meu.

— Îţi aminteşti prima zi la Academie, când ne-am prezentat cu toţii? întreabă doctorul, dar nu mă aşteaptă să-i răspund. Am vorbit fiecare despre cele mai mari probleme, despre mecanismele lor de declanşare şi despre îngrijorările noastre. Iar eu v-am spus despre mine. Ţii minte?

Îmi amintesc vag. Ne-a spus că avea puteri de vindecător şi ne-a arătat ca dovadă nişte cicatrici.

— V-am vorbit despre dependenţa mea de droguri de când eram adolescent, zice dr. Franklin. V-am spus că acesta este motivul pentru care mi-am ales această meserie, pentru care vreau să ajut alţi copii cu probleme.

În urechi îmi vuieşte oceanul, dar îl alung, ca să pot rămâne cu capul deasupra apei şi să pot auzi. Inima n-are decât să se înece, dar de minte am nevoie.

— Mă tot întorc acum în momentul acela, continuă doctorul, cu voce gânditoare. Îmi tot reamintesc că nu toţi putem fi salvaţi.

„Nu-i adevărat”, aş vrea să-i spun.

— Uneori, oamenii nu doresc să fie salvaţi, zice el. Iar asta este descurajant.

— Da, zic eu.

— Înţelegi, nu-i aşa?

Dau din cap că da. Nu-i ceva ce-aş putea exprima în cuvinte, dar aşa este. Înţeleg.

Este complicat.

Viaţa seamănă cu fluxul temporal, toată numai noduri, încâlceli şi răsuceli. Poate dacă am şti exact unde duc firele sorţii noastre, am putea face mereu alegerile corecte, dar nu putem. Nici măcar eu. Mai ales eu. Pentru că niciodată n-am văzut *asta*. Există posibilităţi pe care nu ni le putem imagina, viitoruri pe care nu le putem cu niciun chip imagina. Şi există zone de întuneric dincolo de care nu putem vedea.

— Am vrut s-o salvez pe Sofia, zice dr. Franklin. Şi am crezut cu adevărat că voia să fie salvată.

— Dar nu puteţi salva pe toată lumea, şoptesc eu.

În spatele doctorului, Carlos Estrada, şiroind de apă şi învineţindu-se încet, dă din cap aprobator.

Îmi amintesc ziua în care Sofia mi-a vorbit despre moartea lui Carlos. Felul în care n-a observat nimeni. Toată lumea se juca şi se stropea cu apă în piscină, toată lumea în afară de el. El se ducea fără zgomot la fund. Şi nu s-a mai întors niciodată.

„În realitate, înecatul se petrece pe tăcute”, spuse Sofia. „Nu se dă de gol”.

Se întâmplă pur şi simplu.

Acum înţeleg de ce mi-a povestit despre Carlos Estrada.

* * *

— Ai vrut atât de mult să schimbi trecutul, încât ai crezut că puteai, spune dr. Franklin.

Mă uit la locul gol unde stătea mai devreme Carlos Estrada.

Nici măcar nu mai sunt sigur că ştiu ce este trecutul. Trecutul înseamnă Sofia în 1692. Trecutul înseamnă ziua de ieri şi înţelegerea faptului că Ryan are puteri foarte mari. Trecutul este uşa încuiată de la camera surorii mele. Trecutul este un cerb pe un câmp gol, o tabără pentru copii bolnavi, doi bărbaţi călare în mlaştină.

Îmi amintesc gustul ei pe buzele mele atunci când am sărutat-o prima oară. Am sărutat-o în timp ce o rachetă se ridica spre stele în spatele nostru. Îmi amintesc felul în care mă ţinea de mână, de parcă era secret. Îmi amintesc sunetul vocii ei, privirea absentă din ochi, felul în care îşi dădea deoparte părul de pe o parte a feţei.

Îmi amintesc dimineaţa în care am şters-o de la Berk ca să vedem cum răsare soarele din ocean şi cum am adormit ţinându-ne în braţe până când valurile ne-au măturat tălpile. Am pierdut răsăritul, dar ne-am găsit unul pe celălalt.

* * *

Îmi amintesc altă dimineaţă. Dimineaţa în care m-a părăsit.

Am văzut-o de la fereastră, exact cum l-am văzut azi pe doctor. Nu ţin minte la ce m-am gândit; pur şi simplu ştiu că am vrut să fiu cu Sofia. M-am îmbrăcat repede şi am fugit afară. M-am dus mai întâi la ruinele taberei.

I-am văzut pantofii. Pantofii ei roşii.

Era frig şi i-am adunat de pe jos pentru că ştiam că ar fi avut nevoie de ei.

Dar Sofia nu era la tabără.

M-am dus până la marginea terenului Academiei, la ruinele hornului, unde am găsit-o pe Sofia cuibărită în vatră. Dormea.

Nu, nu dormea. Avea vomă pe bluză – vomă roşu-aprins şi portocalie ca focul, îi rămăsese atârnată şi de buze.

„Nu. Am dus-o eu înapoi în timp. În vatră era chiar foc adevărat, şi era o casă, iar ea a rămas prizonieră în Salem”.

Pe urmă a apărut doctorul. Ne urmărise.

— Of, Doamne! a zis el.

„Eu am găsit-o. Eram acolo. Am văzut-o”.

„Nu!”

Urlu, dar cuvântul nu-mi ajunge pe buze.

Influenţa lui Ryan este prea puternică, chiar şi aici, la marginea teritoriului Academiei. Nu aşa s-a întâmplat.

Sofia nu este moartă, e doar rătăcită în timp, iar eu o pot aduce înapoi. Pot, pot.

Doctorul mă bate pe spate şi se sprijină de umerii mei ca să se ridice.

— Vreau să ştii, Bo, că orice s-ar întâmpla, eşti un copil bun. Nu puteai împiedica sinuciderea Sofiei. Nimeni nu cred că ar fi putut-o împiedica. Dacă nu lua pastile, ar fi găsit o altă modalitate. Când cineva este atât de deprimat, când nu mai doreşte să trăiască… dacă nu-l poate vindeca timpul, atunci nimic nu-l poate vindeca.

Despre asta-i vorba, nu-i aşa? Timpul o poate vindeca. Poate. Poate face orice. Atâta vreme cât eu îl controlez.

Capitolul 58

Phoebe

Sunt singură acasă.

Mi se întâmplă oarecum rar să am întreaga casă numai pentru mine. Tata lucrează acasă, iar mama nu lucrează deloc, aşa că este mereu cineva prin preajmă. Dar azi, mama s-a dus la biserică la o întâlnire cu enoriaşele, iar tata are o „afacere” la un bar din Boston, aşa că sunt numai eu.

În casa asta este linişte mereu, dar este o linişte neplăcută, genul în care aproape că îi auzi pe oameni încercând să nu facă niciun zgomot. Azi este linişte adevărată, ceea ce e destul de plăcut.

Mi-a trecut prin minte să le invit încoace pe Jenny şi pe Rosemarie, dar nu suntem genul care să facem o petrecere dezlănţuită în trei sau mai ştiu eu ce. Noi sfârşim prin a ne uita la filme, iar asta mi se pare acum absolut epuizant.

Am primit o scrisoare de la Academia Berkshire.

Ne anunţă că şcoala se închide.

A fost un prilej de numeroase discuţii între părinţii mei – ce vor face acum cu Bo? Va veni acasă la sfârşitul semestrului, iar mama nu are unde să-l mai trimită la toamnă. Dr. Franklin ne-a telefonat personal să ne propună să-l mutăm în viitor pe Bo într-o instituţie cu grad mai mare de siguranţă şi ne-a recomandat una în nordul statului New York.

Tata s-a împotrivit imediat. Instituţia recomandată de dr. Franklin lasă pe planul doi şcoala şi se concentrează în special pe terapie; lui Bo i-ar trebui cel puţin doi ani în plus ca să termine liceul, iar dr. Franklin a recomandat un program de şase ani care i-ar da la sfârşit şi o diplomă de studii postliceale.

— Şase ani? s-a înfuriat tata. Pentru o simplă diplomă de studii postliceale?

— Nu diploma contează, George, a spus mama încet.

Nici banii nu contează.

Şcoala din New York este încă şi mai scumpă decât Academia Berkshire. Am făcut calculele. Trei luni din taxele şcolare plătite acum pentru Bo ar acoperi toată excursia mea cu clasa în Europa de la vară. Patru mii de dolari. Atât este cheltuiala estimată pentru excursie şi bani de buzunar. Patru mii – deşi probabil m-aş putea descurca şi cu trei, dacă nu fac cumpărături şi sunt atentă ce mănânc. Nu înseamnă nimic pe lângă costurile pe care le implică Bo – taxe şcolare, medicamente, drumuri, ultima internare la spital şi altele…

Am aruncat broşura despre Europa.

Rosemarie nu merge nici ea în excursie. N-are nicio problemă să spună oricui o întreabă că familia ei nu-şi permite să plătească atâţia bani – în niciun caz să-i dea pe o excursie, când după colţ aşteaptă cheltuielile pentru facultate.

Jenny se duce.

Chestia este că e*u merit* excursia aia. Învăţ din greu, tot timpul. Mă strofoc cu toate cursurile de la Liceul James Jefferson care contează pentru facultate, până şi cu cele de ştiinţe, pe care le detest. Sunt în primii doi la sută din clasa mea. M-am înscris în toate cluburile de activităţi extrașcolare, rămân după ore la repetiţii cu orchestra, m-am străduit chiar şi să intru în echipa de tenis – numai ca să mă considere facultăţile „polivalentă”.

Nu din cauză că aş vrea să fac vreunul dintre lucrurile astea.

Din cauză că ştiu că am nevoie de bursă, ca să evadez.

Bo poate să primească zece mii de dolari ca să meargă la o şcoală cu gratii la ferestre, dar părinţii mei nu vor avea banii ăştia şi când o să vină rândul meu.

Merit o excursie în Europa. Merit, măcar o dată – doar o dată în toată viaţa mea! – să fiu egoistă. Asta-i tot ce vreau. Nici măcar nu-i vorba despre Europa; este vorba despre şansa de a fi egoistă. Bo m-a întrebat ce-mi doresc în viitor; asta îmi doresc. Vreau să fiu proastă şi egoistă şi vreau să fac lucruri fără mă gândesc de o mie de ori

înainte. Vreau şansa să fiu pur şi simplu normală. Toată viaţa mea a fost un compromis uriaş în jurul lui Bo – ce-i trebuie lui Bo ca să fie sănătos, ce facturi trebuie plătite pentru Bo, ce alte cheltuieli trebuie tăiate, ce vacanţe trebuie scurtate, ce weekenduri sacrificate, ce lucruri pe care le doresc *eu* trebuie să aştepte ca să primească mai întâi Bo ceea ce-i trebuie.

„Nu-i corect”, spune o voce dinăuntrul meu.

Şi nu este. Nu-i corect faţă de mine. Nu-i corect faţă de el. Nu-i corect pentru niciunul dintre noi.

Rosemarie spune că avem o casă de „bogătani”. Mereu a spus-o pe un ton glumeţ, dar mă întreb adesea dacă nu râde ca să-şi ascundă propria amărăciune. Familiile noastre sunt la fel de mari; casele nu sunt.

Dar eu văd cum se adună la sfârşit de lună facturile cardurilor de credit. Văd cât de târziu lucrează tata. Am văzut factura taxelor de la Berkshire. Am făcut socoteli.

Scot din gunoi broşura excursiei în Europa şi îmi permit să mă uit la ea pentru ultima oară. Pe urmă o îndoi şi, foarte încet, o rup în două. Savurez modul cum se sfâşie hârtia, mototolesc bucăţile şi le arunc din nou la coş.

Ştiu că mă comport copilăreşte, prosteşte şi răsuflat. Ştiu că sănătatea lui Bo este mai importantă decât orice excursie.

Dar nimic din toate astea nu-mi şterge invidia amară din suflet.

Nu mă pot abţine să-mi doresc ceea ce-mi doresc. Nu mă pot abţine să nu vreau ca lucrurile

să fi fost altfel, să vreau ca *el* să fi fost altfel. Ca să pot fi şi eu altfel.

Văd dincolo de hol cearşaful care atârnă peste cadrul uşii lui Bo. Mă strecor în camera lui înainte să-mi pot spune că nu e bine ce fac. Nu ştiu ce caut. Doar să arunc o privire în spatele „cortinei”.

Mă simt de parcă aş intra în camera unui străin, sau mai degrabă în camera cuiva care a murit, iar acum îi umblu prin lucruri încercând să găsesc o împăcare sau un înţeles. Fac ceva greşit, dar nu las acest fapt să mă oprească.

Camera miroase cumva fad, ca spray-ul pe care îl foloseşte Bo uneori. Mama a strâns deja aşternutul de pe pat şi a schimbat cearşafurile şi cuvertura pentru când va veni Bo acasă data viitoare. Probabil că el nici nu remarcă asta, că are aşternut proaspăt în fiecare weekend.

Îmi trec degetul peste comoda lui şi las o dâră slabă în stratul infim de praf care s-a aşezat. În partea de sus sunt înghesuite lucruri pe care nu le-a folosit şi nici măcar nu le-a observat de ani în şir: o mică broască ţestoasă cioplită în lemn cumpărată de la un nativ american din Four Corners, când am mers cu familia în Vest; un glob cu Mickey Mouse în care ninge luat dintr-o aventură la Disney World; o cutie unde îşi ţine monedele de colecţie, ceva ce mama ne dăruieşte amândurora de Crăciun în fiecare an, pentru că ce copil nu-şi doreşte bani pe care să nu-i poată cheltui?

Sunt obiecte despre care părinţii noştri ar spune că sunt importante. Nu şi Bo. De aceea nu le-a mai

acordat atenţie.

Într-un colţ al comodei este o bilă uriaşă din sticlă neagră şi roşie, atât de mare, încât abia dacă încape în palmă.

Este aşezată pe un suport de plastic transparent, iar când îl mut, văd urmele pe care le-a lăsat în praful de pe comodă.

Bila i-am făcut-o eu cadou anul trecut de ziua lui, chiar înainte să plece la Berkshire. O ţin în palmă şi mă uit la ea. I-am cumpărat-o pentru că habar n-am avut ce altceva să-i iau. Nu exista niciun motiv pentru care Bo să-şi dorească o bilă enormă de sticlă, dar arăta interesant – cel puţin aşa mi s-a părut când am văzut-o într-o prăvălioară din Quincy Market. A părut să se bucure de ea, a rostogolit-o pe masă, făcând culorile să strălucească. Mi-a mulţumit, şi deşi nu mi-am dat seama dacă era sincer sau nu, am sperat să fi fost.

Strecor bila la mine în buzunar, întrebându-mă dacă o să-şi dea seama vreodată că lipseşte. Îi las drept indiciu suportul de plastic.

Pe biroul lui Bo este un carneţel cu un stick USB spart ieşind straniu dintre pagini – acelaşi stick pe care am văzut înregistrările cu grupul lui.

Răsfoiesc carneţelul, curioasă să aflu ce gândeşte Bo despre acele înregistrări, dar îmi dau seama repede că înăuntru nu sunt niciun fel de însemnări. Paginile sunt un haos: fragmente scurte de idei, gânduri despre persoane pe care le cunoaşte, mici povestioare cu subiect istoric sau liste mâzgălite fără sens. Încerc să citesc câteva

pagini, dar abia dacă reuşesc să descifrez cuvintele, cu atât mai puţin să le găsesc un sens. Î*ncercarea 1*, scrie în susul unei pagini, dar dedesubt nu-s decât mâzgăleli. Altă foaie are o listă diferită de „încercări”, toate tăiate şi acoperite de cuvântul EŞEC scris cu majuscule.

În altă parte scrie doar *Iartă-mă* iar şi iar şi iar, dar pe urmă toate cuvintele au fost tăiate meticulos.

Ating pagina cu scuze şi degetele îmi dansează pe şanţurile făcute de buclele fiecărei litere.

Paginile devin din ce mai haotice, mai pline de panică. De pe una dintre ele îmi sar în ochi *nu înţeleg* şi *mi-e frică*.

Citesc pasajul – toate cuvintele sunt în engleză, dar n-au niciun sens.

Niciunul dintre ele nu are sens.

Parcă ar fi o reprezentare vizuală a minţii lui Bo. Începe organizat, dar se transformă în ceva de nerecunoscut.

„Niciunul dintre noi nu-l poate înţelege”, mă gândesc eu.

Foarte curând, paginile pătate de cerneală fac loc nimicului – mai mult de trei sferturi din carnet e gol. Continui totuşi să dau foaie după foaie. Într-un fel ciudat, vederea lor pare să mă împace oarecum. Nu sunt mâzgălite exaltat. Sunt calme. Sunt linişte fără furtună.

Dacă aş putea alege, cred că i-aş lăsa numai paginile goale, nu şi pe cele scrise.

Mâna îmi zăboveşte deasupra unei foi albe, netede, curate.

Dacă cerneala de pe primele pagini reprezintă mintea lui Bo, paginile albe ce reprezintă? Ce fel de om sunt, să le prefer pe ele?

I-am spus psihiatrului lui Bo că am fost destul de oribilă să mă gândesc că fratele meu ar putea face ceva îngrozitor, dacă ar avea ocazia. Dar atunci n-am fost cu adevărat oribilă. Era doar frică. Nu, oribilă sunt când gândesc cum gândesc acum.

Când mă întreb dacă n-ar fi mai fericit cu paginile albe.

Închid carneţelul şi îi mângâi cu vârful degetelor copertele marmorate. Îmi tremură mâna când îl pun la loc. Îl trântesc şi pe urmă îl mătur cu palma de pe birou, urlând de frustrare, de amărăciune, de supărare, de furie. Cerneală neagră sau pagini albe, cine sunt eu să spun cum e mai bine? Cine sunt eu să vreau să aleg în locul lui? Cine sunt eu să vreau să pot face asta?

Cine sunt eu, de fapt?

Capitolul 59

Harold este singur în bibliotecă. Stă în faţa unei măsuţe cu o carte enormă deschisă în faţă, dar nu citeşte din ea.

Este adâncit într-o discuţie cu sine însuşi.

Mă aşez vizavi de el. Nu-i citesc în ochi vreo licărire că m-ar fi recunoscut şi mă îndoiesc că îşi dă seama măcar de prezenţa mea acolo.

După o vreme, Harold se opreşte din mormăit. Mută privirea pe carte, apoi asupra mea.

— Salut, zice el încet.

— Salut.

Rămânem mai departe stângaci.

— Ei? zice în cele din urmă Harold. N-ai de gând să-ţi baţi joc de mine?

Mă reazem de spătar.

— Am făcut eu asta înainte? îl întreb sincer, nesigur de răspuns.

Harold clatină din cap.

— Nu. Dar acum eşti prieten cu Ryan.

— Nu tocmai.

— Mai mult decât înainte.

— Înainte de ce?

Harold ridică din umeri.

— Înainte de Sofia.

Asta era din cauză că Sofia nu-l plăcea pe Ryan.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Sofia? îl întreb.

Nu sunt sigur ce cred. Ar trebui să aleg eu ceea ce cred? Harold tace o vreme, apoi se uită fix la mine cu ochi limpezi şi misterioşi.

— S-a dus, spune el simplu.

— Da, dar cum?

— Contează? întreabă Harold. S-a dus. Nu-i aici.

Mă dezumflu şi îmi las umerii în jos. Poate că singurul motiv pentru care doream să-l cred orice-ar fi spus era că ştiam că nu va spune nimic.

Uşa bibliotecii se dă în lături.

— Îţi vine să crezi mizeria asta? se aude furioasă vocea lui Ryan. Bo, te-am văzut intrând aici. Unde eşti? Ai văzut ce rahat? Îţi vine să crezi că ne fac una ca asta?

Mă ridic, dezvăluind locul în care mă aflu, iar Ryan vine spre mine cu paşi mari. Trânteşte o

foaie de hârtie peste cartea deschisă a lui Harold. Harold îşi trage scaunul în spate şi se strecoară în colţ.

— Ce s-a întâmplat? Calmează-te, frate, zic uitându-mă cu atenţie la faţa lui Ryan.

Este practic roşu de furie.

Ryan îmi împinge foaia în faţă.

— Citeşte! îmi ordonă el.

Dragi părinţi şi tutori,

Vă informăm cu părere de rău că după o evaluare detaliată şi complexă a şcolii noastre, consiliul director a hotărât că cea mai bună măsură în beneficiul elevilor noştri este închiderea şcolii la sfârşitul semestrului. Vom recomanda bucuroşi toţi elevii altor şcoli de profil şi propunem, desigur, să-şi continue cu toţii tratamentul cât vor sta acasă pe durata verii.

Un dosar complet al situaţiei şcolare şi medicale a elevilor, precum şi un raport detaliat asupra situaţiei şcolii vă va fi trimis până cel mai târziu pe data de 10 iunie.

Cu stimă,

Consiliul Director al Academiei Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite.

— Ne închid! mârâie Ryan.

Rămân cu ochii pe pagină, dar literele dansează şi nu înţeleg cuvintele pe care le alcătuiesc.

— N-ai nimic de spus? îmi smulge Ryan hârtia din mână. Părinţii mei mi-au ales deja următorul

infern.

— Infern, repetă încet Harold din colţ.

— Taci! se întoarce Ryan.

Înainte să apuc eu să mă mişc, înainte să poată Harold să o rupă la fugă, Ryan îl apucă de guler şi îl trage spre depozitul bibliotecii. Îl aruncă pe Harold înăuntru, întoarce cheia veche în încuietoare şi apoi o trânteşte pe jos. Îi trage un şut violent, iar cheia alunecă spre rafturile cu cărţi.

„Probleme cu controlul furiei”.

— Ce o să se întâmple cu mine acum? zice Ryan întorcându-se pe călcâie spre mine, de parcă Harold n-ar mai exista.

„Narcisism”.

— Dă-i drumul lui Harold, zic eu, încercând să găsesc un ton împăciuitor.

— Lasă-l pe ratatul ăla – e unul dintre motivele pentru care se închide şcoala asta. Iar tu eşti altul, mijeşte el ochii.

„Tendinţe sociopate”.

Mă aplec şi culeg cheia de pe jos. Este pentru genul acela de broască veche care se poate descuia pe ambele părţi. Mă gândesc să i-o strecor lui Harold pe sub uşă, dar mă îngrijorează ce ar face Ryan. Îl aud pe Harold în depozit şuşotind încet cu spiritele lui. E bine – probabil e chiar mai în siguranţă acolo, unde Ryan nu-l poate ajunge. Bag cheia în buzunar, promiţându-mi să mă întorc după Harold când se termină totul.

— Proasta de Sofia s-a sinucis şi asta i-a adus pe oficiali aici. Harold e nebun de legat, la fel şi tu, şi

când v-au văzut cât sunteţi de duşi cu pluta, au închis şcoala.

Ryan trage un pumn în unul dintre rafturi şi răstoarnă câteva cărţi pe jos.

— După tot ce-am făcut ca să împiedic treaba asta…

Dă un şut unei cărţi pe culoarul dintre mese, iar paginile flutură în timp ce copertele alunecă pe podea.

— Pun pariu că Harold e de vină. Tu nu îţi arăţi nebunia, dar la Harold se vede că-i nebun de la o poştă! Nici nu mă mir că ne închid. Locul ăsta n-are ce-i trebuie ca să se descurce cu nişte rataţi atât de demenţi.

Ryan se învârte brusc şi se îndreaptă spre uşa în spatele căreia este încuiat Harold, dar eu îl apuc şi îl întorc spre ieşire.

— Hai să plecăm de-aici.

Din fericire, reuşesc să-l distrag pe Ryan. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă reuşea să ajungă la Harold, dar categoric nici nu vreau să aflu.

* * *

Merg înaintea lui Ryan, în timp ce el tună şi fulgeră ca un nebun şi, fără să vreau cu adevărat, îl conduc spre fosta cameră a Sofiei. Nu m-am gândit decât că trebuie să-l calmez, să înăbuş furia care clocoteşte în el ca o furtună, iar pentru mine, Sofia înseamnă linişte.

Gwen e deja în încăpere, tocmai marchează cu o brichetă Zippo încă un semn al absenţei Sofiei.

Număr dungile negre de pe dosul saltelei răsturnate, zilele de când Sofia a dispărut.

De când Sofia *a murit*.

Dacă Gwen avea puteri, nu-i trebuia un Zippo. Dacă eu aveam puteri, n-ar fi trebuit să numere nimeni zilele de la moartea Sofiei, pentru că ar fi ştiut toţi că eu pot schimba timpul şi o pot aduce înapoi. Iar dacă Ryan avea puteri, Berkshire nu s-ar fi închis.

Dar suntem toţi lipsiţi de puteri.

Adevărul se prăbuşeşte asupra mea ca un bolovan.

„Suntem toţi lipsiţi de puteri”.

— Ce cauţi aici? mârâie Ryan imediat ce o vede pe Gwen.

Mirosul puternic de saltea arsă umple toată camera.

— Ce cauţi tu aici? îl întreabă Gwen răstit, dar în vocea ei se simte frica.

Trage cu ochiul în spate, spre perete. Ryan stă în cadrul uşii; eu sunt lângă saltea. Gwen nu are scăpare şi ştie asta. Freacă bricheta cu degetul şi o flacără se naşte, vie, apoi moare cu un clic al capacului.

— Ieşi afară, zic eu, nu fără asprime, dându-mă într-o parte ca să poată trece.

Dar Ryan nu se clinteşte.

— Te-am întrebat ce cauţi aici?

Are o voce glacială.

— E dreptul meu să fiu aici, zice ea. Pleacă!

Dar Ryan nu se mişcă. Rămâne pur şi simplu în uşă, provocând-o pe Gwen să-l mute de-acolo cu

puterea ei magică.

Mă foiesc nervos. Ryan e foc şi pară; vrea scandal. Vrea să distrugă ceva, pe cineva. N-am mai văzut niciodată pe nimeni atât de mort pe dinăuntru. Ryan doreşte un singur lucru: să împrăştie peste tot în jur ura pe care o simte înăuntrul lui.

— Ascultă, frate, şi ce dacă Berk se închide? zic eu, încercând să stârnesc o urmă de logică în Ryan. Nu-i cine ştie ce. Mai sunt şi alte şcoli.

— Asta-i şcoala *mea*, mârâie Ryan. Şi nu-i las să mi-o ia.

— Ei bine, camera asta nu-i a ta, aşa că ieşi afară, strigă Gwen la el cu voce spartă.

— Ba este. Toată clădirea e a mea. Şi toţi cei dinăuntru.

— Asta-i camera Sofiei! urlă Gwen la el.

— Sofia e *moartă*.

Ryan rosteşte cuvintele cu răutate, violent, de parcă ar vrea nici mai mult, nici mai puţin decât s-o omoare pe Gwen cu sunetul vocii lui.

Dar cuvintele n-o înjunghie pe Gwen. N-o mănâncă de vie, ca un monstru. Ea a acceptat deja moartea Sofiei. Ea n-a fost decât numărătorul tăcut al zilelor de când Sofia s-a dus.

Eu sunt cel care aude cuvintele lui Ryan ca un ferăstrău care-mi trece prin creier. Eu sunt cel căruia i se taie respiraţia, pustiit de felul în care le rosteşte, de parcă moartea ei n-ar fi fost niciodată pusă la îndoială.

* * *

Eu sunt cel care se frânge.

Capitolul 60

„Mă sperii”. Cuvintele sunt ale lui Gwen, dar nu ştiu cui i le-a spus.

Stau în mijlocul camerei Sofiei. Pereţii se mişcă de parcă ar fi lichizi.

Nu, sunt doar umbre. De la flăcări. Flăcările din patul ei.

„Arde salteaua Sofiei”.

Peste tot în jur se dezlănţuie infernul, focul urcă pe pereţi şi face zugrăveala să se coşcovească.

Uşa se trânteşte, iar mişcarea aerului face flăcările să tresară. Ryan tocmai a plecat.

Gwen stă într-un colţ, ghemuită pe podea. Are sânge pe buze şi lacrimi în ochi. Arată complet lipsită de puteri şi atunci îmi dau seama: nu văd nicio flacără în ea. Indiferent dacă Gwen are puteri sau nu, avea mereu foc pe dinăuntru. Acum, nimic. Cercetez camera din ochi. Bricheta Zippo este în mijlocul saltelei şi se topeşte în ţesătura arzândă.

„Oare Ryan a făcut asta?”

Mă întind spre Gwen. Tresare.

„Oare eu am făcut asta?”

Gwen se străduieşte să se ridice singură.

— Bo? zice ea şovăielnic, de parcă n-ar fi sigură că o să-i răspund. De parcă n-ar fi sigură că sunt eu.

Dau din cap spre ea.

— Trebuie să plecăm, spune Gwen.

Deschid gura să protestez.

— Nu-l pot controla, Bo, zice ea cu înţelegere. Trebuie să plecăm.

— Dar…

— Chiar ai crezut că eram speciali, nu-i aşa?

Mă uit la flăcări. Încerc să le opresc trăgându-le înapoi în timp. Poţi stinge un foc dacă îl laşi fără oxigen; vreau să iau timpul de care are nevoie ca să ardă.

— Am înţeles, zice Gwen. Dacă mi-aş putea alege propria realitate, aş alege-o pe aceea în care aveam puteri. În care o aveam pe Sofia.

Mă uit din nou la pat. Focul s-a întins. Acum urcă pe pereţi.

„Sofia mi-a spus cândva o poveste despre o familie care avea lupi în pereţi. Se ascundeau în spatele tencuielii şi într-o noapte au mâncat toată familia, pentru că nimeni n-o crezuse pe fetiţa cea mică atunci când spusese că erau lupi în pereţi. Povestea era într-o carte cu poze pentru copii”.

* * *

Sunt singur în cameră. Fumul se ridică spre tavan.

Unde a plecat Gwen?

Când a plecat Gwen?

* * *

Pierd timp.

* * *

Întotdeauna este vorba despre timp.

* * *

Sună. Urlă. O alarmă.

* * *

Ies din camera Sofiei tuşind, sufocându-mă, încercând să respir. Trebuie să plec de acolo. Dacă nu plec, voi muri. „*Voi muri aşa cum a murit Sofia*”.

Nu. Nu la fel ca Sofia. „*Sofia a murit în frig*”.

Nu. NU. Sofia nu e moartă.

Fumul năvăleşte pe hol; flăcările s-au împrăştiat în alte camere.

* * *

„Nu poţi controla focul”.

Închid ochii şi mă gândesc la fluxul timpului. Dacă m-aş putea întoarce – doar un mic salt, doar cu câteva minute în urmă – aş putea împiedica focul să se aprindă.

„Nu poţi controla timpul”.

* * *

Îmi acopăr faţa cu braţul şi alerg împleticindu-

mă spre scară. Trec pe lângă o fereastră şi văd lume fugind, încercând să scape din clădirea în flăcări. Se aud bufnituri şi suspine şi vin dinspre pereţi. „Lupi în pereţi”. Unul dintre ei ştie cum mă cheamă.

Flăcările au ajuns pe hol şi cuprind panourile de lemn ale tavanului. De sus cade o ploaie de cenuşă şi tăciuni. Covorul se pârleşte şi fumegă, apar găuri negre tivite cu roşu care îmi ard picioarele în timp ce alerg.

Porneşte alarma de incendiu. La fel şi pulverizatoarele de apă.

Dar este prea târziu. Nimic nu va mai opri acest foc. Va arde până nu va mai rămâne nimic de ars.

Alunec pe palier şi abia reuşesc să mă opresc să nu ajung în foaier rostogolindu-mă pe scări. Lumea năvăleşte pe uşă afară – bucătarii, asistentele medicale, ceilalţi profesori. Îl văd pe doctor, stă în faţă şi dă din mână ca şi cum asta i-ar face pe oameni să se mişte mai repede.

Întreaga lume din jurul meu dansează în lumină şi văpaie.

— HAIDE! strigă dr. Franklin, iar eu cobor scările alergând.

Mă împinge afară prin uşa masivă de la intrare. Una dintre conducătoarele de grup, doamna Grantham, mă prinde să nu cad şi nu-mi mai dă drumul la încheietură, trăgându-mă după ea cu o strânsoare ca o menghină.

— Du-te la grupul tău! îmi strigă atunci când ajungem pe aleea pentru maşini, deja alergând spre elevii, care s-au dus acolo unde au fost

învăţaţi la exerciţiile de pază contra incendiilor.

Fug la Gwen şi la Ryan, încă sufocat de aerul ars. Pe ferestre şi pe uşile deschise ies nori de fum, exact ca din casa în care am văzut-o prizonieră pe Sofia atunci când cădeam prin timp.

„Asta *nu* s-*a întâmplat niciodată*", îmi spune mintea mea, dar nu o cred.

Gwen şi-a strâns braţele la piept şi lacrimile îi şiroiesc pe obraji, ce trag cu lăcomie aer pe gură. Ryan mă prinde de braţ imediat ce ajung suficient de aproape de el şi mă trage deoparte.

— Să nu îndrăzneşti să spui nimănui ce s-a întâmplat, mârâie el la mine.

— În legătură cu focul? întreb eu prosteşte, fără să ştiu cum să reacţionez la tonul lui răutăcios.

— Nu fi tâmpit, răspunde Ryan cu voce tot scăzută şi ameninţătoare. Nu-mi pasă cât de ciudat şi într-o doagă eşti, să nu îndrăzneşti să spui cuiva ce-am făcut noi. Mă auzi? N-am făcut *nimic*.

Mă strânge şi mai tare de braţ.

În spatele meu, pereţii Academiei Berkshire urlă ca lupii, mai mult la flăcări decât la lună.

Dr. Franklin dă fuga la noi.

— L-aţi văzut vreunul pe Harold? întreabă el cu respiraţia tăiată şi cu panică în glas.

Abia atunci înţeleg ce a vrut să spună Ryan.

L-am lăsat pe Harold. L-am lăsat încuiat în depozit.

L-am lăsat să moară.

Capitolul 61

Ryan îmi dă drumul la braţ şi sângele începe să-mi ajungă din nou la degete. Duc imediat mâna la buzunar, la cheia veche de fier dinăuntru. N-o trag afară, dar o pipăi şi ştiu că salvarea lui Ryan zace în palma mea.

„Nici măcar nu m-am gândit la el”.

L-am lăsat să moară. Ryan l-a încuiat acolo, dar eu aş fi putut să deschid uşa. Aş fi putut să-l eliberez. N-am făcut-o. Pentru că am uitat. Pentru că sunt un egoist. Pentru că la sfârşit, când mi-a ajuns focul la călcâie, m-am gândit doar la propria mea salvare.

Cad în genunchi, uitându-mă la clădirea în flăcări. Aud sirene vuind pe insulă – vin maşinile de pompieri.

Este prea târziu. Am trecut pe lângă bibliotecă. Am văzut cum au luat foc pereţii plini de lemn. Sala e doldora de cărţi vechi – tomuri de hârtie uscată care se aprind şi dintr-o scânteie.

Văd mişcare la uşa de la intrare, încă deschisă larg, deşi toţi elevii – mai puţin Harold – se află afară în siguranţă.

E un băiat acolo din care curge apă. Este ud leoarcă şi focul îi sfârâie pe piele, înfăşurându-l în nori de abur. Îmi dau seama, totuşi, cine este. Carlos Estrada.

— Nu, şoptesc eu.

El dă din cap că *da*.

Dacă îl văd pe Carlos, atunci poate că nu-i totul pierdut. Carlos vine din alt timp, alunecă până la mine prin fluxul temporal tocmai din piscina aceea

care l-a omorât. Reprezintă dovada că fluxul timpului există, că puterile mele sunt reale. Mă ridic tremurând, cu cheia de fier în mână. Mă uit lung la pereţii arzând ai Academiei.

Ryan vede cheia din palma mea. Mă apucă de braţ şi mă întoarce spre el.

— Nici să nu te gândeşti să mă dai de gol, mârâie el.

Îi ard un pumn fix în faţă.

Îmi permit o clipă de mulţumire profundă auzind cum îi pârâie nasul. N-am plănuit asta, dar aveam cheia în pumnul cu care l-am lovit şi din locul unde l-a tăiat metalul îi curge sânge. Ryan se trage înapoi împleticindu-se, prea şocat ca să poată spune ceva. Gwen s-a oprit din hohotit şi se uită la noi.

Îi ignor pe amândoi – ignor totul: pe doctor, care se grăbeşte să-i sară în ajutor lui Ryan, ţipetele speriate şi şuşotelile celorlalţi elevi adunaţi pe peluză, strigătele profesorilor să rămână calmi şi grupaţi – şi mă întorc spre clădire.

Focul nu topeşte cărămizile, dar topeşte iluzia creată de Ryan. Mirajul se prăbuşeşte ca cenuşa şi văd Academia Berkshire mai clar decât am văzut-o oricând. Totul este mai clar. Dr. Franklin, Gwen şi Ryan arată mai adevăraţi, ca diferenţa dintre o fotografie şi un om real. Întind braţele în faţă şi mă uit la mine. Şi eu arăt mai adevărat.

La fel şi cheia de fier.

De la cheie pleacă un fir până la Academie. Seamănă leit cu firele destinului din care se ţese fluxul temporal. Îl ating uşor, e fierbinte şi îmi

frige degetele. În acel moment de conexiune îl văd însă într-o străfulgerare şi pe Harold. S-a prăbuşit în depozit, cu un braţ încă ridicat de parcă ar bate în uşă, însă nu se mişcă. Este complet imobil. Nici măcar nu clipeşte, în timp ce se învârtejeşte fumul în jurul lui.

De câtă vreme am puterea, de câtă vreme încerc s-o înţeleg, am considerat mereu anumite legi imposibil de schimbat. Sunt momente în timp pe care nu le pot împiedica. N-aş putea schimba destinul lui Harold la fel cum nu pot face să nu se scufunde Titanicul. Aceasta este regula timpului.

Dar acum nu-mi mai pasă de reguli.

Apuc strâns în mână firul care îl leagă pe Harold de cheie. Mă arde ca o sârmă încinsă şi îmi taie pielea între degetul mare şi arătător. Strâng din dinţi şi îl înşfac mai tare, apoi trag de el, smucind de timp şi implorând universul să am puterea să fac în sfârşit o schimbare în tiparul istoriei.

Chiar dacă simt cum firul îmi mutilează palma, când clipesc îmi dau seama că este o rană pe care n-o poate vedea nimeni. Ryan se ţine în continuare de faţă, iar doctorul urlă la telefon că a rămas un copil în clădire. Gwen se uită la mine vag încruntată. Nu poate vedea firul. Nu poate vedea cât sunt de aproape să-l rup.

Smucesc de el cât pot de tare.

Firul plesneşte.

Acum timpul însuşi poate fi modificat.

Nu pierd nicio secundă. Mă mişc ca un maestru păpuşar şi înşfac un pumn de fire din fluxul timpului, răsfirându-le apoi printre degete. Ştiu

exact unde vreau să mă duc pentru că am mai fost deja acolo.

Mă întorc în urmă cu câteva săptămâni. O versiune de-a mea din trecut stă în faţa ruinelor vechi ale casei din Salem, începe să plouă, norii sunt deşi şi negri, iar Harold – încă viu şi nevătămat – vine pe potecă spre mine.

Înainte să păşească după colţ, îi ies în faţă. În câteva minute urmează să ajungă la hornul în ruină şi să stea de vorbă cu mine despre întuneric şi despre voci, iar apoi să ne întoarcem împreună la Academie. Dar îl opresc acolo.

— Vreau să-ţi dau asta, spun eu şi îi întind cheia de fier.

Harold mă priveşte surprins, dar o primeşte.

— Ţine-o la tine în permanenţă, îi spun. Vei avea categoric nevoie de ea în viitor.

El rămâne cu capul plecat şi se uită la cheie. Strânge metalul în pumn, apoi dă să ridice capul şi să-mi spună ceva, dar eu am plecat deja.

Sunt din nou în prezent, în faţa clădirii incendiate, cu ochii la uşă. Nu-l mai văd pe Carlos Estrada în faţa mea, încadrat de flăcări. În locul lui apare Harold, împleticindu-se prin fum, tuşind, cu cheia de fier în mână.

Capitolul 62

L-am salvat.

M-am întors în timp. I-am dat cheia. *L-am. salvat.*

Puterea mea este reală.

— Harold! strigă dr. Franklin şi îi dă drumul lui Ryan atât de brusc, încât cade jos grămadă.

Doctorul se lasă în genunchi în faţa lui Harold, îl apucă de umeri, îl pipăie peste tot, căutându-l de răni. Unul dintre ceilalţi profesori – domnul Glover de la ştiinţe – îi întinde o sticlă de apă, iar Harold o ia şi se îneacă, scuipând.

— Unde ai fost? îl întreabă doctorul iar şi iar.

— Am fost încuiat în depozitul bibliotecii, zice Harold slab, apoi ridică mâna şi arată spre Ryan. *El* m-a lăsat acolo.

— Şi cum ai ieşit? întreabă domnul Glover.

Harold ridică din umeri.

— Era o încuietoare foarte veche şi cred că a cedat la căldură. Îmi pare rău. Am stricat-o de tot.

Doctorul râde printre suspine şi îl îmbrăţişează strâns pe Harold.

Mă strecor mai aproape şi caut privirea lui Harold. Oare chiar nu îşi aminteşte că a folosit cheia pe care i-am dat-o eu? Sau se preface că nu ştie pentru că încă are îndoieli în ceea ce-l priveşte pe dr. Franklin, la fel ca mine?

Mă uit la mâna lui.

Nici urmă de cheie.

Undeva sus ferestrele explodează, revărsând asupra noastră o ploaie de cioburi de sticlă, urmate de flăcări vii roşu-portocalii. Mai mulţi elevi de pe peluză ţipă şi se trag încă şi mai departe.

— Unde naiba sunt maşinile de pompieri? îl întreabă domnul Glover pe dr. Franklin.

Unul dintre geamurile sparte era la camera

Sofiei şi chiar dacă nu văd chipul ei, văd în flăcări conturul unei fete. O fată invizibilă, prinsă în foc.

O iau înainte fără să mă gândesc.

Lumea iluzorie creată de Ryan – cea în care m-a făcut să cred că sunt nebun, că Academia Berkshire era un loc pentru copii cu nevoi speciale, nu pentru copii cu puteri speciale, cea în care Sofia a murit – s-a spulberat. O dovedeşte faptul că Harold este încă în viaţă.

În timp ce mă apropii de Academia în flăcări, invoc fluxul timpului. Apare uşor. Toate bâlbâielile dinainte au fost doar dureri de creştere. Acum am controlul. Acum înţeleg. Nu-i ceva de care trebuie să-mi fie frică.

Puterea îmi aparţine în totalitate.

Se revarsă asupra mea ca un val magnific. N-am mai fost niciodată atât de stăpân pe ea. N-am mai simţit niciodată puterea astfel. Am în sfârşit control deplin asupra ei. Puterea mi se împrăştie prin tot corpul şi mă umple de o certitudine fermă: „Pot schimba timpul. Îl pot transforma după voia mea. Sunt stăpânul lui”.

Fluxul timpului îmi stă ispititor la îndemână şi îi văd cu perfectă claritate fiecare fir, văd cum fiecare moment din istorie zace în palma mea.

Acum ştiu. Pot schimba totul.

Imaginea Sofiei la fereastră – ştiu că era ea, o *ştiu* – reprezintă un semn. Pot să mă întorc în timp. Pot să mă întorc înainte de momentul dispariţiei ei, înainte ca puterile să mi se destrame, înainte ca Ryan să ne poată manipula, pe ele şi pe mine. Cu puterea mea de acum pot

opri tragedii cu mult timp înainte să se petreacă. O pot salva nu doar pe Sofia, ci şi pe doctor şi întregul Berkshire. Îl pot salva pe Ryan de sine însuşi. Pot face totul cum era înainte.

Nu văd evenimentele desfăşurate înaintea mea în ordine cronologică, dar asta nu contează. Pot vedea primul pas. Iar primul pas este să mă duc la imaginea aceea de la fereastră – la conturul fetei despre care ştiu că este Sofia –, pentru că mă aşteaptă la etajul Academiei în ciuda incendiului şi în ciuda harababurii pe care am declanşat-o în prezent.

— Bo? se aude vocea doctorului Franklin. Bo!

Mă uit în spate exact la timp ca să-l văd pe doctor alergând spre mine cu un braţ întins. Se află încă în puterea lui Ryan, încă se mai crede doctorul meu, nu mentor şi profesor în înţelegerea puterilor pe care le am. Vrea să mă reţină. Vrea să mă oprească.

Ridic braţul, cu palma îndreptată în sus.

Timpul se opreşte.

Doctorul rămâne împietrit în timp ce se năpusteşte după mine. Chipul lui imobil acum este plin de frică şi de nelinişte.

Mă întorc spre Academie. Flăcările par acum cumva mai palide, dar tot se mai mişcă din când în când. Sau poate doar mi se pare că se mişcă pentru că mă apropii eu tot mai mult de clădirea mistuită de incendiu – nu-mi dau seama. Lumina pâlpâie, se aprinde şi se stinge, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu ochii mei.

Urc încet fiecare treaptă. Chiar dacă totul a

încremenit, pot simţi totuşi căldura împrăştiată de foc.

Mă cuprinde panica o clipă şi controlul meu devine şovăielnic. Pentru o singură secundă simt flăcările lingându-mi trupul, fumul înghiţindu-mă şi mă sufoc.

Dar apoi văd fata din flăcări, cu silueta desenată perfect în focul mistuitor, şi îmi recapăt controlul pe deplin. Timpul s-a oprit şi îmi stă la dispoziţie.

Urzeala timpului se întinde înaintea mea, dar eu caut un fir anume. Firul roşu, cel care mă leagă de Sofia.

Iată-l! Mă conduce prin Academia în flăcări.

Nori de fum îmi împiedică vederea şi suflu tare, urmărindu-i cum se împrăştie.

Este ciudat să vezi focul oprindu-se, surprins în procesul mistuirii şcolii aidoma unui monstru lacom. Marginile arse ale tapetului, ale covorului şi ale lambriurilor de lemn strălucesc roşietic. Flăcările ling aerul din jur, incredibil de lente, ca şi cum m-ar invita la dans.

Nu mă pot abţine, aşa că mă întind şi apuc un ghemotoc de foc de pe peretele de lângă uşă. Nu cântăreşte absolut nimic; îmi străluceşte în căuşul palmei. Pare mai degrabă o coajă scobită de lumină, limbile portocaliu-roşcate se încreţesc în jurul a nimic.

— BO! răzbate o voce prin toată această tăcere.

Mai multe lucruri se întâmplă toate odată. Un vuiet îmi umple urechile, plin cu pârâituri şi cu pocnete, iar grinzile de deasupra capului meu scârţâie în timp ce incendiul prinde din nou viaţă.

Fumul mă înconjoară şi se prăvăleşte peste mine, iar micul ghem de foc din mâna mea îmi arde pielea, umplându-mi palma de băşici. Urlu de durere. Mâna mea nu e goală – ţine cheia pe care m-am întors în timp să i-o dau lui Harold, dar cheia e acum roşie şi incandescentă şi îmi scorojeşte palma. Ţip şi o arunc pe podea.

„Cum a ajuns la mine în mână?”

Doctorul urcă în fugă scările de afară, îndreptându-se către mine. Mă strigă din nou pe nume.

— Bo! Ce faci? Întoarce-te!

Mă afund şi mai tare în foc. Doctorul rămâne pe loc – nu pentru că aş fi oprit eu timpul, ci pentru că se teme să mă urmeze mai departe, în mijlocul pericolului. Are ochii mari şi plini de groază.

— Pot controla totul, zic eu, destul de tare cât să acopăr zgomotul focului. Întoarceţi-vă la ceilalţi. Mă descurc.

— Bo, zice el şi de data asta hohoteşte. Bo, eşti bolnav! Nu poţi vedea realitatea. Clădirea este în flăcări. Te rog, te rog, vino înapoi!

Arsura din palma mea ustură şi doare, dar clatin din cap că nu.

— Nu înţelegeţi, îi strig, intrând şi mai adânc în foaier. Acum deţin controlul. Pot schimba totul. Pot opri toate astea să se întâmple.

— Te sinucizi!

Cuvintele lui mă opresc. Sinucidere? Nici vorbă! Încerc să-i salvez pe toţi. Eu nu pot muri.

„*Eu deţin controlul. Ştiu ce fac*”.

Mă întorc la Sofia.

— Bo, te rog! strigă doctorul. Vino înapoi afară. Nu asta-i soluţia! Vei muri acolo!

Durerea din palma mea este mai puternică decât înainte, dar nu m-am ars când am luat ghemul de foc, ci doar când doctorul m-a smuls din fluxul temporal.

— Totul este în regulă! îi strig eu înapoi. Ştiu ce fac!

Opresc timpul înainte să poată protesta din nou. Trebuie să opresc incendiul. Durerea din mâna mea dispare instantaneu, iar flăcările încetinesc până la un dans abia schiţat. Doctorul încremeneşte şi rămâne nemişcat, cu braţele întinse către mine.

Mă întorc şi mă îndepărtez de el şi de ieşire.

* * *

Ajung iute la etaj, dar trebuie să sar peste o parte din scara distrusă deja de flăcări. Holul grupului nostru este mai deteriorat decât oricare altă zonă, ceea ce nu mă miră, din moment ce incendiul a început din camera Sofiei. Mă strecor înainte, ocolind cu grijă flăcările uriaşe care înghit pereţii, dând naştere unui desen distructiv superb. Aş vrea să le ating, să ţin focul în palmă aşa cum face Gwen, dar mă tem că mă va arde la fel ca adineauri atunci când voi reporni timpul. Aşa că am grijă.

Văd urme ude de paşi pe covor.

Le urmăresc, potrivindu-mi paşii după urmele mici. Carlos îmi deschide drumul şi îmi arată pe

unde s-o iau.

Mă întreb de ce a devenit Carlos intermediarul dintre Sofia şi mine, călăuza care mă conduce spre puterile mele depline. Ştiu de ce era atât de important pentru Sofia: a fost primul om pe care l-a văzut murind. Moartea lasă urme.

„Poate că de aceea este Sofia importantă pentru mine”.

Timpul erupe în jurul meu cu un muget violet, flăcările izbucnesc năvalnic, căldura şi fumul mă sufocă. Cad în genunchi.

— Nu! îi strig focului. Nu! Eu deţin controlul!

Dar flăcările îşi bat joc de mine.

Văd prin pâclă conturul tremurător al unei fete care fuge pe hol şi intră în biroul doctorului Franklin.

Plec capul şi merg mai departe în foc. Respir cu mare greutate. Fumul frige, aerul frige, plămânii frig. Înaintez împleticindu-mă, acoperindu-mi cu braţul gura şi nasul, îmi simt părul încins pe cap; hainele parcă mi-ar fi făcute din jăratec.

Înaintez încă puţin.

Încă puţin.

Capitolul 63

Phoebe

Ridic receptorul la al treilea ţârâit.

— Alo? Alo? strigă o voce panicată de la celălalt capăt al firului.

— Alo? zic eu.

— Cine-i acolo? întreabă vocea. Phoebe, tu eşti?

— Da, răspund prudentă.

— Trebuie să vorbesc cu părinţii tăi! Sunt dr. Franklin de la Academia Berkshire. Trebuie să vorbesc imediat cu părinţii tăi!

Aud pe fundal o sirenă.

— Dr. Franklin? Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi-i pe părinţii tăi!

— Nu sunt acasă.

Da, categoric este o sirenă. Şi… nişte ţiuituri. Şi oameni care vorbesc. Ce se petrece?

— A avut loc un accident – un incendiu.

Dr. Franklin are vocea epuizată.

— Un incendiu?

— Spune-le părinţilor tăi să mă sune imediat!

— Bo e bine? îl întreb, cu inima în gât.

N-am dorit niciodată asta, nu m-am gândit niciodată că ideea dispariţiei lui m-ar putea durea aşa – o durere profundă şi ascuţită care mi se strecoară pe sub piele, care îmi rupe oasele, care îmi pârjoleşte aerul din plămâni. Convorbirea se întrerupe.

Capitolul 64

Simt ceva – pe cineva – care mă ţine de nas şi îmi împinge aer în gură. Îmi simt pieptul umflându-se de respiraţia altcuiva. Simt mâinile cuiva apăsându-mi coastele.

* * *

Totul este înceţoşat, iar eu sunt singur. Fluxul timpului era ca o tapiserie care se întindea şi învelea întreaga lume, dar acum nu mai este la fel.

Acum au mai rămas doar două fire care atârnă moi în mâinile mele.

* * *

— Îl pierdem! strigă o voce.

Cineva îmi taie tricoul şi îl rupe în două până la tiv. Simt cum mi se apasă pe piele ceva lipicios.

Aud zgomote în pâcla deasă a lumii în care exist acum. Un monitor cardiac acoperă tot restul.

Bip… bip… bip… bip…

Pârâie o staţie radio. Sunt dus la spital. Simt acele înfipte în braţul şi în dosul palmei. Îi aud pe cei de pe ambulanţă vorbind în şoaptă. Doctorul este şi el aici. Le spune că nu sufăr de alergii, îmi sună părinţii de pe telefonul mobil. „Vă rog”, zice el, „vă rog, salvaţi-l!”

* * *

Văd fata. O recunosc imediat.

Nu-i înaltă, dar nu-i nici scundă. De înălţime mijlocie. Are părul până la umeri, faţa rotundă, buzele pline, braţele lăsate pe lângă corp. Ochii ei îi caută pe ai mei, cu o întrebare rămasă în suspensie deasupra profunzimii lor căprui.

Este la capătul unuia dintre firele dinaintea mea.

De data asta, imaginea ei nu pâlpâie.

Nu dispare.

Nu se ţine la distanţă.

Ba chiar înaintează, pipăind cu degetele firul care duce spre ea. Este desculţă şi tăcută, păşeşte de parcă ar dansa.

* * *

Pe celălalt fir se aude doar un sunet.

Bip… bip… bip…

* * *

Ştiu ce înseamnă cele două fire.

Alţi oameni poate că nu văd ce posibilităţi îi aşteaptă, dar eu da. Văd firele destinului. Le controlez. Am în mână două fire. Nu trebuie decât să-i dau drumul unuia şi să-l păstrez pe celălalt. Cel pe care îl păstrez va deveni realitatea mea, singurul adevăr pe care îl cunosc. Cel căruia îi dau drumul va deveni doar un vis înceţoşat, o posibilitate căreia nu i-am dat curs.

Timpul mă lasă să aleg în ce realitate vreau să trăiesc.

Mă uit la mâini.

Am în stânga firul roşu care mă conectează cu Sofia. Dacă aleg viaţa aceea, voi avea puteri. Voi avea aventură. Şi o voi avea pe Sofia.

În mâna dreaptă ţin firul negru care mă leagă de sunetul bătăilor inimii mele. De doctor. De Berkshire. De Phoebe şi de familie. De Ryan şi de o lume în care sunt bolnav.

În care nu ştiu în cine să am încredere, în care duc o viaţă găunoasă şi amară.

Dar este viaţa mea.

* * *

Şi este alegerea mea.

Epilog

Phoebe

Un an mai târziu

Roba mea este din poliester ieftin, iar fermoarul s-a stricat deja.

Dar îmi place oricum.

— Încă una! zice mama, potrivind obiectivul aparatului de fotografiat.

— Haide, mă văicăresc eu.

— Numai una, mă asigură ea.

Nu lasă aparatul jos, aşa că mă îndrept, mă uit spre obiectiv şi zâmbesc, asigurându-mă că ciucurele tichiei de absolvent este pe partea stângă. Mama vine şi îmi aranjează medalia de la gât – premiul pentru cel mai bun rezultat la matematică –, apoi se întoarce iute şi face fotografia.

— Bine, gata, îi zic.

Jenny şi Rosemary sunt pe-aproape, făcându-le pe plac părinţilor şi stând la fotografiat. Peter, frăţiorul lui Rosemarie, tot încearcă să-i fure

tichia.

— Vreţi să vă fac o poză cu toată familia? întreabă mama lui Jenny.

— Da! Vă rog! zice mama, apoi îl înhaţă pe tata de mână şi îl târăşte la fântână, unde stau eu.

— Ai spus că era ultima fotografie, zic încet.

— Asta chiar e ultima, zice mama şi mă sărută pe obraz.

Tata stă drept şi înalt lângă mine. Pare a nu fi în largul lui în costum, chiar dacă îl poartă în fiecare duminică. Este foarte conştient de aparatul de fotografiat pe care mama lui Jenny îl îndreaptă spre noi, de parcă ar depinde numai de el dacă fotografia iese sau nu bine.

— Staţi puţin! zic eu, înainte să apuce mama lui Jenny să apese declanşatorul de la aparatul scump al mamei. Unde-i Bo?

Mama se încruntă.

— Acum un minut era aici…

— Iată-mă, dă fuga spre noi fratele meu. Încercaţi să mă excludeţi din fotografia de familie?

Îl trag lângă mine. Fără să mă gândesc, îl apuc de mâna cu probleme, cea arsă în incendiu. Nu-l doare, dar îi simt pielea nefiresc de netedă la atingere, iar cicatricele din palmă mi se par stranii. Îi dau drumul imediat ce-mi dau seama, dar îmi lipesc umărul de al lui, privindu-l şi zâmbind.

— Haide, toată lumea, priviţi încoace! strigă mama lui Jenny. Sunteţi gata? Unu, doi trei! Face fotografia, apoi îi întinde mamei aparatul să vadă dacă a ieşit bine.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi, îi spun lui Bo, imediat ce mama îl ia pe tata ca să o fotografieze pe Jenny cu familia ei.

— Mă bucur că sunt aici, zice el, dar continuă să păstreze o mică distanţă în glas, de parcă n-ar fi cu adevărat aici, nu pe deplin.

Se uită la tata şi îi soarbe din ochi costumul închis la culoare şi cravata înnodată cu grijă.

Bo nu e îmbrăcat de ceremonie. Poartă un tricou simplu şi negăurit, ceea ce cred că înseamnă totuşi ceva. Dar diferenţa dintre Bo şi tata este mult mai mare decât simplul fel în care se îmbracă.

Vreau foarte tare să-l întreb pe Bo dacă acum este fericit. S-a întors schimbat după incendiul de la fosta lui şcoală, dar n-am reuşit să-mi dau seama dacă s-a schimbat în bine. Este mai echilibrat acum, dar îl face asta să se simtă mai bine? Uneori văd un gol în privirea lui, o melancolie care îi străbate zâmbetul. Mă gândesc la paginile albe din carnetul lui. Sunt sigură că sunt albe şi-acum.

Scutur din cap. Asta-i modul tatii de-a gândi. Bo nu este o fotografie înainte-şi-după, este acelaşi Bo. Chiar dacă este diferit acum şi chiar dacă eu nu pot descifra această diferenţă, este tot fratele meu. E o prostie să-l întreb dacă a ajuns să fie fericit. *Fericit* este un cuvânt prea precis ca să i se aplice lui Bo. Este în viaţă. A supravieţuit. Iar când vorbim despre viitor, aşa cum am făcut azi dimineaţă în faţa bolului cu cereale, discuţia include acum şi ce-ar vrea să facă şi să fie el.

— Sunt noi, zice Bo, ciupindu-mi ochelarii bleumarin ochi-de-pisică.

— M-am săturat de lentile de contact, răspund eu. Şi nu-s aşa de noi.

— Sunt noi pentru mine.

Îl văd pe Bo prima oară după mai bine de trei luni. Noua lui şcoală se află în nordul statului New York şi chiar dacă sunt numai câteva ore cu maşina până acolo, programul este mai „riguros”, după cum îl descrie tata. Mama şi tata primesc rapoarte lunare din partea şcolii, analize amănunţite şi grafice trimise prin poştă într-un plic enorm. Sunt informaţii despre medicaţia lui Bo şi despre faptul că acum este mai stabil, includ orarul şedinţelor de terapie şi al cursurilor, plus grafice ale notelor şi ale evoluţiei lui, atât şcolare cât şi psihologice. În fiecare plic este o notă care specifică faptul că terapia lui Bo nu urmăreşte „vindecarea”, ci să-l ajute să se descurce cu boala de care suferă şi să ajungă la o viaţă oarecum normală. Într-o zi. În viitor.

Dar Bo arată mai bine, deşi continuă să existe în el o parte care nu-i întru totul prezentă. Este prezent cu corpul, dar s-ar putea să existe mereu o parte din mintea lui care să nu participe. După ce Sofia a murit şi Academia Berkshire a ars, ceva din Bo a rămas mai absent decât înainte. Este ca un om care a supravieţuit unei bătălii, dar nu ştie sigur dacă a scăpat sau nu din război.

— Păi, eu mă duc să stau cu prietenele mele, îi spun.

Mă aplec să-mi culeg geanta de pe jos şi

cotrobăi după telefon. Părinţii şi-au făcut fotografiile, acum e timpul să mi le fac şi eu pe ale mele.

— Hei, zice Bo şi se întinde după mine.

Mă opresc surprinsă, aşteptându-mă cumva să mă tragă într-o îmbrăţişare, ceva ce n-a mai făcut niciodată până acum. Dar el îşi apropie palma de faţa mea şi îmi dă părul într-o parte.

— O să-ţi pierzi cercelul, zice Bo şi atinge diamantul din urechea mea.

Îl pipăi şi eu imediat. Are dreptate; s-a deschis la spate, îl închid la loc, apoi verific şi celălalt cercel.

— Cum de ai observat? îl întreb.

Tichia de absolvent şi câteva agrafe îmi ţin părul strâns bine peste urechi.

— Am ghicit, îmi zâmbeşte Bo. N-aş vrea să pierzi vreunul.

— Da, zic eu, cu vocea tăiată de o emoţie neaşteptată, înseamnă foarte mult pentru mine.

— Ştiu, zice el.

Îmi pipăi cerceii şi îi verific din nou. Mă surprinde că Bo a fost atât de atent încât să remarce că unul s-a deschis, încât să-şi amintească cât ţin la ei, ba chiar şi că au fost ai bunicii înainte să devină ai mei. Poate că nu sunt atât de invizibilă pentru el, cum credeam.

— Numai la ocazii speciale, zic eu, imitând tonul ascuţit al mamei.

Bo zâmbeşte.

— Da, păi, viaţa este o ocazie specială.

Venind din partea lui, cuvintele mă surprind.

Pentru prima oară după multă vreme simt că poate totul se întâmplă aşa cum trebuie să se întâmple şi că va fi bine.

— Du-te, zice el înţelegător. Sunt sigur că vrei să faci fotografii cu prietenele tale.

Mă întorc să plec, dar el mă strigă din nou.

— Pheebs?

— Da.

— La ce şcoală ai ales să te duci? mă întreabă Bo, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Ultima dată când am vorbit despre… ştii tu… viitorul tău, păreai cumva nehotărâtă.

Îi zâmbesc.

— Să nu le spui mamei şi tatii, îi zic, aplecându-mă spre el şi coborând vocea. M-au acceptat la New York University şi o să mă duc acolo. Nu m-am hotărât încă la ce specialitate, dar…

Las ultimul cuvânt să plutească în aer. Bo aşteaptă, cu sprâncenele ridicate.

— Am de gând să amân un an, continui eu.

Mă uit în spate ca să mă asigur că părinţii mei nu au auzit. Va trebui să le spun în cele din urmă că am de gând să amân un an întreg mersul la şcoală, dar nu au ce să facă în privinţa asta. Deja am trimis toate hârtiile. Este hotărârea mea şi am luat-o.

— Şi ce vrei să faci în anul acela? întreabă Bo.

Pe chip mi se lăţeşte un zâmbet, o reacţie spontană care nu ştiu dacă se datorează bucuriei, uşurării sau altei cauze.

— Asta-i partea cea mai grozavă, zic. Habar n-am.

Bo nu își poate imagina lumea fără iubita lui, Sofia. Din fericire, nici nu trebuie să o facă. Chiar dacă ea a rămas prizonieră în trecut, el poate călători în timp și o poate aduce înapoi. La urma urmei, este elevul Academiei Berkshire, o școală de elită unde tinerii cu super-puteri învață să își controleze abilitățile. Dar dacă Sofia e mai departe decât crede? Dacă tot ce se întâmplă în jur e doar produsul minții lui?

O lume fără tine este o poveste zguduitoare despre dragoste, familie și identitate într-o lume haotică în care un adolescent se străduiește să distingă realitatea de halucinații, învățând în mod dureros că uneori trebuie să renunți la anumite lucruri pentru a reuși să mergi mai departe.

„Un thriller psihologic pe care nu-l poți lăsa din mână."

Kirkus Reviews

„O poveste care îți frânge inima, dar care e în același timp plină de speranță."

Publisher's Weekly

„O explorare captivantă a luptei unui adolescent cu halucinațiile și suferința."

Booklist

www.editura-youngart.ro
ISBN 978-606-8811-34-5